

KOMÜN

KADINLARIN KURTULUŞU YOLUNDA ...

■ ÇATIŞANLAR VE YEDEKLENENLER

- GUZMAN'IN AVUKATI İLE RÖPORTAJ
- MUMCU NEYİN KURBANI ?

■ BİRLEŞİK PARTİ VE ÇEŞİTLİ YAKLAŞIMLAR

- YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ELEŞTİRİSİ
- ACİL ENTERNASYONAL KOMİTE'NİN
KURULUŞ KONFERANSI

NEWROZ GELENEĞİNİ YÜKSELT...

AYLIK SİYASİ DERGİ SAYI : 21 MART 1993 FİATİ : 8.000 TL. (KDV DAHİL)

YENİ HALEPÇELERE KARŞI

NEWROZ
ATEŞİNİ
KÖRÜKLEYELİM !

Komünarca

Merhaba

Ayrı kaldığımız bu dönemde, egemenler arasındaki dalaş giderek boyutlandı. Egemenlerin, Uğur Mumcu cinayetiyle halkı yedekleme oyunu, devrimci kesimlerin dağınık ve halktan kopuk oluşundan dolayı boşa çıkartılamadı.

Bir kış daha geride bırakırken, Newroz, baharı müjdeliyor. Newroz, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi talebini daha gür şekilde haykırışının sembolüdür de. Newroz yaklaşırken TC'nin geleneksel şiddet politikası hızından bir şey kaybetmedi. Yakın zamanda "olağanüstü hal bölgesi" kapsamından "çıkarılan" Elazığ'da, İHD şube başkanı Av. Metin Can ile, üye Dr. Hasan Kaya, Erzincan İHD üyesi Cemal Akar ile birlikte, İHD üyesi ve Özgür Gündem Urfa temsilcisi Kemal Kılıç kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi. TC'nin topyekün savaşının "iç hareket" başlığı ile devam ettiği günümüzde, başta Kürdistan'da olmak üzere siyasi tutsakların hakları gaspedildi. Nevşehir ve Sağmalcılar cezaevlerindeki özgürlük eylemleriyle birlikte, tutsakların kazandığı mevziler yeniden ele geçirilmeye çalışılmaktadır. TC'nin geleneksel şiddet politikasından devrimci basın da payını almaya devam ediyor. Katledilen Özgür Gündem muhabirinin yanısıra Dersim'de de Partizan dergisi muhabiri de kaçırılarak ölümle tehdit edildi. "İç hareket"ın olanca hızıyla devam ettiği sırada okurlarımızın "Devrimci Basın Susturulamaz" kampanyası çerçevesinde gönderdikleri imza sirkülerinin değeri büyüktür. Bu kampanya, derginin baskıya hazırlandığı sırada bitirilme aşamasındaydı.

Burjuvazinin Newroz'da yükselteceği saldırı dalgasını kırma sorumluluğu başta ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden kesime düşmekle, Türkiye'de de bu sorumluluk asıl olarak devrimci grupların ortak zeminlerde hareket etmesiyle yerine getirilebilecektir.

Türkiye'de emek cephesinin çok parçalılığı ve dağınıklığına karşı, devrimcilerin Birleşik bir Parti'ye olan ihtiyaçları gün geçtikçe yakıcılığını daha fazla hissettirmektedir. Birleşik devrimci partiye ilişkin görüşlerimizi geçen sayımızda ana hatlarıyla ortaya koymuştuk. Bu sayımızda da, bundan önceki sayılarımızda konuya ilişkin görüşlerimizi özetlerken, devrimci grupların bu konuya yaklaşımlarının ilk bölümünü bulacaksınız. Sırrı Öztürk'ün konuya ilişkin görüşlerini ifade eden yazısı, dikkatsizlik sonucu kayboldu. Kendisinden özür diliyoruz.

Bu ayın bir başka önemli gündemi de, dünya emekçi kadınlar günü 8 Mart. Kadınların kurtuluşu yolunda asıl sorumluluğun, yine kadınların olduğu bilinciyle hareket edilmelidir. Bu konuya ilişkin iki yazıyı da sayfalarımızda bulacaksınız.

Bu sayımızda ayrıca Uğur Mumcu cinayetinin perde arkasını, emperyalistlerin kapışma alanı Bosna-Hersek ile ilgili perspektifimiz ve son gelişmelere, genç arkadaşların YDG eleştirisine, cezavlerindeki son gelişmelere, KUM milletvekilleriyle destek açlık grevi süreci izlenimlerimize, okuyucularımızdan Ertan İldan'ın güncel bir yazısına ve İstanbul belediyelerindeki son gelişmeleri içeren haber yaisına yer verdik.

Gelecek sayımızda buluşmak üzere.

Sahibi: Paylaşım Yayıncılık
Tic. ve San. Ltd.Şti.

Yazışleri Müdürü:
Duran ÇELİK

Yayın Yönetmeni:
Nesimi KESEN

Dizgi ve Teknik Hazırlık:
Hasat Dizgi

Yönetim Yeri:
Çakırağa Mah. Çakırağa Cami Sok. No:18/7 Utku Apt.
Aksaray / İstanbul
Tel: 530 65 58
Fax: 530 65 24

Kartal Temsilciliği:
Hamam Sok. No: 57 Kat: 3
D.: 9 Kartal / İstanbul

Banka Hesabı:
Nesimi KESEN
Akbank-İstanbul/Aksaray Şubesi
Hesap No:
Yurtdışı: 7982-2/BU 6/01
Yurtiçi: 7982/2/A00/01

Abone Koşulları:
Yurtiçi 6 aylık: 48.000 TL
1 yıllık: 96.000 TL
Yurtdışı 1 yıllık: 120.000 TL
Yurtdışı Satış Fiyatı: 5 DM.

Baskı:
AYDINLAR Matbaacılık

ÇATIŞANLAR VE YEDEKLENENLER

Geçen sayımızın başyazısında, egemenler arası çelişkilerin kızışmakta olduğunu belirtmiş ve iç kapışmanın artacağından söz etmiştik. Aradan geçen yaklaşık birbuçuk aylık süre, tespitimizi doğrulayan yığınla örnek yaşattı. Sermayenin bir özelliği bütünlüğü iken, bir özelliği de iç çatışmasıdır. Hem bütünlük hem de çelişki ve çatışma sermayenin geçici bir özelliği değildir. Bu, onun genel karakteridir.

Şüphe, sermaye, iç çekişmesini çıplak haliyle yürütmüyor. Bu daha çok çelişkinin yoğunlaşmış ifadesi olan politika alanında yapılmaktadır. Bu da partiler, parlamento içi kapışmalar, yasama, yürütme, yargı vb. alanlarında yapılmaktadır. Egemen sınıfların siyasi sözcüleri bunu, kapışmanın gerçek nedenlerini göstererek değil, gerçek neden ve nedenler yerine sahtelerini koyarak yapmaktadır.

Büyük iddialarla oluşturulan Koalisyon hükümeti, kısa zamanda işlevini yitirir duruma düşmüştür. Seçim çalışmalarını "parlamento saygınlığını yitirmiştir, meclis işlemez olmuş, devlet kararnamelerle yönetilir hale gelmiştir" nutuklarıyla yürüten koalisyon ortakları, bugün daha az rezil durumda değildir. Koalisyon Hükümeti, Demirel'in bütün demagogilerine rağmen, MGK'nın bütün kararlarını onaylamaktan başka, fazlaca işlevi olmayan bir noktada bulunuyor. Parlamantonun fazlaca önemli olmadığı, önemli olanın devlet olduğu gerçeğini bizzat Demirel her fırsatta vurgulamaktadır. Türk-İş Kongresi'nde "şapkayla başı ayırmak lazım. Şapka eskir atarsın, baş zedelenmemelidir. Biz şapkayız." demişti. Evet, Demirel bir şeyi çok iyi öğrenmiş, bizler kapışabiliriz. Birbirimizi hırpalır ısırırız. Sizler de hükümete parlamento, partilere bir çok şey söyleyebilirsiniz. Ama devleti korumaya onu zedelememeye dikkat göstermeliyiz; çünkü varlığımızın temeli odur.

Onların birbirini yemesi, ısırması tek başına bizleri fazlaca ilgilendirmiyor. Sermaye içi çelişme ve kapışma bugünün özgül sorunu da değildir. Bizi kavgamız açısından esas ilgilendiren, kapışmanın boyutu, özgüllüğü daha da önemlisi emekçilere nasıl sunulduğudur. Zira, emekçiler bu kapışmanın bir tarafı değilken, kapışmanın kurbanı olmaktadır. İşte, tarihsel sorumluluğumuz burada yatmaktadır. Uğur Mumcu cinayeti ve peşinden olanlar bu bakımdan çok önemlidir. Mumcu, Kemalist Devletçi olmasına rağmen, yine de sermayenin çatışmasına kurban edildi. Uğur Mumcu cinayetinin gerçek sebebi kısa zamanda ortaya çıkmıştır. Bir dönemlerin ünlü "Komünistler Moskova'ya" sloganı biraz değiştirilerek, "mollalar İran'a" dedirtilti. Yüzbinler medyalar aracılığıyla sokağa döküldü. Birikmiş kinler ustaca kullanıldı. Demirel bunu "tuzak sezilmiştir; önemli olan budur" dedi. Ama maalesef, devrimci demokrat, kısacası faşizme-emperyalizme karşı diyebileceğimiz kesimde "tuzak" sezilmemiştir. Devletin üzerine yürünüp bugüne kadar işlenmiş yüzlerce cinayet ve olağan hale gelmiş cinayetler zincirinin açığa çıkarılması için okun sivri ucunun yöneltilmesi gereken yer, okun sivri ucunu hedefsiz alanlarda gezdirmişlerdir.

Olay açıktır: Marksist leninist ve devrimci güçlerin halkla kaynaşıp bütünleşmedikleri her durumda, emekçi halk kitleleri, sermayenin çekişme ve çatışmalarının kurbanı olmaktadır. Görev bunu tersine çevirmektir. Artık, "krala karşı kralın peşinden yürümeyi" ortadan kaldırmak gerekir. Bunu sağlayacak olan, öncü gücün örgütlenmesini ve devrimci güçlerin birliğini gerçekleştirmek için cesaretle ileri atılmalıdır. ■

NEWROZ, TC'NİN YENİ SALDIRI DALGASINI KIRMA BİLİNCİYLE KUTLANMALIDIR

Şiddetli soğuklar ve yoğun kar altında geçen bir kış, insanların ilkbahara duyacakları özlemi kamçılar. Savaşlar, barış, zorbalık ve tutsaklık, özgürlük ve demokrasi özlemini kamçılar. Gitgide yoğunlaşan baskı ve zulüm altında, şiddetli bir kış mevsimini geride bırakmakta olan Kürt halkı da baharla birlikte barış ve özgürlük bayramı olarak Newrozu kucaklamaya hazırlanıyor.

Kürt halkı, bahardan beklediklerini bulabilecek mi, özlemini duyduğu gibi, Newrozu kutlayabilecek mi?

TC. devleti yetkilileri, yaptıkları açıklamalarla Kürt halkının beklenti ve özlemlerinin tersine gelişmelerin olacağını haber veriyor. Jandarma Genel Komutanının uçağının düşüp ölmesi olayı ile bir kez daha basında irdelendiği gibi, TC baharda uygulamaya sokmak üzere yeni saldırı planları ve buna dönük yoğun hazırlıklar içindedir. Baharla birlikte topyekün savaşı daha geniş alanlara yayarak tırmandırma amacı da plan dahilinde olabilir.

Hatırlanacağı üzere, geçen yıl, TC, Newroz kutlamalarını serbest bırakmıştı. Ancak, olayların açıkca kanıtlandığı gibi, TC Newrozun kutlanmasını serbest bırakırken, bir taşla birden çok kuş vurma hesabı gütmüştür. Ve bunda belli oranda başarılı da olmuştur.

TC, aylar önce, Newroz vesile edilerek, Kürtlerin PKK tarafından ayaklandırılacağı yollu propogandalara girişti. Ve bu hayali halk ayaklanmasına karşı, aylar önceden hazırlıklara başlamıştı. Newroz yaklaştıkça hız kazanan bu ha-

zırlıklar, öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, sanki TC "kendi topraklarını" bir kez daha işgal ediyordu.

Öyle ki, bu hazırlıklar, sadece içe dönük askeri saldırılarla sınırlı kalmıyordu. Tersine, kamuoyuna yoğun bir şekilde yalan ve Kürt düşmanlığı enjekte edilerek Türk şövenizmini kamçılıyıp Türkiye emekçilerini yedeklemeye hız kazandırmakta; Batı kamuoyunu tepkisizleştirmeye; İran ve Suriye gibi güçleri tarafsızlaştırmaya dönük diplomasi seferlerine ve tehdit korolarına kadar uzanıyordu.

Bu ve benzeri çok yönlü hazırlıklar, aslında, Kürt ulusal hareketine karşı yürütülen özel savaşı, yeni bir aşamaya; "Topyekün Savaş" aşamasına tırmandırmaya dönük hazırlıklardı. T.Özal, "Baharda PKK'nin belini kıracağız" diyerek, bunun ilk işaretini vermişti.

Bu açıklamayla birlikte devlet ile PKK arasında giderek hızlanıp yoğunlaşan bir propaganda savaşı patlak veriyordu. Öyle ki, bu propaganda savaşı Newroz arefesinde, ülkenin korkunç bir savaş atmosferine sokulmasına yol açmıştı.

PKK önderliği, TC devletinin gerçek amacını yeterince kavrayamadı. Dolayısıyla propaganda savaşında, devletin kullanacağı hatalara düştü.

Devletin ileri sürdüğü, "Newroz ayaklanma provasına dönüştürülecek, halk ayaklanmasına çevrilecek" yollu iddiaları destekleyen açıklama ve çağrılar yaptı. Bu da hem iç hem de dış kamuoyu-

yunda devletin işini kolaylaştırdı; Türk şövenizmini tırmandırıp "milli birliği" pekiştirdi. Yani Türkiye aydınları ve emekçilerinin çok önemli bir kesimini peşine taktı; ortaları da ya tarafsızlaştırdı ya da sessiz soluksuz bıraktı. Böylece gerçek amacını kamuoyundan rahatlıkla gizledi. Girişeceği saldırılara daha şimdiden meşruiyet zemini yarattı. Saldırı hazırlıklarını sessiz sedasız, hiç bir engelle karşılaşmadan gerçekleştirdi.

Newroz arifesinde, PKK önderliği için gerçek boyutunu kavrayarak, halk ayaklanmasına dönük açıklama ve çağrılar yapmaktan vazgeçti. Bunun yerine halka, provakasyonlara karşı uyanık olması ve kutlamaların barışçı yapılmasına dönük çağrılar yaptı. Ancak tüm bunlar, "atı alan Üsküdar'ı geçtikten" sonra yapılan şeylerdi.

Newroz'da, saldırı çanları çalacaktı. Sudan bahaneler yaratılıp provakasyonlar tezgahlanacak ve Kürdistan toprakları savaş meydanına çevrilecekti. Yani, Newroz, "topyekün savaş"ın fiilen başlatılması tarihi olacaktı.

Öyle de oldu. Newroz kutlamaları kana bulandı. Özellikle Botan olmak üzere, sıcak bölgelerde yaşayan halk, kan banyosundan geçirildi. Ve TC'nin Newroz kutlamaları sırasında gerçekleştirdiği saldırılar, ardında yüzü aşkın ölü, sayısı belirsiz yaralı ve tutarı tirilyonlara varan maddi yıkım bıraktı.

Sonuçta, Newroz kutlamalarına yönelik saldırılar TC devletine geçici ve taktik başarılar kazandırdı. Özellikle, kentlerde geçici de olsa insiyatifi ele geçirmesini, psikolojik üstünlük sağlama-sını getirdi.

Newroz şokunun atlatılmasından sonra, ulusal harekette başlayan canlanma ve yükselişe, TC, yaz aylarında, Şırnak ve Kulp vb. şehirleri topa tutarak; Gölede yaşandığı gibi, Hitlervari toplu mezarlar dönemi başlatarak yanıt verdi.

Kırlarda, ordunun yanı sıra para-

militer birliklerin de daha fazla devreye sokulmasından kırları insansızlaştırma ve dağları bombalamaya kadar uzanan her yönetime başvurularak, özel savaş, yoğunlaştırılmaya çalışıldı. Ancak, herşeye rağmen, TC devleti Kürdistan kırlarında insiyatifi bir türlü ele geçirmeyi başaramadı. Tersine, yaygın bir karakollar ağı kurarak kırlara yerleşmek politikasından vazgeçmek ve yayılan güçlerini bir çok alandan geri çekip daha büyük karakollarda toplama politikasına dönmek zorunda kaldı.

Dolaysıyla, kırlarda PKK lehine bir denge oluşurken; şehirlerde ise, TC güçleri ile halk güçleri arasında istikrarsız ve göreli bir denge ortaya çıktı. Ne devletin açık terörü ne hizbul-kontra terörü ne de halkın barışçıl direnişi bu dengeyi bozmaya yetiyordu. Zira şehirdeki dengenin bir ucunun ardında dağlar ve gerilla vardı.

TC, bu süreçte, dağlardaki gerillanın işini bitirmedikçe; şehirlerde sağladığı başarı ve kazandığı insiyatifin kalıcı olmayacağını iyice gördü.

Saldırılarına tekrar tekrar kırlarda ağırlık kazandırdı: Köyleri boşalttı. Dağları bombaladı durdu. Terörist diye yüzlerce yoksul köylüyü katletti. On binlercesini işkenceden geçirdi. Tekrar tekrar hava ve kara operasyonuna girişti. Sınır ötesi hava saldırıları düzenledi. Fakat, kırlarda bir türlü insiyatifi ele geçiremedi.

Ve sonuçta; "sineklerden kurtulmak için bataklığı kurutmak gerekir" anlayışını yayılarak, topyekün savaş, misak-i milli sınırları dışına taşımak için kamuoyu hazırladı. Ve nihayet özel savaş, Irak Kürdistanına kadar yayıldı.

TC devleti, Irak Kürdistanına yönelik saldırı hareketiyle geçici ve kısmi başarılar sağladı. Bunda PKK önderliğinin işlediği taktik hataların önemli payı da oldu. Zira, PKK önderliği, Irak Kürt ha-

reketi önderliğiyle uzlaşıp, anlaşmak yerine (ki, bunu yapmak zorunda kalmıştı) Onları oyalama ve yok sayma yolunu tutunca bu önderlikler, kolaylıkla TC ile, PKK karşıtı bir hareket için bir işbirliğine girişebildiler. Yine, TC ordusuna karşı mevzi savaşına girmek, PKK'nin küçümsenmeyecek kayıplar vermesine yol açtı...

TC devleti, bir yandan kazandığı başarıyı allayıp pullayarak kamuoyuna yayarken, öte yandan yeni bir iç harekate girişeceğini açıklıyordu. Ve zaman geçirmeden "iç hareket" başlatılıyordu. Ağrı dağını bir kez daha kuşatıp bombalamakla işe başlıyor, ve saldırılar, cezaevlerindeki tutsaklardan, basına kadar çok geniş bir sahaya yayılıyordu.

Ancak, kötü hava koşulları ve yoğun kar, TC'nin Kürdistan kırlarına yönelik "iç hareket" kapsamlı saldırılarının önüne ciddi bir engel olarak dikiliyordu. Dolayısıyla, iç hareketin ana yönü, bir süre için şehirlere ve kasabalara çevrilecekti. Özellikle kontra terörüne daha fazla ağırlık verilerek can derdine düşürülecek ve böylece halk terörle yıldırılıp biktirilmek istenecekti. Kitleliler kıyımın tırmandırılmasına göre, bu yöntem daha rantabl ve akılcıydı çünkü. Bu amaçla, başta Botan gelmek üzere, bazı kritik yöreler, pilot bölge ilan edildi. Ve bu uygulama, özellikle Batmanda, insanları sindirme ve hareketin çözülmesine dönük önemli sayılacak ilerlemelere yol açtı. Dolayısıyla, devletin, bu yöntemi, Kürdistan'ın diğer şehirlerinde de yoğunlaştırma eğilimi önceden görül-meliydi.

Böylelikle, aynı zamanda, dağlardaki gerilla, şehirlerdeki desteklerinden yalıtılıp tecrit edilerek balığı yakalamak için deniz kurutulacaktı. Ve hava muhalefeti kalktığında, gerilla dağlardaki geyik gibi avlanacaktı. Bu amaçla, kelle avcılar, sabırsızlık içinde baharı bekliyor.

Kürdistan'da bahar, Newroz'la başlar.

Dolayısıyla, TC geçen yıl olduğu gibi, saldırılarını tırmandırmak için Newrozu kullanmayı deneyecektir..

Şehirlerde Kürt hareketi bir süredir nisbi bir duraklama içindedir. TC devleti özellikle Batmanda kitleleri sindirme noktasında gözle görülür ilerlemeler kaydetmiştir. Genelde ise, Hizbul-kontra terörü ve devletin yoğun baskısı, kitleler arasında görece bir bıkkınlık ve yorgunluk yaratmıştır. Ancak kitleler ulusal kurtuluş davasına sahip çıkmaya devam ediyorlar. Duraksamanın ardında yatan asıl neden, kontra terörünü bertaraf edecek taktiklerin geliştirilememesi ve özellikle de pasif direnişin artık bir çözümsüzlük olarak algılanmaya başlanmasıdır.

Şehirlerdeki bu durumu, daha fazla kendi lehine çevirmek amacıyla, TC devletinin, Newrozu kullanmak isteyeceği ortadadır. Gerekli bahaneyi yakaladığında bazı sıcak noktalarda, kitlelere dönük saldırılara girişebilir. Ancak, yine de kamuoyunda fazla gürültü patırtı yaratacak şeylerden kaçınacaktır. Çünkü bahar saldırısının asıl hedefi kırlar ve gerilla olacaktır. Bu yüzden TC şehirlerde statükoya korumak ve kendi lehine çevirmek amacıyla daha çok kontra terörüne (Newrozu vesile göstererek) hız kazandırabilir.

Dolayısıyla, TC'nin şimdiki durumda ana hedefi, kitleleri hareketsiz kılmak ve özellikle kır ile şehir arasındaki bağıntıyı kesmek, şehirleri, kırdaki yoğunlaştırılacak saldırılara destek veremez hale getirmektir. TC'nin yeni bahar taaruzunun iki ana doğrultusu, böyle özetlenebilir.

TC, bu amaçla, Newrozu vesile ederek, öncelikle şehirleri daha sıkı bir şekilde kuşatmaya ve baskı altına almaya çalışacaktır. Zira kırsal alandaki saldırıların başarısı ve selameti açısından gerekli

olan budur. Şehirlerde ciddi olayların patlak vermesi, TC'nin planlarını bozar. Fakat, TC, devlete karşı gösteriye dönüşecek Newroz kutlamalarına da göz yummak istemez. Şehirlerde yükselecek güçlü bir kitle hareketi TC'nin planlarını alt-üst edebilir. Ne ki, Kürt ulusal hareketi, şimdilik böylesi bir atağa kalkacak güç ve canlılıkta görünmüyor.

Şehirlerde belli ilerlemeler kaydeden TC devletinin asıl hedefi baharla birlikte, daha yoğun ve yaygın bir şekilde savaşı kırlara taşımaktır. Zira, PKK'nin kökü ve gövdesi kırlardadır. Ve devlet bugüne kadar hiç görülmedik bir şekilde PKK'nin dışsal destek ve olanaklarını sınırlamayı başarmış gibi görünmektedir. Ancak bu görüntü esasen aldatıcıdır. Ancak devlet, yine de PKK'nın "kökünü kazıma" hedefine en yakın olduğu noktada sanmaktadır kendini. Şöyle bir öngöründe bulunmak da mümkündür: Kalabalıklaşan ve haddinden fazla şişen gerilla güçlerine, TC yer yer önemli kayıplar verdirebilir. Kısacası, devlet baharla birlikte kırlara daha büyük kuvvetlerle saldıracaktır. Dolayısıyla, baharla birlikte savaşın kızışması kaçınılmaz gibi görünmektedir. Tabi ki, şu sıralar kestirilemeyen önemli gelişmeler olmazsa. Bu yüzden TC esas olarak Newrozu kırsal alanlarla girişeceği saldırıları meşrulaştırmak için kullanmayı deneyebilir. Bu amaçla örneğin, kırsal yerleşim birimlerinde kısmi toplu kıyımlar tezgahlatabilir. Ve bu eylemler PKK'ye yüklenmeye çalışılabilir.

PKK'nin ateşkes çağrısı ve barış görüşmesi önerisini tekrar gündeme getirmesi, TC devletinin kamuoyu oluşturma çabalarını baltalayacaktır.

Ancak, TC devleti, minareyi çalmakta kararlıdır, Çalacağı minareye kılıf uydurmak için bir çok yola başvuracaktır.

TC'nin saldırgan yüzünü ortaya çıkarmak ve Kürt halkına yönelik sal-

dırlarını geriletmek ve giderek durdurmak açısından; Türkiyeli demokrat ve devrimcilere büyük görevler düşmektedir.

En büyük görev, Türkiye kesiminde yeni bir cephenin açılmasıdır.

Devrimci ve sosyalist hareketin, güçsüz ve hareketsiz durumu TC'nin işini alabilince kolaylaştırmaktadır. TC bunun bilincinde olduğu için Türkiye radikal solunda ortaya çıkan en küçük kıpırdanma karşısında dahi tavırsız kalmamaktadır. Devlet batıda kendi Kürt politikasını desteklemeyen herkesi susmaya ve hareketsiz kalmaya mahkum etmiştir. Türkiye devrimcilerinin en önemli görevlerinden birisi, bu mahkumiyet kararını yırtmaktır. Devletin yürüttüğü topyekün savaşa ve ezen ulus şövenizmine karşı, barışı, özgürlüğü ve kardeşliği haykırmaktır.

Kürt ulusal hareketinin geleceği, bir dönem için, doğrudan doğruya, kırlarda yürütülecek gerilla savaşının başarısına ya da başarısızlığına bağlı olacaktır. Türkiye devrimcileri ve Kürdistan şehirlerinde ulusal kurtuluş davasına gönül veren halk, TC'nin yeni bahar taaruzunu böylesi bir bilinçle ele almalıdır. Ve hareketin ezilmemesi için, üzerine düşeni yerine getirmeye çalışmalıdır.

93 Newroz bayramı, TC'nin saldırı planlarını bozmak ve bahar taaruzunu püskürtmek bilinciyle kutlanmak durumundadır. Dolayısıyla, kitlelere moral ve canlılık kazandıracak biçimlere ağırlık verilmeli, tersi taktiklerden kaçınılmalıdır. Kısaca, Newroz, TC'nin Kürt ulusal hareketini ezmeye yönelik yeni saldırı dalgasını kırma bilinciyle kutlanmalıdır. ■

"KUM" UN BAŞLATTIĞI AÇLIK GREVİNE DESTEK SÜRECİ

Avrupa'da oluşturulan "Kürt Ulusal Meclisi"nin (KUM), "devletin Kürt halkına karşı giriştiği Topyekün Savaş'ın iç hareket uygulamasıyla halka yöneltilen katliamlarına karşı, uluslararası muhalefet oluşturmak ve Kürdistan'daki halk direnişiyle dayanışmayı güçlendirmek amacı"yla başlatılan açlık grevine destek olarak, İstanbul Eminönü'nde bir hafta ve birer gün dönüşümlü olarak gerçekleşen açlık grevine Komünarlar da katıldı.

"KUM Milletvekilleri"nin 24 Ocak 1993 tarihinde, Belçika'nın başkenti Brüksel'de başlattıkları açlık grevi 17 Şubat 1993 günü sona erdi. Aynı çerçevede, "KUM Milletvekilleri'ne destek olmak amacıyla" Türkiye ve K.Kürdistan'da da açlık grevleri yapıldı. Komünarlar olarak, İstanbul'da, HEP İstanbul İl ve Eminönü İlçe (aynı yer) binasında sürdürülen açlık grevine (6-12 Şubat arası) destek amacıyla birer gün dönüşümlü olarak katıldık. Yalnız, kendi insiyatifimizi kullanarak! Evet, açlık grevinin içeriğine uygun olarak davranmayan, onu, esas olarak "KUM"un propagandası için kullanan yaklaşım, Türkiye'de mümkün olduğunca en geniş çevreyi bu sürece katma ve Türk ve Kürt halklarının birliğini, kardeşliğini eylemde göstermek yerine, ucuz bir tutum sergilemiş, adeta yangından mal kaçırma pozisyonuna düşmüştür. Bize de, böyle bir açlık grevinin başlatılacağı haberi, açlık grevini örgütleyenler tarafından değil, Newroz Ateşi dergisinden bir arkadaşın kişisel girişimleri sonucu ulaşmıştır. Ancak, Türk ve Kürt halklarının dayanışmasının her zamankinden daha fazla gerekli olduğu bir süreçte, açlık grevini örgütleyen çevrenin aksine, bu birliği gerçekleştirmek için üzerimize düşeni yapma bilinciyle hareket ederek, açlık grevini destekledik.

Açlık grevine, Newroz Ateşi dergisi ile birlikte hareket ederek katıldık. Açlık grevine katılan tek Türk çevre olmamız gözönüne alınırsa ve açlık grevine katılan arkadaşlarımızın çoğunun Kürt olması ile birlikte konuşmalar, sohbetler, türküler, çoğunlukla Kürtçe yapıldı. Açlık grevinde, Kürt ulusal mücadelesinin kitleleri nasıl dönüştürdüğüne, devrimcileştirdiğine bir kez daha tanık olduk. Sıradan Kürt insanının, özellikle Kürt halkının nasıl değiştiği görülmeliydi. Kürt kadını, eşi ile birlikte aynı mecliste konuşuyor, halay çekiyor, türküy söylüyor, evet bunlar görülmeye değerdi. Bir de görüşünün yapıldığı çarşamba günü, bazı arkadaşların henüz demokrasiyi, farklı düşünceli arkadaşlarla birarada olmayı içine sindiremediklerine tanık olduk.

Halkların dayanışması, dünya gericiliğinin YDD ismiyle şaha kalktığı günümüzde, her zamankinden daha fazla gereklilik ve zorunluluktur. Halkların birliği önündeki engelleri kaldırmak için daha ciddi çaba göstermeliyiz. Birliği ilerletmek için, hatalarımızın ve zaaflarımızın üzerine gitmeli, dönüştürmek için eleştiri silahından vazgeçmemeliyiz. ■

MUMCU CİNAYETİ VE BAZI GERÇEKLER

Uğur Mumcunun katledilmesi Türkiye kamuoyunda geniş yankı uyandırdı. Bu suikasti kimlerin, niçin ve nasıl gerçekleştirdikleri yaygın olarak tartışıldı. Çeşitli kuşklar dile getirildi. Resmi ağızların açıklamaları, faili meçhul cinayetlerin üstündeki sis perdesini aralamadı.

Bilindiği gibi Mumcu cinayetinin ardından devlet büyük bir gövde gösterisi yaptı. Kemalizm yeniden canlandırılmaya, laiklik yeni baştan keşfedilmeye başlandı. Sol tabanı ustaca bir biçimde yedekleyen devlet dikkatleri farklı noktalara yoğunlaştırmayı ve olaylardan maksimum çıkar sağlamayı amaçladı. Tüm faaliyetlerini bu amaç çerçevesine oturttu. Gerçek, her zamanki gibi belli çevrelerin çıkarına feda edilmeye çalışıldı.

Resmi ağızların açıklamalarına bakılırsa, Mumcu cinayeti ile birlikte diğer cinayetler, İran kaynaklı bir terör örgütü tarafından gerçekleştirilmiştir. Amaçları da "laik cumhuriyetçiler üzerinde korku ve terör estirerek sinmelerini sağlamak ve şeriatçı bir devlet kurma yolunda adımlar atmak" olarak açıklanmıştır. Nitekim bu kanının güçlendirilmesi amacıyla Jak Kamhi'ye karşı acemice hazırlanan bir suikast senaryosunun ardından sakallı ve bereli üç-beş kişiyi kamuoyuna lanse etmekte gecikmemiş, yıllardır faili bulunamayan cinayetlerin failleri bir çırpıda bulunmuş ve bunların İran'da eğitilip Türkiye'ye gönderildiklerini bir gün içinde tesbit edivermiştir (!)

Tutar mı? Göreceğiz.

OLAY İRAN KAYNAKLI MI?

Mumcu olayının basit bir vaka-i adiye olayı olmadığını herkes biliyor. Politik nedenleri ve politik sonuçları var. Devlet ve hükümet yetkililerinin son yapılan operasyonlarla olayda İran vurgusunu öne çıkardıkları kesinlik kazanmış durumda. Zira Çetin Emeç ve Turan Durmuş'un katilleri oldukları iddia edilen kişilerin yönlendirilmiş beyanları bu yöndedir. En azından şimdilik bu böyle. Bu varsayımın kabul görmesi bizleri hangi sonuçlara götürecektir?

Biliniyor ki, İran hakim sınıflarıyla Türkiye hakim sınıflarının anlayış birliğine sahip oldukları bir çok konunun yanı sıra, çelişkili çıkarları olduğu da doğrudur. Bu nedenle zaman zaman birbirlerinin etki alanlarına farklı yöntemlerle müdahale ettikleri de bir mumamma değil. Ne ki, mevcut konjonktürde İran egemenlerinin Mumcu cinayetinden somut kazançları nedir, sorusuna olumlu yanıt bulmak zorlaşmaktadır. Olaylar göstermiştir ki, böylesi bir varsayımın üzerine oturtulmuş bir düşünce, kendi doğal sonucuna ulaşamamaktadır. Zira İran devleti Türkiye kamuoyunda sanık sandalyesine oturtulmuş, islami düşünce güç kazanacağına güç kaybetmiş ya da gelişmesi durdurulmuştur. İran devleti ve gizli servislerinin bu sonuçları düşünmeden, hesaplama yapmış olabileceği biçimindeki bir düşünce, herhalde çok basit olur.

Öte yandan canilerin İranın herhangi bir yerinde eğitim görmeleri gerçeğini bugüne kadar tesbit edememiş bir Türk

istihbaratı düşünülemez. Daha da önemlisi Kürdistan'da aynı canilerin, PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketine karşı Hizbi-Kontra adı altında TC devletince örgütlenirip, kullanıldığı bilinmektedir. Bu örgütlerin 1980 sonrasında gelişip palazlanmaları için uygun koşulların TC devletince yaratıldığı ve bunların teşvik edilip yönlendirildiği de bilinmektedir. Ayrıca Türk-İslam sentezinin Kemalist TC devletinin resmi ideolojisi haline getirildiğini bilmeyen kalmadı. Dolayısıyla İran'da ya da Türkiye'nin herhangi bir yerinde eğitilip-silahlandırılmalarından ziyade TC devletinin işine geldiği noktada kullanmak amacıyla teşvik ettiği, göz yumduğu hatta örgütlediği bir İslami terörden söz etmek daha gerçekçi olacaktır.

Bir başka ifadeyle şöyle diyebiliriz: İran'ın siyasal sistemi, kendi uzun erimli amaçları için bu tür örgütlenmeler gerçekleştirmiş olması anlaşılmalıdır. Ancak TC devletinin bu tür örgütlenmeleri oluşturup, teşvik ettiği ve gözyumduğu da bilinmektedir. Ne ki, İran rejiminin Mumcu cinayeti ile kazancı değil, kaybı olmuştur. Buna karşılık TC devleti içinde bazı kesimler kazançlı çıkmıştır.

DYP-SHP koalisyon hükümetinin, olayların faili olarak " İran kaynaklı bir terör örgütü"nü göstermesi, çeşitli olasılıkları düşündürmektedir. Bu olasılıkların başında TC hükümetini de yönlendiren başka bir gücün varlığı gelmektedir. Zira politik kazançlar uğruna bu yönlendirme kaçınılmaz hale gelmiştir. Ya da olayların asli faillerinin ayırdına varılmasına rağmen TC hükümeti bu yönlendirmeye uymak durumunda kalmıştır. Kuşkusuz ABD emperyalizmi İslam radikalizmine karşı TC devleti aracılığıyla bir şantaj yapma olasılığı da gözden uzak tutulamaz. Elbette varsayınlar artırılabilir. Ancak, TC hükümetinin İran hükümetini ve devletini bu işten azade tutmaya çalışmasının, mevcut ekonomik ve siyasal çıkar ilişkilerini

korumanın yanı sıra, sözkonusu iddianın gerçekleri eksik ve yanılsamalı olarak dile getirmesinden kaynaklandığı da, düşünen beyinlerce gözden uzak tutulmamaktadır.

BİR İSTİHBARATÇININ İTİRAFLARI :

Mahir Kaynak eski bir MİT ajanıdır. Ne ki, eskimiş bir ajan değildir. Bu tür olaylarda düşüncelerine başvurulmuş bir kişi olma özelliğini sürdürüyor. Zira o kimliğini gizlemek durumunda olmayan açık bir MİT elamanıdır. Geçmişten beri başvurulmuş bir taktiktir. Bilinç çarpıtılması, bazı doğrulara vurgu yaparak satır aralarına yerleştirilen şeylerle yapılır. Mahir Kaynak bu her zaman etkili olan yönteme başvuruyor.

Ona göre, Uğur Mumcu PKK-MİT ilişkisini deşifre edecekti. Dolayısıyla bu durumdan PKK'yi destekleyen bazı batılı devletler (Almanya kastediliyor) hoşnutsuz oldu. Mumcu'yu da bu devletlerin gizli servisleri ortadan kaldırdı.

Vermek istediği mesaj şuydu: PKK eskiden MİT ile bugün de Batı Alman gizli istihbaratıyla irtibatlıdır.

Bir istihbaratçının doğruyu söyleyebileceği düşünülemez. Ancak adı eskiye çıksa da her fırsatta emperyalist sistemin çıkarlarını koruyan bu zatın, anti-emperyalist hareketler hakkında kuşku yaratmaya çalışması anlaşılır olmakla birlikte, satır aralarında bazı gerçekleri vurgulamak zorunda kaldığını da hesaplama durumundayız. Nedir bunlar? Mahir Kaynak şöyle sıralamaktadır:

* Bu hareket İran kaynaklı değildir.

* Batıdaki devletlerin gizli servisleri Türkiye'de kilit noktaları ele geçirmişlerdir.

* Mumcu ve benzerlerinin katilleri bulunamaz. Ancak piyonlar ele geçer.

* Jak Kamhi olayı acemice hazırlanmış bir senaryodur.

* TC hükümeti ve kamuoyu yönlendiriliyor.

dirilmiştir.

* Hizbi-Kontra Güney doğu ve Doğu Anadolu'da devletçe korunup kollanmaktadır. Bu yanlıştır.

Bu arada inci sayılacak sözler de dök-türmüştür:

* MİT yönlendirilmektedir. Zavallı ve başarısız bir örgüttür.

* PKK önderliğindeki bir hareket TC için bir evhen-i şerdir. vb.

Bunlarla amaçlanan bellidir. Açık bir hedef saptırma olgusuyla karşı karşıya-yız. Kamuoyunda yaygınlaşan Kontr-gerilla imajı silikleştirilmeye ve unuttu-rulmaya çalışılmıştır. Öte yandan olay fırsat bilinerek, PKK ile MİT arasında bir bağlantı olduğu imajı kuvvetlendiril-meye çalışılmış, kafalar bulandırılarak olayın asli failleri gözlerden uzak tutul-mak istenmiştir.

KONTR-GERİLLA YİNE İŞBAŞINDA

Kamuoyunda yaygın anlayış bu ey-lemleri Kontr-gerillanın yapmış oldu-ğudur. Bu kez Kontr-gerilla karşımıza islamcı bir kisve ile çıkmıştır. Zira TC devletinin yüksek çıkarları ve ABD em-peryalistlerinin bölgesel çıkarları böyle emretmektedir. Yakalananların İranda eğitim görmüş olmaları kimseyi şaşırt-masın. Veriler ve sağlıklı bir mantık ca-nilerin izini kolayca bulur.

Bilindiği gibi egemen sınıfların söz-cüleri, geçmişten günümüze devletin gizli örgütlenmiş biçimini hep reddetti-ler. Kimi sözcüler bu olgudan bahsetti-lerse de yüksek yerlerden gelen talimat-lar üze sustular ya da susturuldular. Kendilerini yalanladılar. Bülent Ecevit yakın bir örnek olarak biliniyor. Bir de gedikli sözcüler var. Süleyman Demirel gibi. 1980 öncesi MHP görünümlü devlet terörünü şöyle savunmaktaydı: "Bana ülkücüler cinayet işliyor, dedirtemezsi-niz!" 1980 sonrası devlet terörünü ise; "Bana devlet cinayet işliyor, dedirte-mezsiz!" biçiminde savundu ve hala

savunuyor. Görelim bakalım, devlet ci-nayet işliyor mu, işlemiyor mu?

DEVLET CİNAYET İŞLER Mİ?

İşler! Hele bu TC devleti ise, bal gibi işler. Zira egemenler kendi iktidarlarını koruyup sağlamlaştırmak için kardeşle-rini zindanlarda boğdurup darağaçla-rında sallandıran bir ecdadın torunları-dırlar. Herşeyden önce tarihsel bir bağ-dan bu yokedici gücü almaktadır. Kaldı ki, çıkarları gerekli kılsın yeter! Mende-res gibi has başbakanlarını darağaçla-rında sallandırdığı gibi aziz olarak da kutsar. Talat Aydemir gibi kurmaylarını da asar. Onlarca sallandırdığı, katlettiği devrimci ve komünisti saymıyoruz bile. Üstelik bunu aleni olarak yapar. Bir de aleni olmayan canice eylemleri var. 1965'de İlhami Soysal öldürülmek isten-di. 1971 Kızıldere katliamı gerçekleştirildi. Atatürk kültür sarayı ve Eminönü vapur sobatajları yapıldı. 1977'de Ecevit'e sui-kast düzenlendi. 1977 1 mayısı kana bu-landı ve bugünün devlet bakanı Orhan Kilercioğlu bu operasyonda başrol oy-nadı. 1978'de Abdi İpekçi katledildi. Olayın faili olarak yakalanan M. Ali Ağca güpegündüz askeri cezaevinden kaçırıl-dı. K. Maraş ve Çorum katliamları ter-tiplendi. Yakın örnek olarak Turgut Özala yapılan suikast hafızalardadır. Kartal Demirağ adlı soytarı , kontr-gerilla kamplarında eğitildiğini söyle-mesine rağmen, olay, cumhurbaşkanın-dan daha güçlü ellerce örtbas edildi.

Öte yandan Kuzey Kürdistan'da bu-güne kadar yüzlerce Kürt yurtseveri katledildi. Türkiye'de onlarca devrimci ve demokrat güpegündüz kaçırılarak ortadan kaldırıldı. ÖZGÜR GÜNDEM, YENİ ÜLKE, GERÇEK vb. gazete ve dergilerin yazarları bir bir hunharca katledildi. Bu arada Bahriye Uçok, Çetin Emeç, Muammer Aksoy gibi kimi Ke-malist ve burjuva aydınlar ve son olarak da Uğur Mumcu hunharca katledildi. Tüm izler bir noktaya çıkmaktadır.

Kontr-gerillaya da Hizbul-Kontra!

Evet, iddia ediyoruz; Mumcuyu diğer cinayetlerde olduğu gibi, devlet içinde örgütlenmiş ve şimdilerde adı "özel harp dairesi" olarak lanse edilen kamuoyunda Kontr-gerilla olarak bilince çıkan cinayet şebekesi katletmiştir. Bu caniler, generaldır, öğretim üyesidir, emniyet mensubudur, hakimdir, savcıdır vb... vb...

Bizlere bunu söyleten nedenler var. Bunlar cinayetin işleniş yöntemi ve cinayetten sağlanan çıkarlardır.

MUMCU HANGİ POLİTİK ÇIKARLARA KURBAN GİTTİ?

Mumcu cinayetinin ardından gelişen olaylara bir gözatalım.

Bilindiği gibi olayın hemen ardından, devletin tüm olanakları harekete geçirildi. Radyo, televizyon ve boyalı basın Mumcuyu göklere çıkardı. Görkemli programlar, görkemli bir cenaze töreni ve Gazi paşaya görkemli bir yeniden secde olayı yaşandı. Bu, birinci nokta.

İkinci nokta; Jak Kamhiye acemice bir suikast teşebbüsü yapıldı ve ardından

O, kendi tanrılarının kurbanı oldu.

yıllardır faili bulunamayan cinayetlerin failleri bir çırpıda yakalanıverdi (!) Üstelik yıllardan beri ilk kez böyle bir örgütün ayırdına varıldı!

Üçüncü nokta; Mumcunun katlinden sonra hiç gecikmeksizin hedef gösterildi: İran ! Yakalandığı iddia edilen göstermelik canilerle bu imaj kuvvetlendirildi.

Dördüncü nokta; Laiklik yeni baştan kutsandı. Bu çerçevede gösteriler düzenlendi. Böylece düzen içi ve kısmen de düzen dışı sol yedeklenerek, misak-i millicilik noktasında konsesüs sağlandı.

Peki, tüm bunlar hangi tehlikeleri bertaraf etmek içindi, kimlere ne mesaj veriyordu?

Bilindiği gibi Türk egemen sınıflarının çeşitli kesimleri arasında taktik ayrılıklar hep olagelmıştır. Ne var ki, bir tehlike karşısında, ya da mevcut düzenin sürdürülmesi noktasında anlayış birliği, nisbeten geniş tabanlı bir çerçeveye oturtulmaya çalışılmıştır. Bir başka ifadeyle egemen sınıflar içindeki güç dengeleri dikkate alındığında, güçlü olan ya

da siyasal ağırlığını hissettiren kesim, tercihlerini orta yere koyarken, mevcut düzenin köşe taşlarına dokunmadıkça, diğer kesimlerin kerhen okeyini almaktadır. Örnek olarak 1980 sonrasını ele alalım. 1980'den sonra TC devleti ideolojik olarak Türk-İslam sentezini öne çıkarmayı uygun buldu. Özellikle de devrimci ve sosyalist yönelimli, gelecekte olası toplumsal gelişmelere karşı bir sübap olması itibarıyla de, kabul edilebilir bulundu. Okuldan çok cami yapımı teşvik edildi. Din dersleri temel eğitimde zorunlu hale getirildi. Egemenler içindeki bazı kesimler, bu gelişmelerden rahatsız olmasına rağmen, o günün koşullarında çıkarlarına yönelik doğrudan bir tehdit oluşturmadığı için sessiz kalmayı tercih etti. ANAP hükümeti darbecilerin bu

politikasını onayladı ve sürdürdü. Kuşkusuz bu durum kendi doğal sonuçlarını yaratmakta gecikmedi. DYP-SHP koalisyonunun toplumun ihtiyaçlarına cevap vermedeki başarısızlığı; geniş yığınlarda, TC devleti eliyle palazlandırılan islamcı düşünceye ve bu düşüncenin siyasal partilerine yönelişe yol açtı.

Bu gelişmeler egemen sınıfların belli kesimlerinde başından beri kaygıyla izlenmiş, başlangıçta devrim ve sosyalizme karşı kerhen sunulan destek giderek geri çekilmeye başlanmıştır. Zira SB ve Doğu Avrupadaki gelişmelerin ardından sosyalist yönelimli hareketler aşırı bir kan kaybetmiş; buna karşı geliştirilip-palazlandırılan islamcı hareket gelişmiş ve düzeni tehdit eder hale gelmiştir. Nitekim son yerel seçimlerde RP'nin güçlü bir oy potansiyeline ulaşması egemenlerin belli kesimlerini son derece rahatsız etmiş ve siyasal temsilcileri bu rahatsızlıkları dışa vurmada gecikmemişlerdir.

Uğur Mumcu cinayetinin işlenmesinin ardından başta devletin laik ve Kemalist güçleri olmak üzere, egemen sınıfların geniş bir kesimini de içine alacak biçimde sağlanan kazanç, bu islamcı yaygınlaşmaya çekilen settir.

İkinci nokta, ABD emperyalizminin, İran rejimiyle geçmişten beri üregelen anlaşmazlıklarına şantaj yoluyla bir kazanç kapısı aralanmasıdır. Ki, bu olgu, İran egemenleri arasındaki çelişkilerden ayrı da düşünülemez.

Önemli bir nokta: Bu eylem ile başını T.Özalın çektiği egemen sınıflar sözcülerine bir mesaj verilmiştir. Bilindiği gibi son zamanlarda Turgut Özal özellikle Kürt sorununda egemen sınıfların diğer sözcülerinden ayrılmaktadır. Bu konuda kimi burjuva aydınlarınca gündeme getirilen 2.Cumhuriyet tartışmalarına sıcak yaklaşmakta hatta bunlar aracılığıyla kamuoyu yaratmaya çalışmaktadır. Dolayısıyla Kürt sorunu gibi hassa bir konuda, mevcut resmi politikanın, devletin en yetkili makamında tam bir kabul

görmemesi zinde güçleri rahatsız etmekte, yönetmek ayrıcalığını kimseyle paylaşmak istemeyenlerce hoş karşılanmamaktadır. Hiç şüphesiz Mumcunun ölüsü, bu tartışmaların önünü en azından şimdilik kapamış görünmektedir. Bu arada Turgut Özal gibilerinin egemen sınıfların uzun vadeli çıkarlarını korumada daha uzak görüşlü olduğunu belirtelim.

Mumcu şeriatçılara karşıydı. Sol varyantlı bir Kemalistti. Kürt ulusal hareketine karşıydı. Üstelik bir istihbarat elemanı gibi çalışan bir gazeteciydi. Elbette böylesi bir hedefin hunharca ve canice bir planla ortadan kaldırılması şaşırtıcı değil. Amaç Mumcunun karşı olduklarını derdest etmektir ve bu en azından şimdilik başarılı görünüyor. Nitekim başta iş adamları olmak üzere sol partilerin birleştirilmesi için yazarçizer takımından meslek odalarına ve yargı organlarına uzanan geniş bir yelpazede, yaygın bir anlayış birliğinin geliştirilmesine, şimdiden girilmeye başlandı bile.

Bir başka boyut; bilindiği gibi TC devleti Güney Kürdistanı tarihinde belki de en büyük seferi düzenledi. Önemli kazançlar sağladı belki. Ne ki, görkemli bir zafer kazanamadı. Zafer naraları, bir müddet sonra yeni soruları gündeme getirmeyi engelleyemedi. İç hareket başlatıldı. Görünen o ki, TC devleti Kürdistan'da tam bir batağa saplanmış ve bu politikayla daha uzun bir süre durumu idare edemeyecektir. Nitekim önümüzde bahar var ve Newroz yaklaşmaktadır. Kürt ulusal hareketinin ulusal meclis manevrası karşısında ilerde zorlanacaktır. Ulusal hareket aldığı darbelerle rağmen kendisini toparlayabilirse, TC devletinin önümüzdeki günlerde ya topyekun imha ya da kısmi reform seçenekleriyle karşı karşıya kalacağı kesindir. Ne var ki, bugünkü veriler mevcut politikanın bir süre daha devam ettirileceğidir. Nitekim Mumcunun cenazesinde

1968'leri andırırçasına anti-emperyalist, daha doğrusu anti-ABD'ci, bağımsızlıkçı ve misak-ı millici Kemalizmin sol varyantının sesinin daha gür çıkarılmasına kerhen destek çıkması bu kanıyı güçlendirmekte ve faşist politikalara kitle desteği sağlanmaya çalışılmaktadır. 1989'dan sonra sınıf kavgası kavramını literatürlerinden çıkarmaya çalışan ve Türkiye Cumhuriyetler sevdasına kapılan İlhan Selçuk gibi kimi yazarların, Mumcunun katlinden sonra sınıf savaşını, bağımsızlık Türkiye özelemlerini yeni baştan keşfetmesi vb. Egemen sınıfların demokrat kesimleri yedekleme ve Kürt ulusal hareketine karşı bu kesimleri kullanma, en azından tavırsız bırakma manevralarından ayrı düşünülemez. Türk demokratları zaten tavırsızdı, denebilir. Doğrudur, öyleydiler. Burada söz konusu olan ulusal harekete karşı geliştirilecek yeni manevralara güçlü bir kitle desteği sağlamadır. TC devletinin ulusal sınırlarının korunması noktasındaki kararlılık, laikcilik ve Kemalistlik kapsamında önemli bir konsensus ile taçlandırılmaya çalışılmaktadır. Bu kapsamda kitle desteği sağlamlaştırmaya ve Turgut Özal gibi kimi çevrelere de gerekli uyarı yapılmaktadır. Bu hain bir tuzaktır. Ulusal hareketi boğma manevrasıdır.

Görüldüğü gibi Mumcu cinayeti Türk egemenlerinin zinde ve güçlü kesimlerince çok yönlü olarak kullanılmış ve kullanılmaktadır. İranın hedef gösterilmesi bir saptırmadır ve kamuoyu bu yönlü açıklamaları kuşkuyla karşılamıştır. Öyleyse yapılması gereken nedir?

NE YAPMALI ?

Egemenlerin gedikli politikacısı S.Demirel, Mumcu cinayetinin ardından yaptığı ilk açıklamada şöyle dedi; "Tuzak sezilmiştir!" Evet, tuzak görülmektedir artık. Binlerce insanı katleden, sorgusuz sualsiz işkenceden geçiren, halklar arasında düşmanlık tohumları ekip,

derinleştiren, Kürdistan'da kirli savaşı sürdürmekte ısrar eden gizli devlet ortaya çıkarılmalıdır. Bu konuda tüm kitle dernekleri, devrimci ve demokrat çevreler, emekten yana olan partiler olarak güç birliğine gitmeliyiz.

Kontrgerilla devletinin deşifre edilmesi amacıyla bir kampanyanın örgütlendirilmesi artık elzem olmuştur. Daha büyük örgütlülükler gitmekten kaçınan devrimci ve demokrat sol artık devletin yönlendiriciliğinden çıkabilmelidir. Gizli devletin oluşturduğu gündemi parçalamının yolu bağımsız devrimci eylemlerden geçer.

Ankara'da NO PAŞARAN diye haykırdı. GEÇİT YOK! İşte sorun tam da bu noktada yatıyor. Gizli devlet hiç kimseye geçit vermiyor. Bunun için cinayet işliyor. Bunun için canilik yapıyor. Öyleyse geçit yok, şiarı ancak gizli devletin şiarı olabilir. Devrimci şiar, gizli devletin su başını tuttuğu geçitleri bir bir aşmaktır. Bu da ancak devrimci eylemle sağlanabilir.

Son söz şu; Mumcu gibileri daha çok kurban edilecektir. Ve egemenler daha çok emekçiyi canından, kanından ve yurdundan edecektir. Ta ki, halkın devrimci ve demokratik eylemleriyle bu köhnemiş düzen ve onun uygulayıcısı bu gizli ve cani odaklar yok edilip demokratik bir halk egemenliği kurulana dek.

BOSNA -HERSEK

EMPERYALİSTLER : KAPIŞIYOR HALKLAR : BİRBİRİNİ KIRIYOR

Adına Yeni Dünya Düzeni denen düzensizliğin, Balkanlardaki görüntüsü eski Yugoslavyanın dağılmasından bu yana 100.000'nin üzerinde insanın öldüğü, milyonlarca insanın göçetmek zorunda kaldığı biliniyor. Emperyalistlerin kışkırtması ve fiili tavırlarıyla, binlerce insan öldürülüyor, göç ettiriliyor, evler yakılıyor, binlerce genç kadın tecavüze uğruyor. Hiç şüphesiz yaşanan bir insanlık trajedisidir. Tüm dünyanın gözleri önünde emperyalistlerin çıkar savaşımı, tam bir it dalaşına dönüşmüş, kimin nereye saldıracağı ve nerede duracağı belli olmayan bir tablo ortaya çıkmıştır. Yüz yıllar boyunca zaman zaman aynı devlet çatısı altında yaşayan, son kırk yılda sözde sosyalizmle yönetilen, halklar, birbirine girmekte, daha doğrusu, birbirine girmesi teşvik edilmektedir.

Balkanlar politikasında ABD-Almanya gibi devletler birbiriyle kapışırken, figüran olarak Türkiyeden, Arnavutluk'a kadar bir çok devlet kullanılmaktadır. Özellikle Türkiye, ABD'nin gölgesinde savaşılmaya can atmakta, Irak savaşındaki hızını da aşan bir hızla ve efendisinin de önünde savaşa koşmaktadır. Balkanlarda harita değişmiştir. Bundan sonra da böyle kalmayacağı belli olmaktadır. Devlerin ve yardımcılarının kapışması devam edecek, insanlar ölecek, trajedi sürecektir. Balkanlar, dünyanın yeni Ortadoğusudur. Emperyalistler arası çatlak ilk kez bu kadar açık bir biçimde Balkan sorununda görülmektedir. Irak savaşında olduğu gibi, bir konsesüs

sağlamak, şimdilik olanaksız görünmektedir. Dünya jandarması ABD politikaya askeriyle ağırlık koymaya çalışmakta, başta Almanya olmak üzere AT'ın devleri de burunlarının dibindeki bu konuda söz hakkını ABD'ye kaptırmak istememektedir. Ortadoğu, Somali neyse, ama Balkanlar? Bölge özellikle, Almanya, Türkiye ve Rusya'nın yüz yıllar süren çatışma ve egemenlik alanıdır. Bu çatışma ve tarihsel olarak Hırvatlar ve Slovenler, Almanyaya, Sırp lar Rusya ya, Boşnaklar, Arnavutlar ve Makedonlar Türkiye'ye (Osmanlı'ya) yakındır. Bugünkü durumda ise, ekonomisi, politikasıyla ayakta olan Almanya'dır. ABD ile bölge bazında, AT'ın önderi olarak kapışacak güç odur.

Almanya AT'ın bir bölümü açısından, ABD'ye verilen tavizlerin belli bir noktasına gelinmiştir. ABD'ye karşı açık tavır koymak YDD (Yeni Dünya Düzeni)'nin zaten baştan çürük olan kutsal ittifakını çatlatmak zamanı gelmiştir.

Nitekim zaten kendi içinde çatışan bu kutsal ittifak şimdi çatlamış ve çarpışmanın tarafları açığa çıkmıştır. ABD ve Almanya.

Emperyalistlerin Kapıştığı Alanın Kısa Tarihçesi :

Karmaşık bir nüfus yapısına sahip olan bölgenin yapısı ve tarihsel gelişimini yazmakta bugünü anlamak açısından

Fayda var. Sırp, Hırvat ve Slovenlerin bir meclisin içersinde birleşmeleri, 1918 tarihine rastlıyor. 1.Dünya savaşından sonra, Avusturya-Macaristan imparatorluğunun dağılmasından yararlanan Slavlar, bir devlet kurdular. Bu devlet 6 milyon Ortadoks Sırp, 1.5 milyon katolik sloven, 4 milyon katolik Hırvat, 400 bin müslüman Türk ve Arnavut'tan oluşuyordu. Kısa sürede ayrılıklar meclise yansıdı.

12 yüz yıldır birbirinden ayrı yaşayan topluluklar, bir araya geldiklerinde, birbirinden çekinmeye başladılar, birbirlerini alt etme yarışına girdiler. Karışıklıklar üzerine 1929 yılında parlamenter olmayan bir rejim kuruldu. Yugoslavya 9 bölgeye bölündü. 1935'de meclis başkanı Kral'ı devirerek otoriter bir rejim kurdu. Meclis başkanı Slojodonoviç Hırvatların tepkisini çekti ve Hırvat lideri Maçek'le bir anlaşma imzalayıp, Hırvat Bonovida'sının (Bir çeşit yarı bağımsız devlet) kurulmasını onaylamak zorunda kaldı. 1941'de Alman Yugoslav antlaşmasına karşı Belgrad'da bir isyan düzenleyen II. Peter, antlaşmayı tanımadı ve Ruslarla antlaşma imzaladı. Bunun üzerine Almanlar Yugoslavya'yı işgal ettiler. Partizanlar ve Çetnikler, direnme hareketine geçtiler. Partizanlar, genel bir anti-faşist cephe oluşturarak, savaşın başından itibaren, etkin ve resmi bir konumda oldular. Yugoslav direniş hareketi, tüm uluslardan Partizanların önderliğinde 15 Alman tümenini Yugoslavya'ya mahkum etti. Yugoslavya nüfusunun onda birini bu savaşta kaybetti. Savaş sonrası yapılan seçimlerde Komünist Partisinin yönettiği Yugoslav Halk Cephesi, oyların % 90'ını alarak iktidara geldi. Federal bir Anayasa oluşturuldu. Hızla sanayileşmeye başlandı. (Meydan Larousse Ansiklopedisi.)

Daha sonraki gelişmeler de bilindiği gibi, Tito'nun ölümüne kadar, Tito önderliğinde, daha sonra da YDD'ye kadar

kollektif önderlikte bir Yugoslavyanın kurulması ve halkların, pek fazla sorun olma'dan bir arada yaşamasıdır. Bu birlikte yaşama özellikle büyük kentlerde nüfusu karıştırmış, Hırvat, Sloven, Sırp, Arnavut, Boşnak, Makedon birbirine geçmiştir. Ancak kökleri tarihe dayanan bölgeler arası gelişmişlik farkı giderilememiş, eşitsizlik devam etmiştir. Örneğin Slovenya'da kişi başına gelir, genel yaşam düzeyi 19. yüz yılın sonunda, Kosova, Makedonya, Karadağ'ın 4 katıyken, 20. yüz yılınsonunda da 4 katı olarak kalmıştır. Özellikle Arnavutların yaşadığı Kosova özerk bölgesi ve Makedonya Yugoslavyanın en geri bölgeleri olarak bugüne gelmişlerdir. Bölgesel farklılıklara ve tarihsel ayrılıklara rağmen, değişik halklar 20. yüz yılın başından beri birlikte yaşama denemesi geçirmişler, faşizme karşı ortak bir cephede savaşmışlar, 1945-1990 arasında 45 yıl çok büyük problemler yaşamadan, Federatif bir Cumhuriyette birlikte olmuşlardır. Halkların birbirine düşürülmesi ve sırasıyla, Sırp, Hırvat, Sloven, Arnavut milliyetçiliğinin kışkırtılması, silahlandırılması, Balkanlarda hakimiyet kurmak isteyen emperyalistlerin işidir. Sırbistan ve Hırvatistan'da milliyetçilik, gözle görülür bir hızla ilerlerken, ırkçı düşüncelere sahip olanlar iş başına gelirken, hiç bir emperyalistin sesi çıkmamıştır. Yaklaşık 2 yıldır, Sırp'lar, Hırvat'lar Boşnaklar arasında değişik kombinasyonlarla devam eden savaşa müdahale etme düşüncesi son altı ayda ortaya çıkmıştır. Bu düşüncenin de ortaya çıkması, ABD'nin Balkanlar elden gidiyor düşüncesiyle, Türkiye'nin, bölgenin en büyük, en güçlü devlet olma hevesinin çakışmasıdır.

Hıristiyanlar Müslümönlara Haçlı Seferi Mi Başlattı?

Burjuva basınında sık sık bahsedilen bir konudan söz etmekte yarar var: Balkan-

lardaki savaş, bir Müslüman-Hristiyan çatışmasıymış gibi gösterilmek ve bu yolla bir yandan içerde milli ve dini duyguları ayağa kaldırırken, diğer yandan uluslararası çapta Müslüman ülkelerin desteğini sağlamak, bir yandan da Avrupa'yı dini bir inanca yöneltilen askeri hareketa destek vermekle suçlayıp baskı altına almak.

Ancak Yugoslavyanın tarihine baktığımızda, hem uzak hem de yakın tarihinde çatışmaların, Müslüman-Hristiyan çatışması biçiminde gerçekleşmediğini görüyoruz. Osmanlı işgali altındaki dönemde Hristiyan olan Hırvat ve Sırp'ların Müslüman işgale karşı reaksiyonu bir kenara bırakıldığında, esas çatışmanın, bölgenin iki büyük topluluğu olan, Hırvat'lar ve Sırp'lar arasında olduğu rahatlıkla görülebilir. Nitekim, Yugoslavya'dan ilk ayrılan, Slovenler olmuştur. Onu, Hırvatistan izlemiştir. Tito döneminde de, kabinede ve kilit noktalarda görev dağılımında Sırp-Hırvat dengesine her zaman dikkat edilmiştir. Müslümanlar, toplam nüfus içerisinde her zaman küçük bir azınlık olmuşlardır. Yanlız Kosova özerk bölgesinde çoğunlukta olan Müslümanlar, ayrıca aralarında, Arnavut, Boşnakve-Türk olarak ayrılmışlardır. Bosna-Hersek'te de Müslümanların toplam nüfusa oranı % 40 civarındadır. Diğer % 60'lık kesimi Sırp'lar ve Hırvat'lar oluşturmaktadır. Demek ki, Hristiyan Hırvat'lar ve Sırp'ların birleşmesi durumunda Müslümanlar azınlıkta kalmaktadır. Ancak, Boşnak'lardan önce Sırp'lara karşı silaha sarılan Hırvat'lar olmuştur. Hırvat'lar ve Boşnak'lar, Sırp'lara karşı, savaş süresince çoğunlukla aynı cephede yer almışlardır. Yine Makedonya, Sırp milliyetçiliği tehdidine karşı, Hırvat ve Boşnak'ların yanındadır. Eski Yugoslavya'da tablo genellikle, diğer uluslara boyun eğdirmek isteyen Sırp'lar ve geri kalanlar arasındaki çatışmalar biçiminde belirlenmektedir.

Zaten, Özal'ın Balkan seferinde de, Bulgaristan'dan Arnavutluk'a, Hırvatistan Bosna-Hersek ve Makedonya'yı da içine alacak tarzda bir cepheleşme öngörmüştür. Türk egemenleri, bir yandan Müslüman-Hristiyan çatışması söylevleri verirken, diğer yandan Hristiyan olan Bulgar, Hırvat ve Makedon'lara cephe önerileri yapmakta, Makedon'ların ordusunu tahkim ve eğitme görevlerini üstlenmekte, bu kesimlerde ABD'nin işbirlikçisi Türk egemenlerinin teklifine sıcak bakmaktadır.

Türk Egemenleri Adriyatikten Çin Denizine Ulaşacak Mı!

Daha önce, Türki Cumhuriyetlere gösterişli çıkartmalar yapan, ancak umduğunu bulumayan Türk egemenleri, Çin denizini bir kenara bırakarak Adriyatik kıyılarına yöneldiler. Bulgaristan'dan başlayan Özal yolculuğu Arnavutluk'ta kılınan cuma namazıyla son buldu. Böylece, "son büyük laik" TC'nin temsilcisi Özal, Balkan turunu tamamlamış oldu. ABD'de on gün eyalet eyalet dolaşp, Clinton'un huzuruna çıkmayı "sabırla" hatta sabrı aşan bir "inat"la bekleyen Özal'ın Clinton görüşmesinin hemen ardından böyle bir politik атаğa geçmesi ve hemen hemen aynı günlerde Bosna'ya ilişkin ABD planının açıklanması, Balkanlardaki işbirliğinin iki temel gücünü çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

ABD'den aldığı sinyaller doğrultusunda harekete geçen TC, Balkanlarda sözde bir güvenlik kuşağı yaratma sevdasına düşmüştür. Bu güvenlik kuşağının, ABD'nin güdümünde bir kuşak olacağından şüphe yoktur. Ortadoğu politikasında ABD ile tam bir eşgüdüm içerisinde olan TC yeni bir alanda daha ABD adına taşeronluğa soyunmaktadır.

Bölge devletlerinin en irisi olma yo-

lunda hızlı adımlarla ilerleyen, Türk egemenleri, her geçen gün biraz daha fazla ABD'ye yanaşmakta, ABD ile adeta bir kader birliğine girmektedir. Bölgede, şimdilik çıban başı olan iki gücün; İran ve Sırbistan'ın devre dışı bırakılması için hazırlanan ABD planlarına tam destek vermekte, hatta efendisini cesaretlendirecek öneriler ve davranışlarla, ABD'yi bölge çapında daha "etkin" politikanın içerisine çekmeye çalışmaktadır.

Komün'ün 20. sayısında da belirttiğimiz gibi, seçimlerle nefes tazeleyen ve ekonomisini büyüme sürecine sokan ABD, dünya politikasına daha fazla müdahale etme istemindedir. Bu konuda Ortadoğu Balkanlar'da kendisine uygun bir yardımcı bulmuştur. Bu yardımcı Türkiye'dir. Yaratılan hava Türk egemenlerinin de işine gelmekte, onlar da, ABD gölgesinde, bölgenin en güçlü devletlerinden biri olma şansını yakalama çabasıdadır. Türk egemenleri, Ortadoğu ve Balkanlar'da hatırı sayılır bir güç haline gelmekten mutludur. Neredeyse, ağzı kulaklarına varmaktadır. Ancak, "bölgesel bir güç" haline gelmek, bütün sorunları çözememekte, dışarıda yakalanan "olumlu havanın" içeriye pek faydası olmamaktadır. Dün, Azerbeycan'da Irak'ta şaşkın bir politika izleyen TC şimdi de, Bosna-Hersek'te şaşkın bir politika izlemektedir. Türkiye'nin taşeron olarak görevi daha çok meydancılıktır. Ortalıkta görünüp, küçük üç kağıtçılıklarla, küçük çıkarlar sağlamak, bunu da büyük devletiz havalarıyla yapmak TC'nin şu andaki çizgisidir. Aslında, ABD patentli olan bölgesel politikaların icraacısı olmak konumundan henüz kurtulma sözkonusu değildir. Uğur Mumcu cinayeti ve sonrası İran'a karşı da saldırgan politikalar izleyen Türk egemenlerinin nefesi çabuk kesilmiş, ikinci bir emre kadar İran meselesi bir kenara bırakılmıştır. Bosna-Hersek olayının gündeme oturduğu sırada, Karabağ'da Ermeni-Azeri çatışması hızlan-

mış, ancak TC'nin kılı kıpırdamamıştır. Daha on ay öncesine kadar neredeyse, Ermenistan üzerine sefere çıkacak olan TC şimdi Ermenistan'a elektirik vermektedir. Cumhurbaşkanı Özal vasıtasıyla kanlı bıçaklı hale geldiği Saddam'la arayışı düzeltme sinyalleri vermektedir. Tüm bu politik zigzaglar TC'nin bölgesel stratejilerinin olmadığını, ABD rüzgarı nereden eserse, büyük ölçüde ona göre hareket ettiğini göstermektedir. Ayrıca, TC'nin gücünün Adriyatik'ten, Çin denizine politikalarına hiç yetmediğini belirtmekte yarar var. Kısaca; TC'nin şaşkınlığı ve politikada ABD uydusu olma hali devam etmektedir. Sam amcanın parmağı nereyi gösteriyorsa, TC oradadır. Kendisini bölgenin en büyük, en istikrarlı ülkesi konumuna geleceğinin hayaliyle, dört bir yana kılıç sallıyor görünmekte, ancak, kılıcı vurma işinde gücü olmadığı için, büyük ağabeyi ABD'nin silahlarının arkasına sığınmaktadır. Ortada vurulacak bir hedef varsa, buna ABD karar verecektir. Nitekim Bosna-Hersek'te de durum yine böyle olmuş, plan, program ve "insani yardım" ABD tarafından yapılmıştır. Avrupa'nın, esasta Almanya'nın müdahaleye burun kıvrması, hatta Yugoslavya'nın bir batıklık olduğu yolundaki 'uyarıları' ABD'yi durdurmaya yetmemiş, üstelik, BM'nin Vance-Oven planına karşılık, ABD'nin ambargoyu daha da ciddi bir şekilde sıkıştırma ve ABD müdahalesinin ilk ayağı anlamına gelen, havadan acil yardım önerisi kabul edilip yaşama geçirilmiştir. Bölgeye ABD müdahalesi, Almanya, Fransa, Japonya'ya rağmen başlamıştır. ABD artık bu noktadan geriye dönemez. Bu gösteriden Sırp'lar gereken mesajı almazsa, "BM'nin ABD'nin istediği yönde daha etkin kararlar alması mümkündür. Emperyalistler arası çatlak gittikçe açılmakta ve belirginleşmektedir. Çatlağın en açık biçimde görüldüğü nokta ise, Avrupalı bir plan olan BM'nin Vance-Oven planına ABD'nin gösterdiği

tepki noktasında olmuştur. Plana neredeyse, Boşnak'lardan çok, ABD tepki göstermiştir. Vance-Oven planında, yer alan Bosna-Hersek'i 10'a bölme ve bazı bölgeleri, Boşnak'ların, bazı bölgeleri Sırp'ların, bazılarını da Arnavut'ların yönetmesi önerisini getiren planı barışı sağlayamayacağı bir gerçekse de, ABD'nin plan karşısındaki, sert tavrı bölgedeki "barış" tesisinin yara alacağından değildir. Esas kendisine bağımlı yeni hareket alanları peşinde koşan ABD'nin, Sırp'ları avantajlı konuma geçirecek böylesi bir girişime dur demesidir. Üçlü ortak yönetim yerine 10 bölgeyi yönetim öneren Avrupalının tavrı ise, parçala, böl, yönet ve ABD'ye karşı güçlü Sırp silahını elinde tut biçimindedir. 2. Dünya savaşı öncesine benzer bir parçalanmayı getirecek plan, eğer uygulanırsa, Bosna-Hersek'te, biri kuzeyde biri güneyde biri doğuda 3 Müslüman bölge oluşacaktı. Bu da Yugoslavya haritasında zaten az bir nüfusa sahip olan Müslümanların, azgın Sırp milliyetçiliğinin kaderine bırakılması olacaktır. Almanya, Sırbistan nasılsa bizim kontrolümüzdedir, ABD'ye rağmen büyük Sırbistan'ı yaratma peşindedir ve benim otomatik ittifakım gözüyle bakmakta, bu yüzden Oven'in planına destek vermektedir. Fransa ve İngiltere ise, ne şiş yansın ne kebab formülü peşindedir. Ve sonuçta Avrupa, BM kanalıyla planını açığa koymuştur. Plan, Bosna-Hersek'te parçalama politikasını yürürlüğe sokmak istemektedir. Ancak, ABD ve Türkiye'nin niyeti belli olmakla birlikte planı açık değildir. Politik olarak etkin ve inandırıcı bir plana sahip olmayan ABD'nin siyasal kozunu sonraya sakladığı açıktır. ABD önce vurmak, ölümü göstermek, sonra da sıtmaya razı etmek düşüncesindedir. Ancak planının ana omurgasının, Sırp'ları etkisizleştirmek olduğu açıktır.

Sonuç Olarak:

Dünyanın yeni Ortadoğusu Balkanlar-da devrimci bir dinamik yoktur. Halklar, milliyetler önderliklerin ve sloganların peşine takılıp gitmektedir. Devrimci önderlikten yoksun olan halkların, emperyalizmin işbirlikçisi önderlikleri, halkların kanı üzerinde politika yapmakta, sonuçta hiç bir halk bu işten karlı çıkmamaktadır. İran-Irak, Gürcü- Abhaz, Ermeni-Azeri, Sırp-Hırvat, Sırp-Boşnak çatışmalarından rahatlıkla görüleceği gibi, bölgesel savaşlarda, hiç bir bölgesel güç galip ayrılmamakta, sonuçta kazanan emperyalistler olmaktadır. Bu çok genel formülasyon, tek kutuplu ilişkilerin alabildiğine genişlediği bir ortamda, her savaşında doğrulanmaktadır. Şimdilik birbirini boğazlayan dünya halkları, devrimci önderlikler olmaksızın, nereye kadar, nasıl gideceğini önümüzdeki yıllarda daha iyi kavrayacak, kendilerini savaşlarda piyon olarak kullanan emperyalizme ve bölge egemenlerine karşı güçlü bir tavrın içersine girecektir. Çünkü, savaşlar öğreticidir. Çünkü savaşlarda can pahası deneyler kazanılır. Çünkü savaşlar, güçlü çalkantıların alt yapısını oluşturur. Bölge devrimcileri, savaşları, emperyalistleri, oynanan oyunları deşifre etmeli, halkların kardeşliğini, birlikteliğini savunmalıdır.

Yugoslavya için de savunulacak, emperyalistlerin bölgeden çekilmesi, en küçük topluluklara dahi ulusal haklarının tanınması, eşit, özgür, demokratik, birleşik bir Yugoslavya'nın kurulmasıdır. Bunun aksi, her biri emperyalistlere yem olacak ve gittikçe zayıflayacak küçük devletçikler ve bitmez tükenmez çatışmalar olacaktır. ■

DR. GUZMAN'IN AVUKATI DR. ALFREDO CRESPO İLE RÖPORTAJ

Mary E. Cox : Cezaevinde yaşamın anlamı nedir?

A. Crespo : Ölünceye kadar (Dr.Guzman) cezaevinde kalması. Bu Peru cezaevlerinin anlamıdır. Şimdi Dr. Guzman, San Lorenza adası Askeri Cezaevinde. En son 11 Ekim Askeri Mahkeme öncesi fırsat bulduğum oranda kendisini savundum. Şimdi kendisini göremiyorum. Sağlığı ve hayatından oldukça endişeliyim. Hasta olması nedeniyle düzenli ilaç alması gerekiyor, ancak iyi bir diyetle yaşamını sürdürebilir.

M. E. Cox : Basının ölüm cezasının geri getirileceğini tartıştığını görüyoruz, siz ne düşünüyorsunuz?

A. Crespo : Biz, Lima Avukatlar koleji önünde ölüm cezasına karşı tavır aldık ve Avukatlar önerimizi olumlu buldular. Peru devleti uzun bir süredir ölüm cezasını uygulamaktadır. Şimdi yapmak istedikleri, uygulamaları yasallaştırmak. Cezaevine kapatılan çok sayıda insanı katledildi. Kırsal alanlarda insanlar herhangi bir polis merkezine götürülmeye gerek duyulmaksızın öldürülmektedir. Kayıplar sayısı oldukça yüksek. Devlet, UNIVERSIDAD MACIONAL DEL

CENTRO,JUNİN bölgesindeki bölümünde 35 öğrenciyi Peru Andlarında kaybetti. Öğrencilerin cesetleri daha sonra ayrı ayrı günlerde yollara bırakılmış olarak bulundular. Lima üniversitesinde güvenlik güçleri öğrencileri ve bir profesörü tutukladı. Bu La Cantuta Ulusal Eğitim Üniversitesinde oldu ve olay yaklaşık iki ay öncesinde meydana geldi. Tutuklananlardan şimdiye dek haber alınamadı. Durum açıkça gösteriyor ki, Peru da ölüm cezası zaten uygulanmaktadır.

M.E. Cox: Eğer yasallaşırsa, idam cezası eski davalara uygulanabilir mi?

A. Crespo: Kesinlikle uygulanamaz. Çünkü o dönem ölüm cezası yasal değildi ve eski davalar sonuçlanmıştır. Ya da geleceklere uygulanacaktır. Hükümet cezayı eskilere uygulayamaz. Bu ciddi ve vahim bir durum olur. Çünkü bütün temel hukuk prensiplerine tecavvüz ve tüm prensipleri ayaklar altına alacaktır, bu nedenle hükümet bunu yapamaz.

M. E. Cox : Fujimori ölüm cezasını eski davalara uygulamak istiyor mu?

A.Crespo : Bunu tartışıyorlar. Ancak varolan yasalara saldırarak olacaktır bu.

Peru Komünist Partisinin yönettiği silahlı direniş karşısında, Peru polis ve askeri güçleri panik ve çaresizlik içindedirler. Bu sebeple ölüm cezasını getirmeye çalışmak söz konusu çaresizliğin itirafıdır. Çünkü Komünist Partisi hızlı bir gelişme içinde ülkenin her yanına yayılmaktadır. Bu gerçeği hükümet ve askeri otoriteler de kabul etmektedirler.

M. E. Cox : Terör ve şiddetten sorumlu tutmaları nedeniyle Dr. GUZMAN'a uygulamaya çalışacaklar mı?

A. Crespo : Eğer, Peru Komünist partisinin silahlı direnişi devam ederse, lideri olması nedeniyle bundan sorumlu tutularak ölüm cezasını Dr. Guzmara uygulamayı düşünüyorlar. Ancak bunun yasal bir dayanağı yok. Cezaevinde olması nedeniyle Dr. Guzman partiyi emirle yönetemez ve telepati gücüne de sahip değil.

M.E.Cox : Kısa bir süre önce Washington'da Birleşik Devletler Adalet Bakanı benzer bir yasayı gündeme getirdi. Örnek verirsek, çete reisi içerde tutulsa bile, aynı çetenin bir başka elemanı suçu işlemeye devam edecek. Peru hükümeti bu fikri ABD'den almış olabilir. Orada ve burada aynı dili gördüğümde sıkı işbirliği halinde olduklarını anlıyorum.

A.Crespo : Bu ABD'de mi yapılmak isteniyor?

M.E.Cox : Gerçekleştirmek istedikleri bir tasarıdır.

A. Crespo: Bu halkın mücadelesi karşısında devletlerin daha çok gericileştiklerinin ifadesidir. Bu yasalar halkı baskı altına alacaktır. Çeteciliğe, uyuşturuculuğu engelleme yasaları adı altında halkı baskı altına alıyorlar.

M.E. Cox : Aynı şey. Aynı mantık.

A. Crespo : Bu tasarının bir fotokopisini bana sağlayabilirseniz, ben tasarımı burada teşhir edebilirim. Anlıyorum ki, uygulamaya çalıştıkları aynı emperyalist düşünce. Peru devletinin yürüttüğü kirli savaşın destekçisinin ABD hükümeti olduğunu çok iyi biliyoruz. Cezaevlerinde tutuklulara giydirilen üniformalar ABD'den örnek alındı.

M.E. Cox : New yorkda insanlar Dr. Guzmanın resimli rozetini ve 1509 numaralı nişanını yakalarında taşıyorlar. Uluslararası yürütülen Dr. Guzmara özgürlük kampanyasının etkisi nasıl oldu şimdiye kadar?

A. Crespo : Burada mı? Oldukça iyi görünüyor. Uluslararası hukukçu delegelerin gelmiş olması etkili olmuş ve karşı tarafı zorda bırakmıştır. Delegelerin tutuklanması bile Fujimorinin teşhir olmasında faydalı olmuştur. Açıktır ki, büyük bir etki yaratmıştır.

M.E.Cox : Eğer, tutuklarsa, bizi kurtarabilir misin?

A.Crespo : (Gülerek) İsterlerse, sizi tutuklayabilirler. Fakat sizin yabancı bir ülkeden olmanız **ve Peru** hükümetinin yabancılarla başının derde girmesini istememesi en çok sizi uçağa kapatıp göndermek olacaktır. Hepsi bu. Ve ben sizi göndermeden önce sizinle görüşmüş oldum.

M.E. Cox : Sivil yasalar altında, Jüri önünde sanığın kendisini savunma şansı askeri mahkemelerde daha mı fazladır?

A. Crespo : Bütün bu budamalara rağmen, sivil yargılamalarda savunma fırsatı daha fazladır. Ancak, askeri yasalarda yargılama bugün gizli tutulmaktadır Peruda.

M.E. Cox : Peruda askeri mahkemeler öncesi yargılama sistemi ABD ve İngiliz dilinin etkisinde bulunan ülkeler gibi miydi, yoksa sorgulama sistemini işleten Almanya veya İspanya gibi mi?

A. Crespo : Sivil mahkemelerde üç yargıç, savcı ve avukat var. Askeri mahkemelerde de benzeri sistem var. Fakat askeri mahkemelerde yargıçlar yüzlerine maske geçiriyorlar. "Terörizm" davası olduğunu iddia ederek savaşıların davalarında yüzlerini kapatıyorlar.

M. E. Cox : Peru devleti kendi ordusu için ABD'den aldığı paraları yargılamalar için kullanıyor mu?

A. Crespo : ABD İstate Department sekreteri Barnard Aronson kongreye verdiği bir raporda Peru adliyesine yardım programı vardı. Bu sivil mahkemeler içindi. Askeri mahkemeler için ise, herhangi bir bilgin yok. Fakat her halükarda bu paralar uyuşturucuya karşı adı altında yapılan anlaşma çerçevesinde gönderilen paralardır.

M. E. Cox : Askeri yargıçlar -aslında onlar birer subay- kendilerini yargıç olarak mı kabul ediyorlar?

A. Crespo : Onlar hukukçu değiller. Yasal herhangi bir hukukçu statüleri yok. Yargılamalarda sadece yukardan gelen emirleri uygulayan kullardır. Tam tamina bir saçmalık bu. Bu bir yargılama değil, kendinizi savunma hakkına sahip değilsiniz, suç kanıtı yok. Benim Dr. Guzman, yargılamasında bulunmam keyfi yargılamayı açığa çıkaracak bir tanık olmanın ötesine geçmedi.

M.E. Cox : İpe çekilecek bir tanık!

A.Crespo : Onları açığa çıkarmak için oraya gitmek gerekiyordu. Beni öldürebilirlerdi, ancak herşeye rağmen orada

olmak zorundaydım. Böylelikle onları açığa çıkarabildim. Herşey bilgin dahilindedir.

M.E. Cox : Ne kadar zamandır hukukçusunuz?

A. Crespo : Kısa bir süredir. 1983 yılından beri son yedi yıldır özgürlük savaşçıların savunucusuyum.

M.E. Cox : Biz hala burada iken uluslararası af örgütünden biriyle görüşebilir misiniz? Belki durumun ciddiyetini görebilirler. Çünkü af örgütünün resmi tutumu Dr. Guzman'ın adil olarak yargılandığı yönündedir.

A. Crespo : Adil bir yargılama mı? Bu adaletsiz bir yargılamaydı!

M. E. Cox : Af örgütü yargılamadan bu yana sessizlik içindedir. Londra af örgütü merkezinde birinin deyimiyle " Tarihinde Dr. Guzman davası için aldığı protesto mektubu ve telgrafları af örgütü bir başka dava için almamıştır."

A. Crespo : Ben zaten bir mektup göndermiştim. Beni yanıtlamaları için, içinde fax numarasının da bulunduğu bir başka mektup daha gönderdim. Ancak herhangi bir yanıt almış değilim henüz. ■

(Revolutionary Worker. 10.Ocak '93)

Çevirenin notu: Dr. Abimel Guzmanın yaşamını savunma komitesi üçüncü delegeler içinde yer alan zenci avukat Mary E Cox'un Kasım 1992 tarihinde Lima ziyareti sırasında, Dr. Guzmanın avukatı ile yapılan roportajdır.

Yusuf ATAK

KADINLARIN KURTULUŞU YOLUNDA ASIL SORUMLULUK KADINLARA DÜŞMEKTEDİR!

Bütün dünyada daha çok proleterya mensup kadınlarda olmak üzere, ister emperyalist bir ülkede yaşıyor olsunlar, isterse en geri sömürge ülkede yaşıyor olsunlar, derecesi ve niteliği farklı da olsa, kadınlar üzerinde kurulmuş yoğun baskılar vardır. Gerek evde, gerekse fabrikada, tarlada, genelevlerde iliklerine kadar sömürülmekte, temelde sınıfsal, özelde ise cinsel baskıya maruz kalmaktadırlar.

Bugün Türkiyede kadınların büyük çoğunluğu, halen toplumsal üretime katkısı olmadığı için karşılıksız olan, ev ekonomisinin bir işçisi konumundadır. Buradaki asıl görevi, düzene yeni işçiler (çocuklar) doğurmak, büyütme, böylece sermayenin yenilenmesine, işgücünün ucuzlamasına katkıda bulunmaktadır. Tabii ki, bu arada kocasının cinsel ve bedensel ihtiyaçlarını karşılamak, ona sadık kalmak, sevmek ve saymak zorundadır da. Aksi halde, toplum ona gereken dersi, katı kurallarıyla verir, yargılamadan mahkum eder.

Sürekli tek düze ev işlerini yapması, sosyal bağlarının, kendisi gibi bir kaç komşuyla sınırlı olması, dünya ile ilişkilerini kuran tek ve en önemli bağ olan televizyonun gerici ideolojik bombardımanına maruz kalması, bütün bunlar yetmiyormuş gibi, kocasının aşağılama ve dayaağıyla yüz yüze gelebiliyor olması, yüzyılların verdiği baskı geleneğinin de etkisiyle, onu, düşünüş, davranış ve ilişkilerinde sürekli bir eziklik ve baş eğme, kölelik ruhu içine sokmakta, üretkenliğini köreltmektedir.

Diğer yandan, kapitalizm kadınların

bir kısmının emeğini üretime sokar, erkekler savaş alanlarına gönderilirken, kadınlar fabrikalarda erkeklerin yerini doldurmaya çalışır. Böylece ev hayatından önemli ölçüde kurtulup toplumsal yaşamla karşılaşır. Ama genellikle eğitilmemiş ve vasıfsız bir kesimi oluşturduğu için hem çok ucuza çalışır, hem de çıkacak bir krizde kapı önüne konulan ilk kesimi oluşturur.

Kırsal kesimde yaşayan kadınlarımız da, ev işinde çalışmaları, sayıları 5-6'dan az olmayan çocuklara bakmak zorunda oldukları yetmiyormuş gibi, tarlada, bağda-bahçede ücretsiz işçilik yaparlar. Ayrıca en kaba, aşiretsel, dinsel baskılara maruz kalırlar.

Eğitim görmüş, meslek sahibi kadınlar (avukat, hekim, öğretmen, memur vb.) görünüşte daha ileri bir kesimi temsil ederler ama, özde onlar da gerek aile yaşamlarında, gerek mesleki yaşamlarında hep ikinci sınıf muamelesi görür, ilerleme olanakları kısıtlanır.

Çok önemli başka bir konu da, kadının cinsel meta olarak pazarlanmasıdır. Kapitalizm, 1960'lı yıllardan sonra seks, erotizm ve pornografiyi tekelleştirdi. Tabii ki, ana öge de kadındı. Kadın, topluma şehvetin ve cinsel arzuların tatmin edilmesini sağlayan bir hayvan olarak sunuldu. Özellikle Türkiye gibi, sahte bir ahlakçılıkla dinsel baskıların sürdüğü bir ülkede, bu durum daha çarpık bir hal aldı, kadın tarihinde görülmedik şekilde aşağılandı.

12 Eylül faşist yönetimi, kadının metalaştırılması için gerekli sektörlerin kurulmasına, ayakları yere basar hale getirilmesine zemin hazırladı. Kadınlarımızın bir kısmı, genelevlere, otellere, televizyon kanallarına... satıldı. 1974-83 yılları arasında fahişe sayısı 2.000'den 238.000'e yükseldi. Bu sayı gün geçtikçe artmaktadır. Burjuvazinin propogandacıları olan görsel basında yaptığı yayınlarıyla, verdiği kuponlarla, yarışma programlarıyla, kadının üzerindeki cinsel te-

kelin kurulmasına ön ayak oldu. Utanmadan, tam bir iki yüzlülükle uygarlaşıyor olmaktan, çağ atlıyor olmaktan kadın sorunlarından bahsedildi. Bir kaç kokana kadına kurdurulan kadın dernekleri ile kadın sorununun özünü saptırarak emekçi kadınların zihnini bulandırmaya hizmet eden, cinsel baskıyı ön plana çıkararak, ona zemin hazırlayan sınıfsal baskıyı örtmeye çalışan feminist kuruluşlar eliyle, sömürücü sınıflar, kukla yöneticiler, Özallar, Demireller kadınların gözleri önüne perde çekmeye çalışıyorlar. Bir yandan bunu yaparken, diğer yandan da en çok vergiyi verdiği için genelev patronlarına madalyalar verilerek ödüllendiriliyor.

Yukarıda açıklamaya çalıştığım gibi, yaşadığımız kapitalist toplumda kadın üzerinde seks, sosyal ve ekonomik tekel kurmuştur. Kadın artık nefes alamaz hale getirilmiştir; bütün bunlara rağmen beyindeki ve vücudundaki zincirleri kırmak kendi ellerindedir. Bunun en somut örneğini yanı başımızda, Kürdistan'da Kürt kadınının toplumsal rolünün değişiminde görüyoruz. Dün, en ağır dini, feodal ön yargılara, baskılarla karşı karşıya bulunan Kürt kadını bugün, Serhıldanlarda, Newrozlarda, dağlarda erkeklerle birlikte omuz omuza mücadele etmekte, kendisine sunulan kaderi reddetmektedir. Ancak, kadının gerçek anlamda kurtuluşu, ancak ve ancak her türden eşitsizliğin ortadan kalktığı sınıfsız toplumda, komünizmde mümkün olacaktır.

Örgütsel ayrılık hakkı saklı kalmak kaydıyla, sınıf birliği içinde kadının kurtuluşunun sorumluluğunu asıl olarak alacak olan yine kadının kendisi olacaktır.

Komünizme değin, güncelliğini koruyacak olan şiarı yüksek sesle bir kez daha haykırıyoruz:

**"Kadınlar uyanın,
harekete geçin, savaşın!"**

**Kadınlar günü, proleterlerin
Burjuva düzenine ve onun
Temeli olan kapitalizme karşı
Sosyalizm uğrunda yaptıkları
Sınıf savaşımının gerektirdiği
Günlük gereksinimler temel
Tutularak örgütlenmelidir.**

Clara Zetkin

Kapitalizm kendisine karşı yükselen sesleri her zaman vahşi bir şekilde bastırıyor, zaman zaman daha uzun, daha zorlu bir mücadeleyi gerektirse de, kaleyi içten fethetme yöntemlerine de başvuruyor. Kendisine karşı savaş nağraları atan bu seslerin arasına karışıp, neşeli alkış sesleri arasındaki hayıflandırmaya dönüşürme tutkusu ağzını sulandırıyor. Var olan potansiyelin kendi potasına akmasıyla birlikte kar hanesinin ne kadar yükseleceğinin hayaliyle iştahı iyice kamçılanan burjuvazi, pişkin bir şekilde proleter kazanımlara sahip çıkar görünüyor. Ülkemizde hukuksal anlamda yasak olmasa da 8 mart demecinde "kadınlar haklarınıza sahip çıkın" diyen bir başbakanı olsa da, kadınlar 8 mart meydanlarında coplanıyor, yerlerde sürükleniyor... Başbakanı haklı çıkarırcasına.

Toplumu kontrolünde tutmak, kasaları sürekli doldurmayı güvenceye almak, üretimde az masrafla büyük vurgunlar yapmak, düzenlerin ilişki sisteminin oluşturulmasını sağlamak için burjuvazi, kadının ikincil cins olarak kalmasına elbette çalışacaktır, çalışıyor da. Bu otoritenin bozulması düzen mekanizmalarının işleyişinin bozulması tehlikesini yaratır. Burjuvazinin "ahlak" naralarıyla titizlikle korumaya çalıştığı işte söz konusu bu ahlaksızlıktır.

Kadınlar üzerindeki baskı-sömürü düzenlerinin sonucu olan egemen erkek toplumlarının egemen gücü veya deyim yerindeyse, "hakim sınıfı" erkeklerin ezilen cins olan kadın üzerindeki baskısıdır. Bir cinsin diğerini ezmesidir. Bu baskı belli kesimlere değil, genel olarak kadınlara yöneliktir. Elbette bu baskılardan en çok payı alan, en çok acı çeken emekçi kadın-

Daha fazla bilinç ve özgüven!

lardır.

Cinsiyet farklılığı ve baskısının üzerine eklenen sınıf baskısı emekçi kadınlar üzerinde çok daha vahşi bir hal alır.

Vahşi, vahşi olduğu gibi çirkin de...

Kadınlar üzerindeki baskının kendine özgü bir niteliği vardır. Nasıl ulusal baskı, sınıfsal baskıyla aynı değilse, bu baskı da aynı değildir. Buradan çıkarak, " sorun yalnızca kadınların sorunudur " denilebilir mi?

Bu sorun, diğer sorunlar gibi en başta devrimci proleteryanın sorunudur; erkeklerin sorunudur, toplumsal sorunların bir parçasıdır.

Ataerkil bir kültüre karşı genel mücadele yeterli değildir. Özel mücadele ve bu zeminde yükselen özel örgütlere de gereksinim vardır. Bu ihtiyacın aracı olarak atılan ve atılmak istenen adımları topa tutmak hastalıklı kafaların ürünüdür. Feminizmin topyekün hedef alınması ve onda desteklenecek hiç bir şeyin olmadığı söylenmesi buradan geliyor; bu hastalıklı kafalardan...

Oysa erkek egemenliğinin sürmesine yol açan düzene karşı şu veya bu temelde de olsa, kadın sorunlarını formüle eden, dayatan ve bu doğrultuda düzenle çatışan

feminist hareketin bağrında taşıdığı demokratik muhteva vardır. Devrimci proleterya bu yanın destekçisi olmalıdır. Kendisi önderlik etmiyor veya kendisinin dışındadır diye, demokratik bir yönü de içeren feminizme karşı vurdumduymazlık veya tümünden karşıya alma, ne adına yapılsın yapılsın, yanlıştır.

Bu konuda destek, elbette onun çözüme götürmeyecek anlayışının eleştirisini yadsımaz, yadsımamalıdır da.

Onun, kadın sorununun toplumsal sorun ve mücadeleden soyutlayan, kadın sorununu ana çelişme ilan eden, daha da ileri giderek kadını " bir sınıf " gibi gören, gösteren; kadın sorununun çözümünü siyasi iktidar mücadelesinin bir parçası değil, bağımsız-tecrit edilmiş bir kafayla ele alan, erkek egemenliğinin düzenle olan bağını gölgeleyen ve temel hedef olarak düzeni değil, erkeği gösteren anlayışları teşhir edilmelidir.

Tüm eşitsizlikler gibi, kadınlar üzerindeki özel baskıyı da tarih sahnesinden silcek tek güç, devrimci proleterya'dır. Kadını toplumsal emek üretimi dışında tutan, mutfığa ve ev işlerinin sınırları içersine hapseden sömürü düzenidir. Bu yerle bir edilmedikçe, kadın-erkek arasındaki eşit-

liğin sağlanması mümkün değildir. Kadını bugünün bilinen işbölümüne kölece bağımlı hale getiren, yine sömürü düzenleridir.

Bu düzenlerin üretim fazlalarının yarattığı üretim ilişkileri parçalanmadan, sorunun çözümü doğrultusunda radikal değişiklikler hayaldir. Kadın sorunu sömürü düzenleri çerçevelerini aşmayan reformlarla çözümlenemez. Kadını köleleştiren maddi zemine yönelinmelidir. Bu zemine esaslı darbeler ancak devrimle indirilebilir. Kadını köleleştiren kaynak, burjuva-feodal düzenlerin, proleterya devrimiyle paramparça edilmesi ve siyasi iktidarın proleterya tarafından fethedilmesiyle esaslı bir şekilde dönüştürülüp, değiştirilebilir.

Erkeğin kadın üzerindeki egemenliği, bazılarının idda ettiği gibi, biyolojik veya doğanın-cinsiyetin kaçınılmaz kıldığı bir sonuç değil, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasının ürünüdür. İnsanlık tarihinin başlangıcında böyle bir durum söz konusu değildi. Erkek, evde dümeni ve evin reisliğini ele almamıştı. Kısacası, Freud ve işlevselcilerin söylediği gibi, kadın, doğası gereği zayıf veya bilinen rolüne mahkum bir yaratık değildi. Öyleyse, kadının bugünkü durumu kader değildir. Bunu değiştirmenin motoru devrimdir. Kadın sorununun şöyle ya da böyle devamını sağlayan aileyi dönüştürecek olan da devrimdir.

Genel toplumsal mücadeleden soyutlanmış bir şekilde başlı başına yürüyen ve kendisini bununla sınırlayan bir kadın hareketi ipi göğüsleyemez. Kadın sorunu, tek başına kadınların mücadele sahası değildir. O, herşeyden önce bütün farklılıkların düşmanı olan proleteryanın sorunudur. Bu açıdan biz; kadın sorununu vb. kadın hareketini herşeyin odağı olarak gören ve kendi başına tecrit olmuş durumda, onu herşeyin önüne geçiren anlayışlara karşıyız.

YENİ BİR 8 MARTTA, YENİ PERSPEKTİFLERE;

YENİ ÖRGÜTLENMELERE,
YENİ MÜCADELELERE....

ESKİ DOSTLAR

Ertan İLDAN

Dünyayı değiştirmeye çıkmışlardı.

Değiştirdi dünya, paylarına değiştirmeden değişmek düştü.

Deli doluydular. " Rüzgar kanatlı atları" menzillerine ulaşamadan yel oldu gitti. Kimilerini sel, kimilerini de el aldı gitti...

" Her biri bir cihan parçasıydı." Öyle demişti, şairler onlar için. Kocaman Cihansız parçalar oldular. Gölgesiz parçalar...

" Yetmişinde zeytin dalı dikeceklerdi." Barış ve sevgi için değilse bile, bir baltaya sap olsun diye. Kimileri daha otuzuna varmadan zeytin dallarına insafsızca inen baltalar oldular. Kimileri de ne baltaya sap, ne de sapa balta...

" Esir düşmekte değil, teslim olmamaktaydı bütün meseleleri." Çoğunlukla esir düşmeden teslim oldular ve özgürlüğü ranzalarının ucuna ilâştirerek teslimiyet gömleğini kuşandılar sessizce. Adı, özgürlük savaşıçısına çıksa bile...

Yar için serden geçenlerdi. Yar bir yanda, ser bir yanda kaldı. Yarsız ser, hergün gözlerinin ferisi sönmüş traşlı yüzüyle öyle hödükçe dolandır durur, koluna bir yar taksa bile, ne yar candan sever seri, ne ser yari...

Fırtına çocuklarıydılar. Kendilerini önceleyenler anısına yazılmış kitaplardaki gibi. Eteklerine yanaşmamacasına analarının sesinden ürker oldular. Sessizliğin gölgesine, sevgilinin koynuna girercesine daldılar.

Söylenmemiş sözlere, yazılmamış şiire, yaşanmamış aşklara aitti sevdaları. Söylenmiş sözleri, yazılmış şiirleri, yaşanmış aşkları unutuverdiler, pintice bir hiçlik uğruna.

Onlar ki, yaratanlardı; yaratılan oldular. Tanrı katından, kul katına rücu eylediler. Günahları affola.

Amin...

İSTANBUL BELEDİYELERİNDEN HABERLER

Kağıthane Belediyesi'nden atılan işçiler, "Adil düzen dediler, hakkımızı yediler" sloganları ile yürümek istedi. (Fotoğraf: ZAFER AKNAR)

"Baba" bu, "sever" de döver de (!)

KAĞITHANE

Bu ara iyice yatışmasına rağmen İstanbul belediyelerinde yeni işçi eylemlerinin eli kulağında.

Şu an durulan belediye emekçi eylemlerinden sadece Refahçı Kağıthane belediyesinde işten atılan 341 işçinin direnişi, polisin vahşi saldırıları, gözaltılar, baskı ve zorbalıklara rağmen sürüyor.

Belediyelerde öteden beri problemlerin önemli bir tarafını birikmiş hakların verilmemesi, savsaklanması bunu yanında işçi kıyımları, belediyelerdeki talan, taşeronlaşma, çevre ve adam kayırma, yerel yönetim ve mafyanın birlikteliği ve bunların doğurduğu doğal olumsuzluklar teşkil ediyor.

Kağıthane belediyesinde işten çıkarılan işçiler eylemlilikleri süresince Belediye başkanının, "kaynak yok" "hükümet para vermiyor" yalanlarını, bu arada, belediyenin gelirlerini nasıl düşük gösterdiğini, kendi işçilerinin daha ucuz ve kısa sürede yapacağı işleri özel ilişkiler içinde olduğu taşe-

ronlara devrettiğini açığa ve bilince çıkardı ve bunu bildirilerle kamuoyuna açıkladı.

Bütün bunlar yerel aynı zamanda genel yönetimi rahatsız ediyor ve 24 ocak, 1 şubat, 5 şubat polis saldırıları ve işçi avına çıkmasını açıklıyordu.

Kağıthane belediyesi emekçilerinin eylemlerinin olumsuzluğu kendi iç bütünlüğünün olmamasındandır. Sendika ağaları atılan işçilere neredeyse dirsek çevirmiş, işten atılmayan işçilerin işlerine devam etmesini sağlamıştır. Bu eylemi başarısından uzaklaştıran en büyük etkindir.

Öte yandan, sendikacıların açığa çıkan ve çıkmayan niyetlerinin ürünü direnişi, hükümet ortağı, bugün halk üstündeki baskının, zorbalığın sorumlularından SHP lokaline taşınması ve SHP'nin, kendinin hakim olduğu belediyelerde işçi kıymına gider, hak gasplarına yönelir, polisi işçinin üstüne saldırtırken burada ikili bir tavır takınması, sendika ağalarının fiili direnişe son vermek için, işçilerden habersiz sorunu "üst düzeyde çözmeye" çalışmaları gibi nedenler bu eylemin bu kadar uzamasına neden olmuştur.

Gelinen aşamada;

1- Önce işçiler arasında birlik sağlanmalı. Direniş sürüyorken çalışmakta olan işçilere iş bırakılmalı.

2- Kitle örgütlerinin, mahalle halkının ve esnafın desteği sağlanmalı.

3- Dostu düşmandan, at izini it izinden ayırma artık öğrenilmeli, bu düzenin en has savunucusu, şu an hükümet ortağı SHP gibi partilere en ufak bir umut bağlanmamalı ve şu an SHP lokali terk edilmeli.

4- Kayıp ve kazançların merceğe yatırılması karşımıza sarı sendikacıları çıkaracaktır. Gerici sendika ve sendika ağalarıyla kararlı bir mücadele ve kesin bir kapişmaya girilmeli.

KÜÇÜKÇEKMECE

Küçükçekmece belediyesinde de TİS' (Toplu İş Sözleşmelerin)den doğan alacakların ödenmemesi nedeniyle başlayan direnişve açlık grevi eylemlilik süresinde işten çıkarılan işçilerin geri alınmasıyla bitirildi.

Açık ki, işçiler eylemin böyle bitmesinden, öküzünü yitirip sonra bulan bir köylü sevinci duymayacaklardır. Çünkü belediyede işçiler birikmiş alacaklarını almak ve taşeronlaşmayı durdurmak için eyleme çıkmışlardı ve bu eylemlilik sürecinde işten atılmışlardı. Eyleme çıkışa neden olan talepler;

1- TİS'den doğan alacakların ödenmesi,

2- İşçiler hakkındaki keyfi soruşturmaların iptal edilmesi,

3- Görev dağılımında keyfi uygulamalara son verilmesi, her işçinin kendi biriminde çalışması,

4- Özelleştirme ve taşeronlaştırmaya son verilmesi, mafyanın belediyeden kovulması,

5- Direniş ve işgale katıldıkları gerekçesiyle işten atılan işçilerin geri alınması,taleplerinden, görüldüğü gibi sadece öncel eylemlerin yol açabileceği, işten atılmak gibi sonrası talep dışında hiç biri karşılanmamıştır.

Eyleme neden olan 9 aylık bütün sosyal hakların veyahutta

Devamı sayfa 43'te

BİRLEŞİK DEVRİMCİ (BLOK) PARTİ

Komünarlar'ın Dünden Bugüne Söyledikleri:

Bir süredir devrimci çevrelerde (gruplar açısından boyutu değişik de olsa) değişik adlandırmalar altında, geniş katılımlı legal bir partinin gerekliliği- gereksizliği; oluru ve olmazlığı tartışıldı/ tartışılıyor. Geçen sayımızda, içinde bulunduğumuz öznel/nesnel koşullar, bizlere devrimci oluşumlardan başlamak üzere, geniş halk kitlelerini kucaklayacak partiye duyulan ihtiyacı ve gerekliliği ortaya koyduk. Bu sayıda, konuya ilişkin devrimci örgütlerin söylediklerini değerlendireceğimizi ise, Komünarca'da belirtmiştik. Siyasi çevrelerin Blok Partisi ya da Birleşik Devrimci Parti diye adlandırabileceğimiz Partiye ilişkin söylenenlerin değerlendirilmesinden önce, dünden bugüne söylediklerimizi gözden geçirmek gerekiyor. Bu hem Komünarların kendi çevresi için, hem de devrimci kamuoyunu sağlıklı bilgilendirmek açısından zorunludur.

Komünarlar, Birleşik Devrimci (Blok) Parti fikrinin oluşum sürecinden bugüne, kendini var etme türünden bir kaygıdan hareket etmedi. Bazı devrimci yapılar konunun içeriğini tartışıp ortaya koyacakları yerde, bir diğeri karşısında "büyük işler" yaptığını zannedip, bu bakımdan diğerlerini "iş yapamayan" olarak niteliyor. Ve Blok Parti konusunu da, "iş yapamayan" olarak nitelediği bu grupların kendilerini oyalama çareleri olarak değerlendiriyor. Şüphesiz, ken-

dini oyalama vb. eğilimler olabilir. Ancak bu ve buna benzer tesbitler, ortaya konan teori ve pratiğin değerlendirilmesi sonucunda vardığımız tesbitlerse, bunun adını koymak da, tartışmak da yanlış değildir. Önemli olan, bu doğru yöntemin kullanılıp kullanılmadığıdır. Sözgelimi, Komünarların blok parti fikrinin ortaya çıkışı, gelişimi ve bugün söylenenlerin (neyi, niçin, nasıl vb. bütünlüğü içerisinde) değerlendirilmesi ve yaşam açısından işlevinin, sonuçlarının neler olacağı yönünde yapılacak bir tartışma, mantığın sağlıklı kavranmasına yol açacak ve varsa, sakatlıklarını ortaya çıkaracaktır. Böylesine bir yaklaşımla sürdürülecek bir polemik yararlıdır, varız.

Blok Partisi , Komünist Partisi Değildir

Komünarların temel amacı, insanın kendisine ve doğaya yabancılaşmasına son verilmesi yani, sosyalizm, komünizmdir. Nihai amaç, bu amaca varmak için nitel ve nicel bir dizi geçilmesi gereken aşamalar, işin doğası gereği çok çeşitli araç ve yöntemi kullanmayı gerektirmektedir. Amacın özüne ters düşmeyen, nicel ve nitel olarak bütünleyen hiçbir araç ve yöntem dışta tutulamaz. Bu genelleme, dönemlere denk düşmeyen araç ve yöntemlerin kabulü veya reddi, kişiyi, örgütü, o yüce idealin dışına iterek, hedefinde saptıracağı gerçeğinin altını çizmeliyiz. Sosyalizm, Komünizm ve devrim mücadelesinde vazgeçemeyeceğimiz en yetkin araç, Komünist

Partisi'dir. Ancak Komünist Partisi gibi bir araçla sadece devrim değil, sosyalizm ve komünizm mücadelesi yapılabilir. Komünarlar, Komünist Partisinin olmadığı görüşündedir. Doğal olarak, amaca ulaşmanın en yetkin, vazgeçemeyeceğimiz aracının olmadığına tesbiti, yok olanı varetme görevini önümüze koymaktadır.

Tarih ve tarihimiz, "öncüyüm" demekle, öncü olunmadığını tekrar tekrar gösteriyor. Kapsamlı ve ağır bir görevdir. Görevin ağır ve zor olması ve de anlık bir çaba ile yerine getirilecek iş olmaması, komünistlerin bütünlüklü davranmamasını gerektirmiyor. Tersine, böylesi kapsamlı bir projeyi maddi güce dönüştürmek, yoğun çabayı ve inatçılığı bizlere dayatıyor. Geçerken şu noktayı da belirtelim: Komünarlar, öncünün örgütlenmesi ve sonrasında "komünist partisi legal olur, yok illegal olur" türünden marksist bilimde yeri olmayan saçmalığı reddediyor. Komünist partisinin oluşum süreci ve sonrası da dahil olma üzere, legal, yarı-legal ya da illegal olması, stratejik bir sorun değil, taktiktir. Temel yaklaşım; devamlılığı sağlayacak, objektif koşullara göre biçimlenecek, ama hiç bir zaman söyleyeceklerini ve yapacaklarını, sistemin dayatma ve baskılarıyla belirlenmeyecek olmasıdır. Marksist literatürde, komünist partisinin bu sığa layık olup-olmadığının kriteri, hiç bir şekilde legallığı veya illegallığı değildir. Komünarlar, komünist partisinin inşasının teorik temelini Marks'tan Mao Zedung'a uzanan tarihsel sürecin mirası üzerinde yükselecektir. Ama bu, bu tarihsel sürecin kabulü zemininde olduğunu söyleyenlerin içerisinde gerçek ve sahtelerin ayrıştırılmayacağı anlamına gelmez, gelmeyecektir. Komünarların sosyalizm, komünizm mücadelesindeki temel aracı, komünist partisi'dir. Bu aracın oluşturulması, dün olduğu gibi, bugün de önümüzde duran temel bir görevdir. Blok partiyi duyulan ihti-

yaç ve görevleri, komünist partisinin yaratılması düşüncesiyle çelişmiyor. Aynı şekilde, görev ve amaçlarına da ters düşmez, düşmüyor.

Blok parti adıyla ortaya koyduğumuz düşünce, ayrılıkları yok saymamızı hiç mi hiç gerektirmiyor. Ancak, ayrılıklarımızın değil, ortak noktalarımızın ürünüdür. Nasıl ki, "halk" diye adlandırdığımız sınıf ve tabakalar çeşitli çıkar ve menfaatler bakımından ortak noktalara sahipken, amaçları ve yöntemleri bakımından yığınla ayrımları varsa, Birleşik Devrimci Parti'nin hareket noktası da, mevcut sistem ve sistem karşısındaki ortak paydalarımızın toplamının ifadesini temsil etmektir. Blok Partisi, hareketsiz, edilgen grupların kendi gerçekliğinin ihtiyacı olamaz. Ancak, böyle bir işlevinin de olması gerektiğinin yanlışlığını kim söyleyebilir? Devrimci yapılar, toplumsal ilişki ve çelişkilerde, bırakın yönlendirmeyi, etkilemekten hayli uzaktır. Birtakım çevrelerin bir diğeri karşısında nisbeten diri olması, toplumsal ilişkilerde ona fazlaca üstünlük sağlamıyor. Bu bakımdan devrimci yapıların bazıları edilgenlikten söz ediyor ve gidirmenin araç ve yöntemleri üzerinde tartışıyor ise, bunun bir yanlışlığı yoktur. Blok Partisi, devrimci grupların kapalı devre çalışmasının toplumsal ilişkilerde edilgen durumdan kurtulmalarının da bir aracı olacağı şeklindedir. Komünarların Blok Parti düşüncesinin nesnel ve öznel nedenleri var. Düünden bugüne, söylediklerimizi geniş aktarmalarla ortaya koyalım.

Nerede Birlik Olduğumuza Önem Verelim

"Ve seçime «Devrimci Demokrat Seçim Bloku» ile katılmalıdırlar. Bu şekildeki katılım; bugün için son derece ivedi çö-

züm bekleyen; sosyalistlerin (öncünün) birliğine, işçi sınıfının birliğine, halkın/ halkların birliğine ve kardeşliğine hizmet edecektir. Diğer yandan, böylesi bir katılım; siyasal ve moral değerleri bakımından geleneksel hale gelmiş kimi olumsuz yargıları yıkacak; herşeye karşın birlik olunabileceğini, birlikte hareket edilebileceğini göstermek suretiyle halka, bu yönde bir mesaj verecektir. Kaldı ki, içinden geçmekte olduğumuz dünya ve ülke ölçeğindeki süreç göz önüne alınırsa; özetkinliğimiz bakımından böyle davranmaya herkesten çok bizim gereksinmemiz olduğu da ortadadır. Güç savurganlığına değil, azami güç birikimine; bu bağlamda da nerede ayrı olduğumuza değil, nerede birlik olduğumuza önem vermek, bu tutumu öne çıkarmak, bugün her zamankinden daha zorunlu hale gelmiştir. "

(KOMÜN, Sayı-14, sayfa 10)

İdealleri Yığınlara ulaştır, Kaybedilmiş Mevzileri Kazan

" Herkesten ve her zamankinden daha çok ihtiyacımız olan şeye, bu saptamayla dikkat çekmiştik. Yaşanan süreç ve sonuç, ne kadar yerinde bir tesbit yaptığımızı tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde açığa çıkardı. Daha da önemlisi, birlikteliğin daha bir üst ifadesi olan legal bir partinin kaçınılmaz bir gereklilik olarak devrimci sosyalistlerin belleğine kazınmış olmasıdır. İçinde geçmekte olduğumuz süreç, devrimci-demokratik ve sosyalist ideallerin geniş yığınlara ulaştırılması, kaybedilen mevzilerin yeniden kazanılması ve ileri sıçrayış için güçlerin ve çabanın birleştirilmesini kaçınmayacağımız yakıcı bir görev olarak bize yüklemektedir. Bunun başarabilmenin en çabuk yolu legal bir partiden geçmektedir. Türkiye sosyalistleri, bunu başaracak güce ve olgunluğa sahiptir.

Tekrar yerine; bizim legallığımız (yasallığımız) burjuvazinin çizdiği sınırlarla

sınırlı olamaz ve olmayacaktır. Bizim yasallığımız; devrimci sosyalistlerin uzun bir dönemden beri kanları ve canlarıyla elde edilmiş bir yasallıktır. Bizler, bunun için kimseden izin almadık ve bundan sonra da almayacağız. Bizim için sorun; kazanılmış bu meşruiyetin emekçi yığınların da bilincine ve vicdanına yerleştirilmesi sorunudur. " (Sayfa-5)

" Nihayet bu çalışmalar sırasında; kitlelere ulaşmada, onlarla en yakın temaslar sağlamada, legal olanakları kullanmak bakımından ne denli yetersiz olduğumuz görülmüş ve yasal bir partinin gereği çok derinden duyumsanmıştır. İktidar için güçlü bir öncü partinin yaratılması en ivedi çözüm bekleyen sorunların başında yer almaktadır. Ama, bu zorunlu ve gerekli görevin yanında legal olanakları kullanmak, kitleleri bu platformlarda sevk ve idare etmek bakımından da bir yasal partinin gerekliliği kaçınılmaz olarak anlaşılmıştır. *Komün*, diğer çalışmalarına koşut olarak böyle bir çalışmayı da programına alarak önümüzdeki dönemde bu çalışmalarını sürdürecektir." (Sayfa-12)

(Her iki alıntı, KOMÜN sayı-15'ten yapılmıştır.)

Özel Gündemlerimiz, Ülkenin Gündemi Değildir

" Önderlik, önceden görmek, güç biriktirecek alanları, yolları doğru tesbit etmek, uygun zamanda ve gerektirdiği biçimde müdahale etmektir. İçinden geçmekte olduğumuz süreci doğru değerlendirmeden ne doğru politik çözüm, ne de doğru taktikler üretebiliriz. Doğru müdahale, ancak gelişmekte olan yanı, yeni olanı o şeyin benzerlerinden ayırdeden özelliklerini tüm yönlerini kavramakla mümkündür. Betimlemeye çalıştığımız bu süreçte, çalışma ve örgütlenme tarzımız ne olmalıdır?

Bugün, 12 Eylül'ün ilk yıllarından farklı olarak tek tek bireyler ve küçük grupla-

rın aritmetik bir toplamını üretmeye yönelik bir çaba, hem günün ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak, hem de bizi sınırlayan tarzıdır. Bugün işçilerin köylülerin ve tüm emekçilerin yığın hareketlerini somut hedefler etrafında örgütleyip yönlendirmek, bu gücü ülkenin gündemine doğrudan müdahale edebilecek hale getirmektir. Yığınları harekete geçirebilmek somut hedefli siyasal kampanyalara yönelmek ve bu kampanyaları yeniden örgütlemek, kitle ajitasyonuna hız vermek, varolan eylemlilikleri koordine etmektir.

Bugün; dar, grupsal ilişki ve problemlerin dışına hızla çıkmak, kendi özel problem ve gündemlerimizi ülkenin gündemi sanma yanılgısından süratle kurtulmak, birlikte iş yapabileceğimiz tüm kesimleri içine alacak ortak davranış biçimleri ve araçları üzerine kafa yormak günüdür. Uzun yıllardan beri kıramadığımız yığın hareketlerinin kıyısında kalma, gerisine ve dışına düşme durumuna son vermek, üzerine solun birleşik aktif birlikteliğini yaratma (kurma) günüdür. Bugün; en ivedi görevlerimizden başta geleni, devrimcileri marjinalikten kurtarıp kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltecek olan, sosyalizm ülküsünü kitle hareketiyle kaynaştıracak olan bir örgütlülüğü yaratma günüdür. Birkaç yıldan beri gündemimizi tutan ama bir türlü başaramadığımız bu oluşumu süratle tamamlayıp emekçi sınıfların başına bir kurmay olarak geçmektir. Astsubaylarla savaş idare edilmez. Sınıfın kurmaya ihtiyacı vardır, hem de acil bir ihtiyaç olarak. " (KOMÜN Sayı-16, Sayfa -5)

Kitleleri Siyasi Mücadeleye Katma Yeteneği Olan Araçlar Yaratılmalı

" Akıntıya karşı direnme ve devrimci değerlerin yaşatılması gerekir. Sınıf mücadelesi inişli çıkışlıdır. Bugünkü

gerilemenin, yerini yükselmeye bırakacağı günler çok uzak değildir. Yığın hareketindeki gerileme, gericiliğin yığınlar üzerindeki etkisinin artması, devrimci çevrelerin izledikleri taktiklerdeki yanlışlıklar, mücadeleyi olumsuz yönde etkilemektedir. "Bu halk için mi..." diye başlayan ve teslimiyetin gerekçesi yapılan ifadeler, daha çok duyulmaya başlandı. Teslimiyetçi eğilimlere karşı çıkmak ve devrimci değerleri korumak görevi önem kazanıyor. Teslimiyete, düzenle barışma ve bütünleşme eğilimlerine karşı, açıktan mücadele etmek gerekir. Soyut ajitasyonlarla olumsuz gelişmeleri gizleme tavrı, bilinen mücadele edebiyatı, yukarıda sözünü ettiğimiz olumsuz gelişmeleri gizleme tavrı, çözüm olmaktan uzaktır. Bu olumsuz gelişmeyi tersine çevirmek için durumu kavramak ve ortaya koymak gerekir. Yoksa dönemin özellikleriyle çelişen, keskin devrim ajitasyonu ve "saflara katıl" çağrıları, gerilemeyi hızlandıran çağrılara dönüşür. Mevcut olumsuzluğun üzerine gitmeyen devrimci ajitasyon, hedefine ulaşamaz. Direnişi öne çıkarmak, mücadele eğilimlerini güçlendirmek ve akıntıya karşı yüzmek, geleceği belirleyen biricik tavidir. Bu tutum, mücadele biçimlerinde, çalışma tarzında ve örgütlenme biçimlerinde yenilikler gerektirir. Herşeyden önce de devrimciler, bu eğilimleri güçlendiren hatalarından arınmak zorundadırlar. Devrimcilerin kitleleri kucaklamayan eylem çizgisi ve politikalarının, olumsuz eğilimlerin gelişmesine hizmet ettiğinin bilincine varmak gerekir. Devrimci kitleleri SHP'ye vb. iten, dönemin koşullarına göre uygun örgütlenme ve mücadele araçları geciken, hatta direnen devrimci örgüt politikalarının rolü büyüktür. Devrimci kitleler, hareketsiz ve boşluk içinde bırakılmıştır. Eski tipte çalışmalar ve örgütlenmeler, dar militan kadrosunun dışına çıkamamakta, kendi kitlelerini bile harekete geçirememektedir. Bugün hala pek çok devrimci örgütle

bağı olan devrimci taban, SHP içinde örgütleniyor. SHP'nin içinde devrimci çalışma yaptıkları için değil, politik mücadeleye katılmak için daha iyi bir araç (parti) bulamadığı içindir. İnsan Hakları Derneği vb. kuruluşlar, böyle bir ihtiyaca cevap vermenin çok dışındadır.

Devrimci partileri destekleyen devrimci kitlelerin, siyasi çalışmalar yürüttükleri partileri yoktur. Kürdistan'da durum bunun tersidir ve yığınlar politik alana çeken legal ve illegal araçlara sahiptir (ve bunun sonucudur ki, politik mücadelede gerileme sınırlı kaldı ve yaygınlaşmadı). Batıda durum bunun tersidir. Devrimci kitleleri kucaklayıp hareket ettirecek örgütsel araçlar yetersiz ve eskimiştir. Devrimci örgütler, kendilerini aşamadıkları ve eski hatalarını tekrarladıkları için, en yakın kitlesel çevrelerini bile harekete geçirememektedirler. Bunun asıl nedeni, devrimci örgütlerin gelişmenin gerisinde kalmaları, döneme uygun yeni araçlar yaratamamasıdır. Yanlış mücadele biçimleri ve taktiklerinden kaynaklanıyor. Seçimlerde kendi tabanı SHP'ye çalışırken, boykot kararı alan örgütlerin, kitlelerini harekete geçirmeleri beklenemez.

Bugün, olumsuz gidişi tersine çevirmek için, kitleleri sosyal-demokrat önderlikten kurtarmak ve devrimci araçlarda toplanmasını sağlamak gerekir. Artık zaman geçirmeden kavranması ve ileriye taşınması gereken acil görev budur. "Birleşik Devrimci Parti"nin devrimci kitleleri hareket ettirecek araç olarak kurulması gerekiyor. Bu parti, devrimci örgütlerin ve çevrelerin içinde birleştiği, bir blok parti olarak, devrimci kitleleri toparlayabilirler ve devrim mücadelesinin içinde hareket ettirebilirler.

Gericiliğin gelişmesine set çekmek, yığınları birleştirmek ve harekete geçirmekle mümkün olur. Bunu sağlamanın temel yollarından biri de, açık devrimci partidir. Bu parti, halkı birleştiren, demokratik devrimi hedefleyen, sosyalizmi

destekleyen halk cephesinin örgütü olmalıdır. Bu parti, bütün devrimci güçleri demokrasi temelinde birleştirip kapsamalıdır ve yönetimi, bu mozağıyi yansıtaçak durumda olmalıdır.

İkincisi ise, bu parti, Kürdistan'a ilişkin politikasında, egemen ulus şovenizmine karşı çıkmalı, kendi kaderini tayin hakkının mücadelesini vermekle yetinmelidir. Bu parti, Türkiye'nin sorunlarını çözmeyi üstlenmelidir. Kısacası bir Türkiye HEP'ine ihtiyaç vardır.

Kitleleri birleştirip, mücadeleye katan devrimci platformları yaratmalı, güçlendirmeliyiz. Devrimci kitleleri, burjuva partilerinin kuyruğundan ayırmayı, sağlam devrimci mevzilerde örgütlemeyi başarmak zorundayız. " (Sayfa-5)

" Yasal Parti tartışması bir süredir yapılıyor olmasına karşılık, henüz netlik görünmüyor. Mevcut tartışmaları, netleşme döneminin bir çabası olarak adlandırmak yanlış sayılmaz. Sözünü ettiğimiz net olmama, gruplar arasında sınırlı değil, siyasi örgütlerin kendi içini de kapsamaktadır.

Devrimci demokrat güçlerin birlikteliğini savunmak önemlidir. Çok farklı siyasi çevreler içerisinde devrimci güçlerin birlikteliği tartışılıyor. Bugünkü parti tartışmalarının bir noktası, emek cephesinde yer alan kesimin toparlanma çabasını içermektedir. Parçalarının belli merkezlerden toparlanıp sermaye karşısında ciddi bir güce dönüştürülmesi toplumun geniş bir kesiminin de istemidir. Ancak kısa bir süre içinde uygulanabilirlik şansı görünmüyor." (Sayfa-57) (Her iki alıntı da, KOMÜN Sayı-19'dan yapılmıştır.)

Yaptığımız bu geniş aktarmalardan sonra, devrimci hareketlerin düşüncelerini irdelemeye geçebiliriz.

BLOK PARTİ'YE DEVİRİMCİ HAREKET'İN YAKLAŞIMI - 1 -

Görüşlerini bu sayıda ele aldığımız siyasi hareketler içerisinde açık blok partiyeye şu veya bu biçim ve derecelerde karşı olanların görüşleri ve sorunu nasıl ele aldıkları incelendiğinde; bu hareketlerin iki konu üzerinde yoğunlaştıkları görülüyor.

Bu konuların birincisi, birlik önerisi yapanların ideolojik-siyasi nitelikleri (oportünist, revizyonist vb.) ve amaçlarının (düzenle bütünleşme, gruplarını ayakta tutma vb.) ne olduğu ya da olmadığı konusudur. İkincisi ise, blok partinin yasal (açık) olması ve yasallık/yasadsızlık konusudur.

Yasal blok partisinin tamamen karşısında olanlar olsun; nesnel bir zeminin varlığını kabul edip, öznel koşulların yetersizliğini gerekçe yapanlar olsun; sonuçta, yasal blok partisinin oluşturulması için somut bir plan yapmayan ve bir çalışma içerisine girmeyen bütün gruplar(1).tavırlarını bu iki konudan yola çıkarak gerekçelendirmektedirler.

Biri, birlik önerisi yapanları; diğeri, birliğin biçimini ele alan bu iki konunun — tartışmanın temeli olan "açık birleşik devrimci bir partinin gerekliliği" konusuyla karşılaştırıldığında— sorunun tali yanlarına değindiği ve asıl konular olmadığı görülmektedir.

Bu durum, yani tartışmanın tali noktalarda yoğunlaştırılması ve alınan tavırın esasta buraya dayandırılması; soru-

nun özünü kavrayamayan bir yaklaşımın sonucudur.

Sorunun özü ise, şudur: Açık birleşik devrimci parti bir ihtiyaç mıdır, değil midir? Böyle bir partiyi ihtiyaç haline getiren nesnel bir zemin var mıdır, yok mudur? Böyle bir zemin varsa, kapsamı ve niteliği nedir? Ve buna uygun araçlar neler olabilir?

Kavranmayan şey de : Tartışmanın ancak bu özsel sorular yanıtlanarak yürütülebileceği ve ancak o zaman anlamlı olabileceğidir.

Devrimci hareketlerin, tahlillerinin/eleştirilerinin temelini, bu özsel soruların yanıtlanması çabası oluşturmalıdır. Ve tavırlarını da bu özsel sorulara verdikleri yanıtlara göre belirlemelidirler.

Belirtmemiz gereken diğeri bir sorun da şudur: Bu devrimci hareketler, birlik sorununun kendisini ele almıyorlar. Birliğin nesnelliği ve olanakları sorununu, devrimci bir sorumlulukla, yani bunu bir görev olarak kabul ederek ele almıyorlar. Kısacası, soruna, nesnelliği ortaya çıkarma kaygısıyla yaklaşmıyorlar. Bunun yerine, birlik sorununu ele alanların görüşlerini ele alıyorlar. **Sorunu başlıbaşına değil, onu ele alanların üzerinden ele alıyorlar. Sorunu değil, sorunu değerlendirenleri değerlendiriyorlar.**

İşte bütün bunlar (yani, sorunu kavrayamamak ve özüne inmemek, sorunu bir taraf konumundan değil de, soruna taraf

olanlara karşı bir konumdan ele almak) açık birleşik devrimci parti sorununa daha baştan yanlış yaklaşmak demektir. Bu durum, devrimci hareketin birlik konusundaki bilinen isteksizliği, yasallık ve benzeri konulardaki köklü önyargılarıyla birleşince, ortaya hiç de olumlu bir tablo çıkmıyor.

Şimdi de, bu tabloyu yakından inceleyelim.

Tablonun belirgin renklerinden olan yasallık/yasadışılık konusuyla başlayalım. Önce kendi yaklaşımımızı belirtelim.

Biz, yasallığı (açıklığı) belli bir parti için ve bu belli partinin belli görevleri açısından öneriyoruz. Belli bir parti, yani Birleşik Devrimci Parti ve bu parti aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştığımız belli amaçlar var. Birleşik devrimci partinin bu amaçları en iyi hangi örgütsel biçim içersinde gerçekleştirebileceğini tartışıyoruz. Ve bu soruna, Türkiye'nin mevcut nesnel koşullarıyla bağıntısı içinde, açık (yasal) bir örgütsel biçimle, yanıtını veriyoruz. **Yani biz, Birleşik Parti ihtiyacından hareketle, yasallığı öneriyoruz. Yoksa, yasal olanakların kullanılması ihtiyacından hareketle, Birleşik Partiyi önermiyoruz.** Bu bakımdan, yasal olanakların varlığı-yokluğu, azlığı- çokluğu veya yasal olanakları değerlendirerek bir partinin hangi koşullarda ve ne zaman olanaklı olduğu veya olacağı; Birleşik Parti tartışmasında ne temeli olabilir, ne de kabul veya reddetmenin gerekçesi olabilir. Bu konular sadece, "Birleşik Parti, çalışma ve örgütlenmede ne gibi sorunlarla karşılaşabilir" sorusunu yanıtlayabilir. Bu sorunun yanıtının da, Birleşik Partinin gerekliliği-gereksizliği, kurulabileceği-kurulamayacağı sorunu açısından önemsiz olduğu açıktır. Birleşik Devrimci Partinin yasallığını (açıklığını) bu temel üzerinde öneriyoruz ve tartışıyoruz. (2)

Oysa devrimci hareketler (Emeğin

Bayrağı ve Özgürlük Dünyası hariç), yasallığı Birleşik Partinin biçimi olarak değil, özü veya kendisi olarak ele alıyorlar. Bizim, yukarda, yazının girişinde ve bir önceki yazımızda tekrar tekrar belirttiğimiz yaklaşımımızı kavrayamıyorlar ve tersine çeviriyorlar. Sanki biz, " yasal olanakları değerlendirecek bir Blok Partisi gereklidir " **diyormuşuz gibi**, " yasal olanakların hangi koşullarda bir parti kurmaya elverişli hale gelebileceğini ", " yasal partinin nasıl bir sürecin ürünü olabileceğini ", " bugün yasal bir parti kurmanın ne anlama geldiğini ", " yasal parti ne zaman kurulursa anlamlı ve işlevli olacağını " vb. tartışıyorlar. Birleşik Parti= Yasal Parti, düşüncesinin ürünü olan bu yaklaşımlardan örnekler:

"..... "legal parti" ... sınıf mücadelesinin legal parti imkanlarını yaratıp koruyacak seviyeye vb. gelmesinin sonucu. olarak değil..." Yeni Dünya İçin (3)

"..... "yasal parti" ancak mücadelenin gelişmesine paralel bir gücün ifadesi olabilir."MÜCADELE.(4)

".. Burjuva demokrasisinin işletilmediği, faşizmin her derdin çaresi görüldüğü bir ülkede, legal parti aracılığıyla geniş kitleleri örgütlemek.... kadar... büyük bir hayalin olabileceğini sanmıyoruz." PARTİZAN. (5)

"..... belli bir devrimci süreç sonunda gerçek bir iktidar alternatifi ortaya koymuş, süreci damgalamışsanız, bu noktada yasal parti ve seçimler bir delme hareketidir." BARİKAT. (6)

Alıntılar yaptığımız ilgili yazılar da incelendiğinde, Birleşik Partinin yasal partiyle eşitlendiği ve yasal parti/yasal olanaklar konusunun temel alındığı, birlik ihtiyacı ve Birleşik Parti konusunun temel alınmadığı ve çok sakat bir

biçimde değinildiği görülecektir. Birleşik Partinin amaçları " Yasal Parti"nin amaçlarıymış gibi, ve sanki "kitleleşme" ve "sosyalizm propogandası" yapmaktan ibaretmiş gibi, " HEP olgusundan hareket(le)" ediliyormuş gibi ele alınıyor:

"....."sosyalizm" propagandası ve "kitleleşme" adına yaptıkları ve "Seçim Partisi", "Devrimci Blok" vb. legal parti girişimleri..." YDİ.

"..... legal parti aracılığıyla geniş kitleleri örgütlemek ve devrim yapmak..." PARTİZAN.

"Açık Parti" bugünün kitlesellikteki gerileme krizini aşmanın bir yolu da değildir." BARİKAT.

"..... bazı grupların HEP olgusundan hareketle "yasal parti" tartışmalarına hemen ilgi gösterdikleri görülüyor." MÜCADELE.

Sonuçta, tartışmanın "HEP olgusundan hareket" etmek, "kitleleşmek", "sosyalizm propagandası yapmak", "yasal bir parti kurmak" vb. olmadığını; Birleşik bir parti kurmak olduğunu anlayamıyorlar/kavrayamıyorlar.

Tekrar tekrar belirtiyoruz: Açık Birleşik Parti sorununda, devrimci hareketlerin temel yanlışı budur. **Onlar, yasal partinin bir sonuç, bir biçim olduğunu kavrayamıyorlar. Yasal partinin bir amaç, bir temel üzerine yükseldiğini kavrayamıyorlar. Nihayet onlar, sorunun özünün birlik ihtiyacı, birleşik parti ihtiyacı olduğunu kavrayamıyorlar.**

Bütün tartışmalarının özü, özeti şu:

Birleşik Parti= Yasal Parti. Yasal partinin kurulması sınıf mücadelesi ve yasadışı mücadele sonucunda belli bir güç olmakla mümkündür. Ayrıca faşist diktatörlük koşullarındayız ve yasal olanaklar da elverişli değil. Üstelik, bu-

günün görevi yasal parti kurmak değil, silahlı mücadeleyi yükseltmek, KP'yi inşaa etmek, illegal yapıyı güçlendirmek vb.'dir. Bugünden yasal parti tartışması yapmak, tasfiyeciliktir, sınıf işbirliğidir, kitleleri oyalamak ve gün doldurmaktır, kitlelere yanlış bilinç götürmektir, türevi asal olanın yerine ikame etmek veya tali mücadele biçimlerini esas mücadele biçimleri yerine geçirmektir vb. Zaten, yasal parti kurmaya çalışanlar da, illegal örgütlenmeyi geli-en yerde gelişmelerinin önünde ayakbağı gören reformistlerdir, hakim sınıfların demokrasicilik oyununda figüranlığa soyunanlardır, bütün meseleleri rahat nefes almaktır, bunlar kitlelerin beklentilerine, isteklerine cevap veremeyenlerdir. vb. vb.

Emeğin Bayrağı ve Özgürlük Danyasının değerlendirmesi yukardakinden farklıdır. Bu iki hareketin yaklaşımını da ele alalım:

Özgürlük Dünyası : Açık Birleşik Parti sorununu şöyle ortaya koyuyor:

"..... Türkiye'nin bugünkü konjonktörü, legal olanakların derlenip, açık bir parti olarak örgütlenmesini... marxistlerin ve devrimci akımların önüne bir görev olarak koyuyor." "... yeraltında oluşacak -bir ittifak- başarıldığı koşullardadır ki, bunun belirlediği, geliştirdiği ve ilerlettiği platform üzerinde açık alanda ittifaklara dayanan ... bir parti oluşabilir." "... asıl önemli olan ... Türk ve kürt milliyetinin halk hareketini temsil eden radikal akımların siyasal bir platform üzerinde anlaşması ... bir halk partisi oluşturmalarıdır. Çeşitli sol grupların üç, beş, on, herneyse bir araya gelerek mevcut durumlarını bir partiye dönüştürmelerine, açık bir partiye çıkmalarına ise, ... herhangi bir şans vermemekteyiz. Anti-emperyalist demokratik bir platform üzerinde küçük guruplar da dahil olmak üzere tümünün yer alabileceği ama bunlara dayanarak

değil, yığınlara dayanan, Kürt-Türk halkının mücadelesine dayanan, onların açığa çıkmış mücadelelerinin örgütlenmesi olarak doğan bir blok partisi ileri bir anlam taşıyacaktır, devrimci bir rol oynayacaktır." (7)

Özgürlük Dünyasının Blok Parti önerisiyle bizimkisi arasında, devrimci demokratik bir platform, yasalarla sınırlanmayan bir mücadele ve legal olanakların derlenip toparlanması gerektiği noktalarında paralellik var. Ancak, Blok Partinin neden gerekli olduğu, hangi ihtiyaçları karşılayacağı ve önemi konularında ayrışıyoruz. Tartışılan Blok Partiler, esasta falıklı koşul ve ihtiyaçların ürünü olan ve farklı işlevler yerine getirecek olan partilerdir.

Bizim Blok parti önerimizin kaynağı: Birlik ihtiyacının devrimci hareketin temel ve acil bir sorunu olduğu ve bu sorun çözülmeden sınıf mücadelesinde bir atılım sağlamanın çok zor olduğudur. Yani ilerleyemeyen Türkiye devrimci hareketinin ve tek tek grupların, ilerlemesinin bir aracı olarak görüyoruz.

Özgürlük Dünyası ise, ilerleyen bir devrimci hareketin ve tek tek grupların, bu ilerleme sürecindeki bir birliğinden bahsetmektedir. İlerlemenin aracı olacak bir Blok Partiden değil, ilerlemenin sonucu olacak bir Blok Partiden söz etmektedir. Halk hareketini temsil eden, yığınların mücadelesinin dinamiği haline gelmiş grupların birliği söz konusudur. Yoksa, bizzat bunları sağlayacak bir birlik değil. Yani, halk hareketinin temsilcisi olmayı sağlayacak, yığınların mücadelesinin dinamiği haline gelmeyi sağlayacak bir Blok Partiden bahsedilmemektedir. Çeşitli sol grupların oluşturmaya çalışacağı Blok Partiyi de bu yüzden şans tanımamaktadır. Yani, halk hareketinin temsilcisi olmadıklarından, yığınların mücadelesinin dimağı haline gelmemiş olduklarından...

Birlik ihtiyacını temel ve acil bir sorun olarak ele almayan ve Blok Partiyi bunun üzerinde inşaa etmeyen bu yaklaşımı, bir önceki yazımız aracılığıyla, eleştireceğiz. Blok Parti önerimizi temellendirdiğimiz bu yazı, Özgürlük Dünyasının Blok Partiyi temellendirmesinin de eleştirisi olacaktır.

Şunu da belirtelim ki, Özgürlük Dünyasının önerdiği Blok Partisi, tasvir ettiği koşullar gerçekleştiğinde, bir ihtiyaçtır. **O koşullarda böylesi bir Blok Partisi kurulabilir ve ileri bir işlevi olabilir. Ama, bugünkü koşulların ihtiyacı olan Blok Partisi farklıdır.**

Özgürlük Dünyasına yönelik son eleştirimiz, legalite/illegalite konusunda olacak ve bu yazımızın son bölümünde ele alacağız.

Emeğin Bayrağı : Emeğin Bayrağı (EB), Blok Partinin önemli bir işlevi olabileceğini ve nesnel bir gereksinim haline geldiğini kabul etmesine rağmen; Blok Partinin bugün oluşturulamayacağını, oluşturulmasının önünde çeşitli engeller bulunduğunu söylüyor. Bu engelleri şöyle sıralıyor:

" Bunlar arasında, (1)* komünist grupların görece zayıflıkları ve kendi içinde bölünmüş olmalarının da etkisiyle, bu süreçte kendi ideolojik ve siyasal ağırlıklarını yeterince duyurabilecek ağırlıkta olmamaları, (2) Türkiyede devrimci örgüt ve çevrelerin birlikte çalışma ve ortaklaşa savaşım verme alışkanlıklarının zayıf oluşunu, (3) Türkiye devrimci hareketiyle Kürt ulusal hareketinin güçleri arasındaki orantısızlığı ve en önemlisi, (4) bu tartışmaların devrimci kitle hareketlerinin yükselişiyle aktif bir karşılıklı etkileşim içersinde değil, daha çok umudunu ege-men sınıfların sözümona demokratik reformlarına bağlamış olan bir takım grup ve çevrelerin insiyatifi altında gerçekleşmekte oluşunu sayabiliriz. Bütün bu veriler ve (5) böylesi bir partiye omuz

verecek gerçek devrimci güçlerin çapları hesaba katıldığında, bugünkü koşullarda devrimci bir blok partisi kurma girişiminin kitleler katında ciddi bir devrimci yankı yaratmaksızın devrimci kadroları legalize etmekle kalmayıp, legalist, reformist ve tasfiyeci akımın güçlenmesine katkıda bulunacağı anlaşılabılır." (8) (* Numaralandırmalar bize ait.) Daha sonra da, bu "engeller"den hareketle, blok parti çalışmasının somut biçimi için "eylem birlikleri" öneriyor. Aktaralım:

"Böylesi bir eylem birliği, ortak çalışma ve savaşım sürecinde bir devrimci blok partisinin ne zaman, nasıl, hangi biçim ve içerikte gündeme geleceğini, hatta gündeme gelip gelmeyeceğini önceden kestirebilmek olanaksızdır."

Bu "engelleri" ele alalım: 1. ve 4. "engeller"den başlayalım. Bu iki "engel" birbirinin tersidir. Komünistlerin insiyatifi ele alacak güçte olmamaları ile insiyatifin reformistlerde oluşu, aslında aynı şeyi anlatıyor: "İnsiyatifin reformistlerde değil, komünistlerde olması gerektiğini..."

Bu, doğrudur. Ama, sorun bunun nasıl sağlanacağıdır. İnsiyatif, sürece katılmak ve mücadele etmekle kazanılır. Yoksa, insiyatif hep reformistlerde kalır ve komünistlere de, güçlenecekleri günü beklemek düşer.

"Komünistler", Blok Partinin "nesnel bir gereksinim" kabul etmiyor olsalardı; bunun önemi olmazdı. Ama, bunu kabul ettiklerine göre, durumdeğişir. Bu durumda, "komünistlere" düşen görev, kendilerinin de kabul ettiği nesnel bir gereksinimi karşılamaya yönelik olan bu tartışmaya katılmak ve insiyatifi kazanmaya çalışmaktır. Bir benzetmeyle: Sendikal çalışmayı, nesnel bir gereksinim olarak görüyorsanız, mevcut sendikalarda çalışmayı, onların sarı sendika oldukları gerekçesiyle reddedemezsiniz. Ve, bunu çalışmanın "engeli" olarak

göremezsiniz. Üstelik Blok Parti tartışması, hiç de reformistlerin vb. insiyatifiinde değildir.

Ayrıca, 1. engelde, "komünistlerin" birlik ve güçlenme sorunu olduğu söyleniyor. "Komünistlerin" birlik ve güçlenme ihtiyacı ile, Devrimci Hareketin birlik ve güçlenme ihtiyacı çakışmışsa, yapılması gereken bunu bir "engel" olarak göstermek midir, yoksa güzel bir neden olarak mı? Yanıtı çok açık.

2. Engel: Bu saptama, devrimci hareketin öznel durumunu yansıtmaktadır. Toplumsal pratikteki nesnel durumu muza ve kitlelerin istemine ters olan bu durum, aşılması gereken olumsuzluklardandır. EB'nin "engel" olarak gösterdiği şeyler içerisinde gerçekten de engel olan ve aşılması kolay görünmeyen bir durumdur. Bu durumun aşılması, iradi çaba gerektirmektedir. EB'nin durumu ise, bu çabayı göstermekten uzaktır. Üstelik, bu duruma teslim olmuş gözükmektedir. Blok Parti sorununa yaklaşımı, EB'nin de "birlikte çalışma alışkanlıklarının" zayıf olduğunu gösteriyor. Bu zaafın aşılması, soruna doğru yaklaşmanın ve gerekenleri yapmanın başlıca koşullarındandır. Blok Parti tartışması da, bunu aşmanın güzel ve etkili bir adımıdır. "Eylem birliklerinin" etkisi ise, buna göre zayıf olacaktır.

3. Engel: Kürt ulusal kurtuluş savaşının en büyük sorunlarından biri de, budur. Türkiyedeki mücadelenin Kürdistan'daki mücadeleye oranla geriliği. EB'nin deyimiyle "orantısızlık" ve bunun giderilmesi, en önemli sorunlardandır. Türkiye Devrimci Hareketinin Kürdistan Devrimci Hareketi karşısındaki en önemli görevi ve dayanışmanın en önemli biçimidir. Bunun en iyi yolu "eylem birlikleri" midir, yoksa "Blok Parti" mi? Bu, Blok Parti çalışmasına bir "engel" midir, yoksa güzel bir neden mi? Yanıtı çok açık. EB'nin başlıca sorunlarından biri,

düşüncelerinin devamını, başlangıçtaki "nesnel bir gereksinim" tesbitine uygun olarak geliştirememesidir. Özellikle de sonuç bölümünde, Blok Partiyi "nesnel bir gereksinim" olmaktan, adeta bir olasılık, hem de "ne zaman, nasıl, hangi biçim ve içerikte gündeme geleceğini" kestirebilmenin "olanaksız" olduğu bir olasılık derekesine indirmesi, çelişkinin boyutunu açıklıkla anlatmaktadır.

Gerek, düşüncesinin başlangıcı ile devamı arasındaki tutarsızlığın, gerekse, Blok Partinin gerekçelerini onun "engeli" gösteren tutarsızlığın kaynağında, Blok Partiyi kavrayamaması yatmaktadır.

EB'nin Blok Partiyi temellendirdiği ve aynı zamanda yanlış olan yaklaşımı şu: "Daha büyük güçlerle siyaset yapma" ve "devrimci güçlerin en üst düzeyde ve kalıcı eylem birliği anlamına gelebilecek bir devrimci blok parti" sözlerinde de ifadesini bulan, Blok Partiyi bir tür güç birliği olarak gören, bu bakımdan devrimci hareketin gelişmesinin acil ve zorunlu bir durağı olarak ele almayan bir yaklaşım. Özgürlük Dünyasının yaklaşımına benzer bir biçimde, gelişen devrimci hareketin ve tek tek bileşenlerinin, bu gelişmeyi hızlandırmak için yapacağı bir Birlik. Yoksa, gelişemeyen bir devrimci hareketin ve tek tek bileşenlerinin bizzat gelişmek için yapacağı bir Birlik değil.

ÖD ve EB ile tartışmanın bundan sonrası, doğal olarak, gerçek durumun ne olduğu ve birliğin hangi durumun ihtiyacı olduğu konularında olacaktır. Yani, devrimci hareket ve tek tek bileşenleri gelişme durumunda mıdır, yoksa, duraklama veya gerileme durumunda mı? Blok Parti, devrimci hareketin gelişmesini sağlamanın bir aracı mıdır, yoksa gelişmesinin bir sonucu mu? Bugünkü Birlik ihtiyacının kapsamı ve niteliği nedir? vb. konular tartışılacaktır. Ve, tartışmanın bütünü, ancak bundan sonra tamamlanmış olur. Bu

tamamlanmayı bu yazı aracılığıyla değil, bir önceki yazı ve geçen sayıda yayınlanan yazı aracılığıyla yapacağız. Bu yazıda ÖD'na ilişkin son eleştirimiz, yazımızın devamında ve illegalite/legalite konusunda olacak. EB'na da yine yazımızın ileriki bölümlerinde ve aynı konuda bir eleştirimiz olacak. Bu bölümde EB'na ilişkin son eleştirimiz şöyle:

"...Bugünkü koşullarda devrimci bir blok partisi kurma girişiminin kitleler katında ciddi bir devrimci yankı yaratmaksızın devrimci kadroları legalize etmekle kalmayıp, legalist, reformist ve tasfiyeci akımın güçlenmesine katkıda bulunacağı anlaşılabilir."

Blok Parti kurma girişiminin kitleler nezdinde yankı bulmayacağı bizce öyle "anlaşılır" bir şey, değildir. Blok Parti kurulmadan bu sorunun cevabını tam olarak alamayacağız. Ancak, devrimci hareketin bugünkü çok parçalı yapısı, bunun hem devrimci gruplar hem de devrimci taban açısından bir yakınma konusu olduğu ve bir kaç grubun bir blok parti olarak kitlelerin karşısına çıkmasının bu yapıya değişik bir renk katacağı açıktır. Bu ve buna benzer şeylerden hareketle, Blok partinin bir yankı bulacağını söylemek mümkündür. Ama, bulamayacağını söyleyebilecek veriler göstermek pek mümkün görünmemektedir. Blok Partinin tasfiyeci akıma mı, yoksa devrimci akıma mı katkıda bulunacağı, yine Blok parti kurulduktan sonra tam olarak "anlaşılır" olur. Ama bugünkü veriler, devrimci akımı güçlendireceği yönündedir. Belli başlı girişimcilerin program, politika vb. önerileri gözönüne alınırsa, bu "anlaşılabilir."

Devrimci kadroları legalize edeceği ise, hiç anlaşılır bir konu değildir. Basit bir mantık yürütmeye dahi bu "anlaşılabilir." Şöyle: Bütün gruplar açık alanda örgütlenip mücadele ettikleri ve

kadro istihdam ettikleri bilinmektedir. Ayrıca, açık çalışmanın faaliyetlerinin önemli bir kısmını oluşturduğu da bilinmektedir. Blok Parti kurulduğunda bu grupların yapacakları şey, bu çalışmayı ve örgütlenmeyi Blok Parti aracılığıyla yürütmek ve açık alandaki kadroları buraya aktarmaktır. Ayrıca, kimseden ne illegal faaliyetin tasfiyesi veya illegal kadroların açığa çıkarılması, ne de salt legal faaliyeti temel alması istenmediğine/istenmeyeceğine ve Blok Parti de yer almak bunu hiç mi hiç gerektirmeyeceğine göre; kadroların neden legalize olacağı "anlaşılır" değildir.

Bir de Blok Parti tartışmalarının "devrimci kitle hareketlerinin yükselişiyle aktif bir karşılıklı etkileşim içersinde" gündeme gelmediği eleştirisi var. "Devrimci kitle hareketleri"nden, devrimcilerin örgütsel ve politik etkisi altındaki kitle hareketlerini anlıyoruz.

"Aktif bir karşılıklı etkileşim"den de, blok parti tartışmasının bu kitle hareketinin bir ihtiyacı ve kitlelerin açık talebiyle, devrimci grupların talebinin çakışmasını ve blok partinin yığın hareketi talebi temelinde gündeme gelmesini anlıyoruz. Belirtelim ki, blok parti, böyle bir durumda da gündeme gelebilir. **Ama sorun, blok partinin gündeme geleceği soyut koşullar, ideal koşullar üzerinde tartışmak değildir. Bugünkü somut durum üzerinde tartışmak ve somut durumun ihtiyaçlarına uygun davranmaktır.** Bugünkü somut durum ise, "devrimci kitle hareketleri yoktur ki, bunlarla "karşılıklı etkileşim" olsun; hem de "aktif" bir etkileşim, hem de bu kitle hareketinin herhangi bir durumuyla da değil, "yükselişiyle" bir etkileşim olsun. Blok parti ihtiyacı, zaten, devrimci kitle hareketleri yaratılmadığından - bırakalım devrimcilerin örgütsel ve politik etkisindeki kitle hareketlerini, devrimciler, kendiliğinden kitle hareketlerinin bile dışındadır, kıyısındadır - gündeme gelmektedir. EB'nın bu yaklaşımı, bugünkü

somut durumu gözardı eden, hayali bir durum tasarlayan ve blok partinin bu tasarım üzerinde anlamlı olacağını iddia eden ve mevcut blok parti tartışmalarının nedenini anlayamayan yaklaşımdır. EB, blok parti tartışmasının anlamlı olacağını söylediği koşulların, zaten olmadığı için bu tartışmanın yapıldığını anlayamıyor.

Yeni Dünya İçin :YDİ, Blok partiyi yasal partiyle eşleyerek ele almasına karşın, yazısının bir yerinde Blok Partiden bahsediyor. Aktaralım:

"... Seçim Partisi vb. gibi "gecici" ittifak partileri ve bloklaşmalar ise, ancak (1)* devrimci bir platform üzerinde yükseldikleri, (2) kendi içlerinde demokrasiyi gerçekten uyguladıkları, (3) kitlelere yanlış bilinç taşımadıkları sürece ve ölçüde kullanılabilir araçlardır. Bugün değişik oportünist grupların oluşturduğu bloklaşmalar bu şartların hiç birini yerine getirmemektedir". (*Numaralamalar bize aittir.) Burada her ne kadar "oluşturduğu" deniyorsa da, "seçim partisi" ibaresinden hareketle bunun "oluşturulmaya çalışılan" bloklaşmaları da kapsadığını düşünüyoruz. Bu bakımdan bu eleştiriyi Açık Blok Parti önerisini getiren gruplardan biri olarak yanıtlayacağız.

Bizim, Açık Blok Parti önerimizin devrimci bir platformu öngördüğü açıktır. İç demokrasi de temel bir amamızdır. Bu amaçların ve öngörülerin doğruluğu, sonuç olarak blok parti gerçekliğinde anlaşılacaktır. Ama, gerçekleşmemesi için bir neden veya engel gösterilemez. "Kitlelere yanlış bilinç taşıma" sorununa gelince... Bu iddia yazının devamında da yineleniyor. Şöyle:

"... legal parti girişimleri objektif olarak faşist diktatörlüğün yasal çerçevesinin "demokratik" olduğu hayallerini de yaymaya hizmet etmekte, yığınlara yanlış bilinç taşımanın girişimleri olmakta-

dır." Bu iki ifadeyi birlikte ele aldığımızda, "yanlış bilinç"ten, Blok Partinin yasal olmasından hareketle, bunun kitlelerde yanlış izlenimlere yol açacağını kastedildiği anlaşılıyor.

Ancak, YDİ, kitlelerin "faşist diktatörlüğün yasal çerçevesinin" niteliği hakkında ne düşündüğünü açıklamıyor. Ama, YDİ'nin iddiasının doğru olabilmesi için, yığınların faşist diktatörlüğün yasal çerçevesinin anti-demokratik olduğunu düşünmeleri gerekir. Biz, yığınların böyle düşünmediğini iddia ediyoruz. Bunun tartışmasını, YDİ aksini iddia ederse yapacağız.

Gelelim kitlelerin bilincinin nasıl belirlendiği sorununa...

Yığınların mevcut bilinci egemen bilinç, yani burjuva bilinçtir. Bu bakımdan, yığınlar zaten düzen hakkında hayaller taşıyorlar. Yığınların bu hayalleri yıkabilmesi, sınıf mücadelesi içersinde, KP tarafından kendilerine taşınan proleter ideoloji ve politikayı kendi öz deneyimleri temelinde kavramasıyla gerçekleşir. Yığınlar doğru bilinci bu süreç sonunda edinir. Yanlış bilinç de, zaten mevcuttur, varolan bilinçleridir. O haldi bir Blok Partisi sırf yasal olduğu için yığınlara yanlış bilinç taşımaz. Bu partinin yığınlara yanlış bilinç taşıyabilmesi için tek koşul kalıyor: Yanlış bir programa, yanlış bir politikaya sahip olması. Ama, YDİ'nin eleştirisi bu noktada değil. Yanlış bilinç taşımayı, Blok Partinin programına, politikasına vb. bakarak değil, biçimine yani, yasal olmasına bakarak ileri sürüyor.

Legalite/İllegalite: Devrimci hareketlerin yasallık/yasadışılık sorununa yaklaşımları şöyle: Somut koşullardan bağımsız olarak esas/tali ayrımı yapıyorlar. Bu ayrım, yasadışı esas/yasal tali biçimindedir. İlke düzeyinde ele aldıkları bu genel önermeyi de, her somut durum için geçerli hale getiriyorlar. Her somut durumda, hangisinin esas olduğunu tesbit etmek yerine, belirli bir za-

man, mekan ve durumdan bağımsız, genel bir tesbit yapıyor ve onu bütün somut durumlara uyguluyorlar. İşte örnekler:

"Esas olan illegal mücadeleyi geliştirmek, güçlendirmektir... her türlü legal mücadele araçlarını kullanmaktan sakınmayız. Ama... bunlar komünistlerin esas mücadele araçları değildir, olamaz da." PARTİZAN.

"Türevi (yasal partiyi-not, bizim) asal olanın (yasadışı parti-not bizim) yerine ikame eden, varolmayan ya da zayıf olan bir asalin üzerine inşaa eden anlayış doğru değildir... bu davranışlegalizm olarak nitelenebilir." BARİKAT.

"Legaliteyle illegalitenin, ikincisi temel alınmak kaydıyla birleştirilmesini.." E.BAYRAĞI.

"Güçlü bir yeraltı örgütü ve güçlü bir kitlesellik olmadan, yasal parti işlevini yerine getiremeyeceği gibi, kitlelerin bilincinde yanlış düşüncelerin şekillenmesine de yol açacaktır." MÜCADELE.

"...mümkün olan legal olanakları, illegal olanı zayıflatmadan kullanmayı bilen..." YDİ.

Her koşulda illegal esas/legal tali ayrımıyla hareket etmek; legal olanın, illegal olandan sonra gelmesi gerektiğini söylemek; illegal olan güçlenmeden, legal olanın yaşayamayacağı ve güçlenemeyeceği vb. Bütün bu yargılar, illegal esas/legal tali tesbi tinin doğal sonuçlarıdır. **Bir kere, böyle genel ve soyut bir tesbiti düşüncelerinizin çıkış noktası olarak alırsanız, düşüncelerinizin devamını da, bu tesbite uygun olarak geliştirmek zorunda kalırsınız. Böylece, "uygunluk" ölçütünüz, "hayata uygunluk" değil, "soyut önermelere uygunluk" olacaktır. Bu düşünme tarzı ise, diyalek-**

tik değil, metafizik bir düşünme tarzıdır. Olguları değil, kavramları esas almaktır. Somut koşulları tahlil edip, hangi yönün esas olacağını bulmak yerine; yani, gerçeği olgularda aramak yerine, soyut ayırmalarda aramaktır.

SONUÇ OLARAK:

Blok parti, Türkiye sınıf mücadelesinin ve devrimci hareketin somut durumu üzerinden değerlendirilmelidir. Blok Partiyi, Birleşik Parti olarak değil de, sadece yasal parti olarak ele almak ve birlik sorununu gözardı etmek doğru değildir. Birlik ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç görülmeli ve ona uygun davranılmalıdır. Blok Parti konusundaki görüşlerimizi ortaya koymaya ve devrimci yapıların yaklaşımını ele almaya, gelecek sayımızda devam edeceğiz.

NOTLAR:

- 1- "bütün gruplar" derken, dergimizin bu sayısında ele alınan gruplar kastedilmektedir. Yazımızın devamında da, "devrimci hareketler" deyiminden bu kastedilmektedir.
- 2- Bu temel ve Blok Partinin diğer yönleri için, geçen sayımızdaki "Solun Blok Partisi" ve bu sayıdaki "Birleşik devrimci (Blok) Parti" başlıklı yazılara bakınız.

Bütün Alıntılar şuralardan yapılmıştır:-

- 3- YENİ DÜNYA İÇİN, SAYI 6, SF- 32
- 4- MÜCADELE, SAYI 16, SF-17
- 5- PARTİZAN, SAYI 1, SF- 56
- 6- BARİKAT, SAYI 5, SF 16
- 7- ÖZGÜRLÜK DÜNYASI, SAYI 44, SF-33
- 8- EMEĞİN BAYRAĞI, SAYI-67, SF-12

* * *

Baş Tarafı Sayfa 29'da

Toplu Sözleşmeden doğan geriye dönük hakların verilmemesi, bunun yanında Belediyenin mafyaya teslim edilmesi gibi temel olumsuzluklar duruyor.

Belediye başkanı Ertuğrul Tıglay, göreve geldikten sonra yakınlarına 65 milyarı peşkeş çekmiştir fakat emekçilerin haklarını ödememiştir. İller bankasından borç almış fakat bu ne işçiye ne de halka hizmete yansımıştır. Tam tersine ihalelere, çıkar çevrelerine yansımıştır. Belediye başkanının ar damarı o kadar çatlamıştır ki, taşeron firmaya encümen kararı olmadan, meclis kararı alınmadan ve encümenden dört kişinin muhalefet şerhine rağmen ihaleyi taşeron firmaya verebiliyor. İşçiler haklarını istediğinde ise, onları işten atmakta, üstüne polis göndermekten, Sefaköy, Havaalanı, Çekmece karakollarına çektirmekten hiç bir rahatsızlık duymuyor, hiç bir sakınca görmüyor.

Bu arada Belediye İş Genel Başkanı Fuat Alan, vezne önünde kuyruk eylemi ile başlayıp, belediye başkanlığına oradan başkanlık yemekhanesine ve neticede günlerce süren açlık direnişlerine taşınan eylem süresince bir gün olsun emekçilerin yanına uğramıyor, fakat belediye başkanı Ertuğrul Tıglay ile görüşerek eylemi satabiliyor.

Eylem biterken, birikmiş haklarınızı ödeyeceğiz vaadi dışında işçiler için hiç bir kazanım yoktur ortada.

Belediye ise, tamamiyle taşeronlaşmış/ mafyalaşmıştır.

Toplumsal sorunlar, istemlerden kaynaklanır. İstekler gerçekleşmediğinde sorunlar sorun olmaya devam eder ve bir biçimde kendisini yine ortaya koyar. Durulan, tavsayan emekçi eylemleri sorunları çözerek durulup tavsamamıştır. Bunun için diyoruz ki, şu an kazanımsız hatta kayıplarla bitse de yeni işçi eylemliliklerinin eli kulağında. ■

CEZAEVLERİNDE TC'NİN YENİ BİR KATLİAM PROVASI MI ?

Başta Diyarbakır olmak üzere, Sağmalcılar, Buca ve Muş Cezaevlerinde devrimci tutsakların, Kürdistan'daki "iç hareket" adı altında TC'nin başlattığı topyekün kirli savaş politikasını protesto etmek ve gaspedilen bir takım insani hakları geri almak için başlatmış oldukları Süresiz açlık grevlerini kırmak ve dejenere etmek için, her zaman olduğu gibi devletin kolluk güçleri jopla, sopayla saldırdılar. Subayların gözetiminde komando ve cezaevi gardiyanlarının joplu, sopalı saldırısı sonucu, D.Bakır cezaevinde **69'u ağır** olmak üzere **202 tutsak yaralanmıştır**. Bir çok tutsak, yaralı haldeyken günlerce hücrelere kapatılıp tedavisine dahi izin verilmemiştir. Aynı şekilde dışarıdan gelen tutsak yakınları ve avukatlarının görüşmesine izin verilmediği gibi, aynı saldırılar onlara da yöneltmiştir.

D.Bakır siyasi tutuklu temsilcilerinin kamuoyuna yaptıkları basın açıklamasından ve tutsak yakınlarının açıklamalarından edindiğimiz bilgilere göre, saldırı şöyle gelişmiştir: Tutsaklar açlık grevindeyken, önce cezaevi idaresinin ve savcısının izniyle "koğuşlarda arama olacak" emri bahanesiyle tutsaklara saldırı olarak **5'i ağır** olmak üzere **20 tutsak** bu ilk saldırıda yaralanır. O zamana kadar elde etmiş oldukları, göstermelik de olsa, insani hakları gaspedilir. Bunun üzerine bir kısım tutsak, sınırsız açlık grevini ölüm orucuna dönüştürür. Buna tahammül edemeyen cezaevi idaresi yeni bir saldırı eylemine girişir. Bu saldırı, daha da azgın bir biçimde, cezaevi infaz görevlileri ile komando birlikleri tarafından jop ve kalaslarla gerçekleştirilir. Saldırı sonucunda, siyasi tutsakların yaralı sayısı **69'u ağır** olmak üzere **202'ye** ulaşır.

D.Bakır cezaevinden tahliye olan bir tutsak basına yaptığı açıklamasında şunları anlatıyor:

"Saldırı olduğu sırada KUM (Kürdistan Ulusal Meclisini) desteklemek için açlık grevindeydik. Belirli bir tavır içinde ve hazırlıklı olarak geldiler; ellerinde jop yerine kalaslar vardı. Gelenlerin çoğu asker ve komandoydu. Aralarında, itirafçı koğuşundan bir kaç hain vardı. Koğuşları boşltıp her şeyi aradılar, eşyaları darmadağın ettiler. Daha sonra da bizlere saldırdılar. Bütün koğuşlara aynı muameleyi uyguladılar. Öyle ki, yaralıları kaldıracak sağlam insan kalmamıştı. Askerler "Vurun bu kürtlere", "Yaşatmayalım bunları" deyip küfürler savuruyorlardı. Şu anda, yaralı olduğu açıkça görülen 202 tutsak var. Kafası kırık olanları saymıyorum. Çünkü hemen hemen herkesinki kırık ve yaralıdır. 30-35 kişiyi hastaneye kaldırabildik. "

Tahliye olan arkadaş aynı muameleye görüşe gelen yakınlarının da tabi tutulduğunu; mahkemeye giden arkadaşlarının da aynı insanlık dışı uygulamalara maruz kaldıklarını ekliyor. Mahkemede, olup-bitenleri mahkeme heyetine anlattığında, ilginç yanıtlarla karşılaştığını söylüyor. Heyet "olanları biliyoruz, dilekçeleriniz elimizde, ama maalesef olanlar gücümüzü aşıyor" cevaplarıyla, olayı oldu-bittiye getirmiştir.

D.Bakır cezaevindeki tutsaklara yönelik bu saldırıdan sonra, D.Bakır'ın çeşitli semtlerinde bazı protesto eylemlilikleri oldu. Saldırıyı protesto etmek amacıyla, başta D.Bakır Bağlar semti olmak üzere, çeşitli semtlerde işçi ve öğrenci insanlardan oluşan kitleler olayı protesto ettiler. Olayların gelişmesi üzerine, bölgedeki çeşitli demokratik kitle ve kuruluşların temsilcileri basına açıklama yaparak "olayın bir cezaevi terörü olduğu", cezaevi yönetiminin yarattığı gerilimin saldırıya dönüştüğü, insanlara işkence edilmesi ve dövülmesini bir insanlık suçu olduğu; insanların en doğal ve insani talepleri için başlatmış oldukları açlık grevinin en demokratik bir hak alma aracı olduğunu" belirterek cezaevi yönetimini kınadılar. İnsan Hakları Derneğinin İstanbul merkezinde yapılan açıklamalarda da, "İnsan hakları savunucuları olarak D.Bakır cezaevinde siyasi tutsaklara karşı başlatılan saldırıların özünde Kürt halkına karşı başlatılan topyekün-kirli savaştan ayrı düşünülemeyeceğini" belirttiler.

BUCA CEZAEVİ

Buca cezaevinde siyasi tutsaklara yönelik saldırıları bazı tutsak avukatlarıyla yakınlarının ağzından dinleyelim: " 7. koğuştaki (devrimci tutsakların kaldığı koğuştaki) bir tünel bulunmuş. Cezaevi idaresi bunun üzerine, tüneli bahane ederek tutsaklara joplarla saldırmışlar. Tutsakların özel eşyaları tahrip edilmiş, bu saldırı esnasında 21 tutsak yaralanmıştır. Tutsakların cezaevindeki temel hakları gaspedilmiş, bir çok eşyasına (kitap, yiyecek vb.) el konulmuştur. Tünel gerekçesiyle ağır bir saldırıya maruz bırakılan tutsaklar hem bu durumu protesto etmek hem de gaspedilen haklarını elde etmek amacıyla 9 şubatta süresiz açlık grevine başladılar." Buca cezaevindeki saldırı 150'ye yakın cezaevi infaz görevlileriyle birlikte İl Jandarma Alay Komutanlığından takviye birlikler sevk edilmesiyle gerçekleşmiştir. Saldırı sonucunda yaralanan 21 tutsağın acil olarak hastaneye kaldırılması gerekirken tüm tutsaklar (yaralılar dahil) hücrelere atılmışlardır. Bazı tutsaklar açlık grevinde olmasına rağmen başka cezaevlerine nakledilmişlerdir. Çağdaş Hukukçular Derneğinden bazı avukatlar olayların gelişmesi üzerine müvekkillerinin durumunu öğrenmeye giderken cezaevi idaresi tarafından engellenmişlerdir.

SAĞMALCILAR CEZAEVİ

"İç hareket adı altında TC'nin topyekün savaş politikasını kırmak ve Avrupara KUM milletvekillerinin başlatmış oldukları açlık grevleriyle dayanışma amacıyla" Sağmalcılar cezaevindeki tutsaklar da süresiz açlık grevine başladılar. 10 Şubatta sonuçlanan açlık grevi olaylı sonuçlandı. Açlık grevini duyan tutsak yakınları büyük bir sevinç ve coşku içerisinde cezaevindeki yakınlarıyla görüşmeye gittiler. Ziyaret bittikten sonra cezaevi önünde polisin yasadışı uygulamalarıyla karşılaştılar. Bunun üzerine tutsak yakınlarından yaklaşık 600-700 kişilik bir topluluk olayı protesto ettiler. " Yaşasın Tutsakların Zaferi", "Kahrolsun Kürdistan'daki Kirli Savaş Politikası", "Yaşasın Ulusal Meclisimiz" sloganları atarak olayı protesto eden topluluk polisin saldırısı sonucu 30'un üzerinde insan yaralandı, bir çoğu da joplarak dövüldü.

FIRARLARLA BİRLİKTE GÜNDEME GELEN YENİ SENAR-YOLAR

Bir kaç gün arayla Nevşehir ve Sağmalcılar cezaevlerinden gerçekleştirilen firarlarla, 19'u Nevşehirde (1 firari yakalandı) 7'si Sağmalcılarda 25 siyasi tutuklu yine aramızda. Sağmalcılardaki firar, firar girişiminde bulunan 5 tutsağın farkedilmesi ve bunlardan 4'ünün yakalanması ile ortaya çıktı. Firar girişiminde bulunan ve yakalanan Ali Rıza Dermanlı, Sadettin Aydınlık, Adem Kepenekli, Yıldırım Öztürk adlı siyasi tutsaklar hastanelik oluncuya kadar dövülmüş bir şekilde basına gösterildi.

TC bu firarlardan öç almak üzere yoğun bir kampanya başlattı. Spekülasyon, yalan, tutuklu haklarının gaspedilmesi ve yeni infaz yasaları bir anda TC'nin zirvesinin gündemine oturdu. Basın yayın yoluyla bir dizi spekülasyon ve yalan haber yayarak kamuoyunu aldatmaya çalışan devlet, özellikle Nevşehir cezaevindeki kadın tutuklular üzerinde yaptığı "hamile kalma" spekülasyonu, kadın tutsaklara yönelik cinsel tacizle birlikte her türlü saldırı meşru gösterilmeye çalışıldı. Nevşehirde firar günü müvekkilleriyle görüşmek isteyen Av. Ali Demir kıyasıya dövülerek, kolları ve gözü bağlı olarak yol kenarına atılması saldırısının tutsakları aştığını gözler önüne sermeye yeterli bir kanıttır. Bu firarlarla birlikte kadın tutsakların erkeklerle görüşmeleri engellenmiş, erkek tutsakların yalnızca temsilcilerin diğer koğuşlara gidip gelmesi (Sağmalcılarda) mümkün olmuştur. Aynı şekilde tutukluların birinci derecede yakınları dışında kimseyle görüşmesi engellenmiştir.

Bu firarlarla birlikte gündeme gelen bir başka konu da: Eskişehir tabutlukları! Eskişehir tabutluklarını firar için diğer cezaevlerinden daha uygun bulan Adalet Bakanı Seyfi Oktay kent merkezindeki cezaevlerini satarak kent dışında ve "Amerikan tipi" cezaevleriyle bu sorunu "çözecek"lerini söylemektedir. Bu firarlarla birlikte meşrulaştırılmaya çalışılan bir başka nokta da: Sokak infazları! Firarilerin yanı sıra daha da önemlisi devrimci çalışma

yürüten insanların "sokakta infaz"ları kamuoyunda aklanmaya çalışılmakta, bundan sonra devrimcilerin başında demoklesin kılıcı olarak da sallandırılmak istenmektedir.

TC'nin başta Kürdistan cezaevlerine yönelik olmak üzere yoğunlaştırdığı saldırılar, son firarlarla birlikte daha da geliştirilerek artmaktadır. Bu, başta Kürt ulusal direnişi olmak üzere, toplumsal muhalefentin yükselmesiyle birlikte gerçekleştirmeyi düşünecekleri toplu ya da tek tek katliamlara yönelik prova yapma, zemin yoklama politikalarının bir parçası olarak görülmelidir.

TC'nin yürüttüğü topyekün savaşın cezaevlerine yönelik uygulamalarına karşı uyanık olmak, olası saldırıları önceden sezmek, görmek ve buna uygun hazırlıklar yapmak, bu saldırıları önemli ölçüde geriletecektir. ■

BASINA VE KAMUOYUNA

03.02.1993 günü arama adı altında koğuşumuza giren cezaevi idaresi, subay ve askerler önce koğuştaki yatakları dağıtmış, radyo, kitap, defter vb. şeyleri yırtmışlardır.

Bizler havalandırmada askerlerin aramasının bitmesini beklerken, subayların, "Vurun, saldırın..." vb. komutlarıyla askerler ellerindeki jop, kalas ve tahtalarla üzerimize saldırmışlardır. Saldırı sonucunda havalandırmada bulunan yaklaşık 160 tutuktan dayak ve küfür yemeyen kalmamıştır. Saldırıda 30'a yakın arkadaşımız açıkça görülebilen bir şekilde yaralanmış ve revire kaldırılmıştır. Cezaevi revirinde bu konuya ilişkin raporlar mevcuttur.

Bu saldırıların akabinde büyük mücadele ve eşsiz değerlerle elde edilen temsilcilik, daktilo, misafirlik dışardan gelen yiyeceklerin içeri alınması ile haftada bir gün olan görüş günü haklarımız gaspedilmiştir. Uzun süreden beri devam eden bu provakasyon işkence ve hak gasplarına karşın sessiz kalmayacağımızı belirtir, basın ve yurtsever-demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

04.02.1993

1 Nolu E Tipi Cezaevi
35. Koğuş Diyarbakır

Mücahit SEVER, Behçet DONLU, Ercan TANRIVERDİ, Kadri ÖZ, Serhat TUNCER, Mehmet ACET, Enver ÖZKARTAL, Ercan TAYLAN, Feyzullah DEMİRAĞ, Susret SOLMAZ, Tahir ELMASLI, M.Şirin ZORBA, Abdullah TEMEL, Adnan ASLAN, İsmet SANTALU, Kenan ÇEKER, Devrim ÇOKMAKÇI, Sadık TAN, İlhan AKIN, Sedat HARAM, Hüseyin KARAYEL. ■

YDG'NİN "BOŞ" YAZISI VE GERÇEKLER

Uzun bir süre yayın faaliyetine ara veren YDG yine karşımızda. Yine her zamanki masa başı devrimciliği subjektivizmi, kendiliğindenciliği ve idealizmiyle. Teorisini, siyasal gerçekliğin çarpıtılmışlığı üzerine kuran YDG'ye artık dur demek hem kitleler üzerindeki tahribatını aşağı çekmek, hem de kendilerine (YDG'ye) yardımcı olmak, çıkış yolu göstermek açısından oldukça önemli bir görevdir. Üstelik YDG'nin bunu yaparken Maocu bir söylem kullandığı göz önüne alınırsa bu görevin önemi daha iyi anlaşılacaktır.

YDG'nin 4.sayısında yer alan baş yazısı, Türkiye ve Kürdistan gerçekliğini nasıl çarpıttığını ve kendiliğindenciliğin bayraktarlığını nasıl yaptığının tipik bir örneği olarak karşımızda durmaktadır. Bu çarpıtmalara ve kendiliğindenciliğin neler olduğuna geçmeden önce YDG'nin bunu "Yeri Göğü Sars Harikalar Yarat" başlıklı yazısında nasıl ortaya koyduğunu göstermenin okuyucu açısından yararlı olacağı kanısındayım. Söz konusu yazısında başyazarımız bakın neler söylüyor:

"Bugün Türkiye Kürdistanında sıradan köylüler bile devlete karşı silahlanmış durumda ya da silahlanmakta. Bunca sömürüye, vahşete yıllardır maruz bırakılan yoksul Kürt halkı, artık devletten yana bütün ümitlerini tüketmiş, devletin ancak va ancak silah zoruyla dize getirilebileceğini yaşayarak öğrenmiştir. Bugün bu kitleler silahlı mücadele dışında her hangi bir yol gös-

terenlere gülmektedir. Evet, abartısız, gülmektedirler. Ulusal hareketin bu geniş kitleleri etkilemesi sorunun özünü değiştirmez. Bu kitleler toplumsal kuruluşu da sağlayan bir program temelinde silahlı mücadele ile gidildiğinde onlar tarafından bağırlarına basılacaklardır. Bunun pratikleri mevcuttur.

Batıda da işçi sınıfı...Memurlar... Üniversite gençliği...Liseli gençlik...

Topyekün savaşın hem fiziki saldırısı hem de bununla birlikte her türlü olanığın kullanılarak bu savaşın psikolojik yönüne önem verilmesi ve bu yollarla katlederek, sindirerek, işkenceler, sürgünler, beyinleri ideolojik teslim alma kampanyaları, yalan, çarpıtma ve devrimci durumun ilerlemesine koşut olarak tavır almak için SİYASİLEŞME, ASKERİLEŞME VE KİTLESELLEŞME şiarıyla yeri göğü sarsmalıyız... Bunun için devrimci durumdaki ilerleyişe koşut tavır alınmalı ve SİYASİLEŞME ASKERİLEŞME, KİTLESELLEŞME çizgisi dorukları fethetme cesaretiyle hayat bulmalıdır. Bu hat devrimci sarsışın kızıl ışığıdır. Kitleler bu hat ile yeri göğü sarstığında en büyük harika olan devrim bizim gerçekliğimiz olacaktır."

Başyazarımız bunları söylüyor. Şimdi bunları incelemeye geçebiliriz.

BAŞYAZARIMIZDA SUBJEKTİVİZM İLERİ DÜZEYDEDİR:

Yukardaki pasajda göze çarpan yönlerden biri subjektivizmdir. Yazarımızın

subjektivizmi bu" başazı"nın hemen hemen tümüne damgasını vurmaktadır. Ancak, bu subjektivizm kendisini "devrimci durumun ilerlemesine koşut olarak...Bunun için devrimci durumdaki ilerleyişe koşut tavır alınmalı" sözlerinde bariz bir şekilde göstermektedir.

Başyazarımızın,"devrimci durum ilerliyor" belirlemesi gerçekliği yansıtmamaktadır. İlk olarak Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'deki devrimci durumların tek bir süreç olarak kabul edilmesi, ileri sürülmesi subjektivizmin en büyüğüdür. Yazarımızın da çok rahat görebileceği gibi, Türkiye'deki devrimci durum ile K.Kürdistan'daki devrimci durum arasında uçurum kadar fark vardır.

İkinci olarak, devrimci durumun ilerlemesi ya da gerilemesinden anlaşılması gereken bu durumun bir önceki dönemdeki (diyelim ki, bir yıl öncesine) durumuna göre mukayese edilmesidir.

Yani devrimci sınıf ve tabakaların durumu bir önceki döneme göre lehte midir, alehte midir? Bu mantıktan hareketle devrimci durumun Kuzey Kürdistan'da "ilerleme ile gerileme arasında bir noktada", Türkiye'de ise, "gerilediği"ni geçen sayımızda nedenleri ile birlikte ortaya koymuştuk.

Ama başyazarımız sorunu böyle ele almıyor, O, sorunu ele alırken, geçmişle bir kıyaslama içersinde değil, başlı başına ele almakta, yani devrimci durumu mutlaklaştırmaktadır.

Böylece, "ileri-geri" değerlendirmesinin yazarın keyfinden başka bir ölçütü kalmamaktadır. Bunun zorunlu bir sonucu olarak mücadele biçimini- mücadele taktikleri, yöntemleri ve araçlarıyla birlikte-, sınıf ilişki ve çelişkilerinin o ana (devrimci durumun ilerlemesi ya da gerilemesi anına) denk düşen bir uygun-

lukta ele almayan, onu masa başında "tesbit" eden subjektivist bir yaklaşımla kitlelerden kopuş kaçınılmaz olmaktadır.

Evet, yeterince açık! Başyazarımız gerçek ile olmasını istediği şeyi birbirine karıştırmaktadır. Subjektivizm tam da buradan kaynağını almaktadır. Yazarımız düşler arasında dolaşmaktadır. Onun kendisine gelmesi için yardım etmeye devam edelim.

SORUNUN ÖZÜ NE?

Başyazarımız, neden-sonuç, içerik-biçim, amaç-araç ilişkisinde sonuç, biçim ve aracı temel alan idealist bir mantığa sahiptir. Bu mantık kendisini onun " Bugün Türkiye Kürdistanında ...silahlı mücadele dışında herhangi bir yol gösterenlere gülmektedirler...ulusal hareketin bu geniş kitleleri etkilemesi sorunun özünü değiştirmez. Bu kitleler toplumsal kurtuluşu sağlayan bir program temelinde silahlı mücadele ile gidildiğinde onlar tarafından bağırllarına basılacaklardır" sözlerinde elevermektedir.

Başyazarımızın kendi görüşünü ifade etmekte güçlük çektiğini bir yana bırakırsak, onun burada kastettiği şeyi; Kürdistan'da silahlı mücadele yürütmenin faliyetin temeli olduğu, programın ise ikincil bir unsur olduğudur. Buradaki ifade; Kürdistan'daki kitleler savaşmak için savaşıyor, anlamına gelmektedir. Öyle ya, şayet böyle olmasaydı, kitleler silahlı mücadele yürütenleri bağırllarına basmazlardı (!) Bu mantığın varacağı nokta ise, kaçınılmaz olarak şurası olmak durumundadır. Kürdistan'da kitlelerin amacı: geri toplumsal ilişkileri yıkmak, yeni ilişkileri kurmak için nesnellikten hareket ederek, yani o tarihsel süreç içersindeki sınıf ilişki ve çelişkilerden hareket ederek en kısa zamanda en tayin edici vuruşu yapmak değil, nesnel bir zemine oturmadığı sürece gerçekleşmesi olanaksız olan boş hayal-

ler uğruna da olsa, silahlı mücadele yürütmektir. Başyazarımıza sormak gerekir; şayet bu, askeri bakış açısı değilse ne demektir? Kürdistan'da kitleleri silahlı mücadele vermeye yönelten şey "ulusal bağımsızlık" istemini gerçekleştirmek değil midir? Yoksa kitleler "toprak devrimi" istemiyle mi silaha sarılmaktadırlar. Kitlelerin "toprak devrimi" için silaha sarılmadıkları gün gibi aşikardır.

Başyazarımızı, "Bu kitleler toplumsal kurtuluşu da sağlayan bir program temelinde silahlı mücadele temelinde gidiğinde onlar tarafından bağirlarına basılacaklardır. Bunun pratikleri mevcuttur" diyerek önemli iki noktayı karambole getirerek aradan sıyrılacağını düşünmektedir. O, böylece kendi programının hayat hakkı bulmadığını itiraf etmemek için program sorununu bulandırmakta, bunu da: a) kitlelerin salt savaşmak için savaşmadığını, savaşamayacağını, savaşmayı bir programı gerçekleştirmek uğruna yürüteceğini, b) kendi programlarının ne olduğunu veya ne olmadığını gizleyerek yapmaktadır. İkinci olarak da, O, toplumsal kurtuluşu nesnellikten kopartarak içeriğini boşaltmakta, bir ülkede belirli bir tarihsel kesit içinde aynı anda iki ayrı programın topluma mal edilemeyeceği gerçeğini "belirsizlik"le geçiştirmektedir.

İlk olarak şunu belirtmeliyim ki (bunu daha önceki sayılarımızda da belirtmiştik) toplumsal kurtuluş demek: herhangi bir ülkede sınıf ilişki ve çelişkilerinden hareketle, diyelim ki; proletarya önderliğinde değişik sınıf ve katmanlarla birlikte eski ilişkilerin devrimci bir tarzda yıkılarak topluma yeni bir nitelik ve buna uygun biçim kazandırılmasıdır. Eski (gerici) ilişkilerin yıkılması, kimi ülkelerde ulusal bağımsızlık savaşımı yolu ile, kimi ülkelerde anti-feodal, anti-faşist, anti-kapitalist savaşım yolları ile gerçekleşir. Ama bütün bunlar pro-

leterya önderliğinde gerçekleşirse, hepsinin de özü birdir: Proleterya diktatörlüğü.

Buradaki sorunun özü; kurtuluşun, toplumsal mı, ulusal mı olduğu değil, kurtuluşun hangi sınıfın önderliğinde gerçekleşiyor olduğudur. Sınıfsız kurtuluş olmayacağı gibi, toplumsal olmayan kurtuluş da yoktur.

Bu bakımdan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi proletarya önderliği olmamasına rağmen toplumsal kurtuluşu sağlayabilir; ancak önderlik proletaryada olmadığı için bu bir proletarya diktatörlüğü değil, -son tahlilde- bir burjuva diktatörlüğü olacaktır. Japon emperyalistleri Çine saldırdığı sırada ÇKP'nin stratejisini değiştirip "Ulusal Direnme Savaşı"na önderlik etmesi proletarya önderliğindeki toplumsal kurtuluştan vazgeçmek olmadığı gibi, toplumsal kurtuluştan vazgeçmek hiç olmamıştır. Bütün bu yazarın, ulusallık-toplumsallık ya da PKK-TKP/ML gibi sahte ikilemlerle, sorunun özünü karartma çabası boştur.

Bütün bu açıklamalardan sonra yazarımızın yanıt vermesi gereken soru şudur: Kürdistan'daki kitleler proletarya önderliğinde ve hangi çelişmeler etrafında kenetlenerek düşmana en kısa zamanda en öldürücü darbeyi vuracaktır? İşin düğüm noktası burasıdır.

İkinci olarak; bir ülkede gerek devrimden önce, gerekse devrimden sonra sınıf ilişki ve çelişkilerinden dolayı topluma yalnız bir program hükmedebilir. Bu bakımdan aynı tarihsel koşullar içinde başlangıçta farklı örgütler tarafından farklı programlarla toplumun karşısına çıkılsa da, aynı nesnel zeminde politika yapan farklı programların hayata geçme derecesi nesnellığe yakınlığı ile orantılıdır ve nesnellığe giderek daha fazla

yaklaşan program - diğer koşulların yerine getirilmesiyle birlikte- zamanla tüm topluma hakim olabilir ve bu sırada diğer programlarda ters orantılı olarak en sonunda tasfiye olurlar.Bu noktada da başyazarımızın yanıtlaması gereken soru şudur; Kürdistan'da, - diğer koşulların yerine getirilmesiyle birlikte- hangi program hangi nedenlerle diğer program(lar)a üstünlük sağlayacak ve giderek topluma hakim olacaktır? Örneğin "ulusal bağımsızlık" temelindeki program mı, yoksa "toprak devrimi" temelindeki program mı?

BİR ÇİÇEKLE YAZ GELMEZ:

" Bugün Türkiye Kürdistanında... Köylüler...Batıda işçi sınıfı... Memurlar.. Üniversite gençliği... Liseli gençlik..." diye başyazarımız aslında "iki ayrı ülke, iki ayrı başçelişme" gerçeğini nesnel olarak kabul ediyor. Oyle ki, Kürdistan'da "sıradan köylüler bile devlete karşı silahlanmış durumda ya da silahlanmakta..." diye temel aldığı köylülüğün Kürdistan dışındaki bölgedeki, Batıdaki (yazarımız Kürdistan dışındaki bölge ya da bölgeler için yalnızca bu genel isim kullanılıyor!)- siz Türkiye anlayın- durumu hakkında tek bir cümlemin geçmeyişi başka nasıl açıklanabilir. **Türkiyedeki köylülüğü temel güç olarak alması bir yana adını bile anmaması öncü olarak kabul ettiği teori açısından bir tutarsızlık olsa da** (çünkü YDG tarafından öncü örgüt olduğu her vesile ile kabul edilen TKP/ML Türkiye'de örneğin Karadeniz'de köylü gerilla savaşı yürüttüğünü iddia ediyor ve bunu "köylülüğün istemlerinin diğer emekçi kesimlerin istemlerinden daha yakıcı olduğu" tesbitinden hareketle ileri sürüyor. Gelin görün ki, yazarımız, istemleri diğer emekçi kesimlere göre daha yakıcı olan köylülüğü görmezden geliyor (???),**O,Türkiye ve Kürdistan'daki gerçekliği kimi noktalarda atlayarak** (yaza-

rımız, burjuva basınına izlemiş olsaydı bile, en azından bu dönemde Egede'ki tütün üreticilerinin taban fiyatlarının yükseltilmesi uğruna mücadele ettiklerini görebilirdi) , **kimi noktalarda abartarak da olsa, BAKTIĞI YERDEN YAZIYOR!** Bu durum gerçeği değiştirmek için yorumlayışta dogmatizmden bir parça kopuş olsa da dogmatizm ille-tinden bütünlüklü bir kopuş için daha fazla bilinç daha fazla cesaret gereklidir.

ÜÇ BİLİNMEYENLİ DENKLEM YADA "SİYASİLEŞME,ASKERİLEŞME KİTLESELLEŞME" :

" Topyekün savaşın hem fiziki saldırısı hem de bununla birlikte her türlü olanağın kullanılarak bu savaşın psikolojik yönüne önem verilmesi ve bu yollarla katlederek, sindirerek, işkenceler, sürgünler, beyinleri ideolojik teslim alma kampanyaları, yalan, çarpıtma ve devrimci durumun ilerlemesine koşut olarak tavır almak için SİYASİLEŞME,ASKERİLEŞME,KİTLESELLEŞME şiarıyla yeri göğü sarsmalıyız...Bunun için devrimci durumun ilerlemesine koşut tavır alınmalı ve SİYASİLEŞME, ASKERİLEŞME, KİTLESELLEŞME çizgisi dorukları fethetme cesaretiyle hayat bulmalıdır. Bu hat devrimci sarsışın kızıl ışığıdır. Kitleler bu hat ile yeri göğü sarstığında en büyük harika olan devrim bizim gerçekliğimiz olacaktır" diyen yazarımız, kitleleri kendiliğindencilğe böyle sürüklüyor.

Başyazarımızın öne sürdüğü şiar, çizgi-hata gelmeden önce, bu kavramların ne anlama geldiği üzerinde duralım. "Şiar, mücadelenin yakın veya uzak hedeflerini, diyelim ki, proletaryanın yönetici gurubu, onun Partisi tarafından ilan edilen kısa ve berrak formülasyondur. " (Stalin, SE.C.5,syf. 149) Hat ya da çizgi ise: Diyelim ki, proletaryanın Partisi tarafından önderlik edilen belirli bir ta-

rihsel süreç içindeki sınıfların mevzile- nişi temelinde devrimci sınıf ve tabaka- lırın çıkarlarına uygun olarak yöneleceği ana yol, ana doğrultudur.

Yukardaki tanımlara göre "SİYASİLEŞME, ASKERİLEŞME, KİTLESELLEŞME" nedir? Şiar mıdır, yoksa hat ya da çizgi midir? Her ikisi de değildir. Öyleyse nedir? Lenin'in deyiimiyle "içi boş fıçı masalı"dır. İşte ispatı!

Başyazarımızın ileri sürdüğü "şiar" ın kitlelerin mücadelesinin yakın veya uzak hedeflerini doğru olarak formüle etmiş olması bir yana, ortada hedef dahi yok- tur. "SİYASİLEŞME, ASKERİLEŞME, KİTLESELLEŞME" şiarı üç ana bileşen- den oluşmaktadır.

"SİYASİLEŞME", "ASKERİLEŞME", "KİTLESELLEŞME" olan bu bileşenlerin hiç biri, mücadelenin yolunu, yakın veya uzak hedeflerini ifade etmeyen, müca- dele için somut bir anlama gelmeyen genel ifadelerdir. Şiar, çizgi vb. şeyer nasıl genel ifadeler, kavramlar ise, tıpkı bunlar gibi "SİYASİLEŞME", "ASKERİ- LEŞME", "KİTLESELLEŞME" de kav- ramdırlar.

"SİYASİLEŞME", "ASKERİLEŞME", "KİTLESELLEŞME" yi diyelim ki, "Kür- distanda gerilla savaşını geliştir" şiarı içinde bulabiliriz; ve bu şiarda hem si- yasi, hem askeri, hem de kitlesel bir özellik vardır. Ancak bu kavramlar ister tek tek kullanıldığında, ister yan yana kullanıldığında şiar olma özelliği ka- zanmazlar.

Başyazarımız, "kitleler bu hat ile yeri göğü sarstığında" diyerek, kitlelerin yükseltmesi gereken şiarın bu olduğunu söylüyor. Düşünün ki, kitleler sokağa üzerinde "ASKERİLEŞME", "SİYASİ- LEŞME", "KİTLESELLEŞME" (Evet, hem de kitleler, "KİTLESELLEŞME" şiarını kullanıyor ??!) "slogan"ları yazan pan- kartlarla çıkıyor. Kitlelerin bu "şiar"la il- gisi, sizleri bilemem ama, bana bir fık-

rayı anımsattı. Zamanın birinde bir ya- lancı yaşadığı yerdeki insanlara öyle ipe sapa gelmez yalanlar atarmış ki, aklayıcı ne yapıp ne edip yalanlarla gerçekler arasında bir ilgi kurar insanları "ikna" edermiş. Günlerden bir gün yalancı her zamanki gibi başlamış yalan söylemeye; "arkadaşlar, -diye başlamış söze- bugün ava çıktım. Elimdeki tüfekle beşyüz metre yükseklikteki yaban kazını vur- dum. Kazın düştüğü yere gidip baktı- ğımda karşımda bir de ne göreyim, kaz kızarmış, yanında da sarmısak ve yoğurt beni bekliyor," demiş. Aklayıcı bu kez dayanamamış, -be insafsız herif- diye başlamış söze, " diyelim ki, yer çekiminin zayıf olduğu yerde kazı beşyüz metre yükseklikte vurdun, diyelim ki, kaz yere düştüğü esnada sürtünme kuvvetinin büyüklüğünden dolayı kızarmış olsun. Peki ya bu sarmısak ve yoğurt nereden geliyor." Sözün kisası, başyazarımızı bilmem ama kitleler bu "şiar" ile sokağa çıkıp yürümez.

"SİYASİLEŞME", "ASKERİLEŞME", "KİTLESELLEŞME" "şiarı" hat ya da çizgi de değildir. Bunlar bırakalım pro- leteryanın çizgisi olması, herhangi bir çizgi dahi olmadığı, bunun kavram ol- duğunu yukarda ortaya koymuştum. Bu bakımdan bunun çizgi ya da hat olup olmadığı noktası üzerinde daha fazla durmayacağım.

Bu "şiar"ın bir örgütün kendi kadro- üye- sempatizanlarına yönelik olduğu, kitleleri hedeflemediği de iddia edilebi- lir. Ancak bu iddia geçersizliğini yukar- daki pasajda itiraf ediyor. Diğer örnekler bir yana, bakın ne diyor başyazarımız, " kitleler bu şiar ile yeri göğü sarstığında.. " Evet, hiç bir çarpıtmaya izin vermeyecek açıklıkta değil mi? Kaldı ki, kitle yayın organlarında yer alan yazıların, özellikle de başyazarın amacı nedir?

Kitlelere siyasal gerçekleri açıklamak ve onları belirli bir doğrultuda hareket

etmeye yöneltmek değil midir? Bir an için bütün bunları bilmiyor olduğumuza, bunu bir örgütsel yapının kendi içinde uyması gereken bir "şiar" olduğunu kabul edelim. Ancak böyle olsa bile, örgütlü insan için de bu kavramlar tek başlarına somut bir anlama gelmez. Çünkü örgüt, çeşitli sınıf ve tabakalardan gelmiş insanların belirli bir amaç doğrultusunda hareket etmesinin aracıdır. Ve belirli bir örgütsel yapı içinde yer alan insanların hedefi (amacı) "SİYASİLEŞME", "ASKERİLEŞME", "KİTLESELLEŞME" gibi kavramlar olamaz. Bu kavramlar olsa olsa, örgütsel toplantıların gündemlerinin ara başlıkları olabilir.

Şayet yazarımız, bu iddiasında ısrar ederse, bu durumda, O, artık subjektivizmin doruğuna erişmiş olacaktır. Böylelikle yazarımız, kitlelerin gündeminden hareket etmek, onlara müdahale etmek yerine; kendi gündeminin (üstelik gündem de değil, gündemin ara başlıkları!) kitle yayın organında kitlelerin gündemi olarak ilan ederek kitleleri sürü yerine koymakta, kendi sorununu (örneğin, gerilla kazanma, donatma vb.) kitlelerin sorunuymuş gibi ortaya koyarak, bir yandan da önderliği bırakıp ardıcılık yapmaktadır. Üstelik bütün bunları, bütün pratik çalışmalarda izlememiz gereken "kitlelerden kitlelere" doğru önderlik yöntemini YDG'nin ağzında sakız ettiği bir dönemde yapması da başka bir talihsizliktir.

Yazarımız, burada asıl olarak sınıf ilişki ve çelişkilerinden yola çıkarak olguyu doğru bir şekilde tanımlamak, bundan hareketle kitle mücadelesinin yakın veya uzak hedeflerini özlü sözlerle formüle etmek, kitle mücadelesinin formüle edilen çerçevede gelişmesine önderlik etmek yerine, kitlelerin mücadelesinin içeriğini ve boyutunu görmezden gelen ve buna rağmen mücadele taktiği, yöntemini, araç ve biçimlerini dahi belirlememekte, kafasında oluşturduğu

uyaklı üç sözcüğü yan yana getirerek bunu şiar, çizgi ya da hat diye sunmakta tereddüt etmemektedir. Kısacası, masa başı devrimciliği ayyuka çıkmıştır. Bununla birlikte, gerçeklerden kopuk şekilde yapılan "tesbitler" kitleleri belirsizliğe itmekte, insiyatifsizliği ve edilgenliği körüklemektedir.

Sonuç yerine:

Bu "başyazı" -siz, boşyazı okuyun- kitlelere siyasal gerçekleri çarpıtarak - bazı ileri adımlar olsa da- açıklamaktadır. Yazar, sorunu "kuyunun dibinden gökyüzüne bakan kurbağa gözü" ile ele almakta, yani, kendi dünyasını gerçeklerin yerine koymakta, bu şekilde subjektivizm kaçınılmaz olmaktadır. Bunun yanı sıra, mücadele araçlarını amaç olarak ortaya koyarak programı gereksiz ilan eden "Salt Askeri Bakış Açısı" ile hareket etmekte, öz- biçim ilişkisinde biçimi temel almakta, böylelikle idealizm baş tacı edilmektedir. Başyazarımız tüm bunlarla birlikte, kitlelerden kopuk, onun dünyasından uzak bir şekilde, kitleler tarafından somut bir anlama gelmeyen "formülasyanları" "şiar, hat ya da çizgi" diye sunarak, masabaşı devrimciliğinin en bayağı örneğini göstermektedir. Bu "formülasyonlar"la pasifizmi, yani insiyatifsizliği özendirmektedir. Bütün bunlardan sonra, artık son söz Başkan Gonzalo'nundur:

"Kulak verin ve kavrayın. Kulağınız varsa, kullanın, kavrayışınız her neyiniz varsa (?)... Kullanın. Yeter artık bu ahmaklık." (24.Eylül 92 Konuşması'ndan)

DEVRİMCİ HAREKETE İLİŞKİN BİR KAÇ SORU VE CEVAP

Ertan İLDAN

Geniş emekçi yığınlarının, devrimci ve sosyalist politik mücadeleyi, " belalı iş " ya da " boşa sarfedilen çaba " olarak gördüklerini bilmekteyiz. Bu çarpıtılmış bilincin gölgesinde sosyalist yönelimli toplumsal bir dinamizmin yaratılmasının zorluğu ortadadır. Dizginlenmemiş bir gericileşme ve toplumsal çürüme evresinden geçmekte olduğumuz da herkesçe aşikardır. Dahası var: Devrimci ve sosyalist güçler tam bir keşmekeşlik ve belirsizlik sergilemektedir. Varılan yer; mevcut taraftarlarının eğitiminde bile önemli bir yer teşkil etmeyen ya da moral değerlerin yükseltilmesi ve yüceltilmesinde kayda değer olmayan dergiciliktir. Birileri ayda bir ya da on beş günde bir yayınlanan gazete ve dergilerle; örneğin, bir TÜRK-İŞ KONGRESİ üzerine yorum, bir Kürdistan'daki savaş üstüne tahliller ya da ekonomik grevlerin abartılı aktarışı veya kimi örgütlerin kısmi başarılarını aktararak yığınları ve devrimci tabanı eğitip ilerlettiği iddiasındaysa, öncelikle kendisini aldatmaktadır. Zira olaylar çok hızlı gelişmekte ve egemen sınıflar çok yönlü saldırılarını günlük hatta saatlik olarak düzenlemekteler.

Buna karşılık bir başka boyut ise şu; köprülerin altından çok sular akmış. Gelgelelim "krallığı" kimseye kaptırmaya gönlü bir türlü rıza göstermeyenler, sular aka dururken uyumuşlar ve sonradan uyanmışlar. Uyanmışlar ama bir de ne görsünler? Anadan üryan "çıplaklar mı!" Halkımız ve demokrat dostlarımız da masalları çok sevdiğinden, yedisekiz baskıyı bir anda tüketivermiş. Ama

hala merak ettikleri bir şey varmış. Acaba "çıplak kral" kendisine bir cübbe bulabilir mi, bulamaz mı?

Masallar hoştur ve güzeldir. Kış aylarında ise tadına doyum olmaz. Gelgelelim gerçek bambaşka şeydir. Aziz Nesin, "Türk halkının yüzde yetmişi aptaldır" demiş. Eğer bu yüzde yetmişin dışındaysanız, şöyle düşünürsünüz; yirmisini geçkin biri bugüne kadar bir çula bile sahip olamamışsa, bundan sonra sahip olsa bile, o çul ya emanetçiden alınmıştır ya da çalınmıştır. Masalzedelere meraklarını gidermede bu kadarcık ipucu yeter sanıyorum.

Sorunları, karşı karşıya bulunduğumuz açmazları, toplumdaki ruh halini vb. hepimiz biliyoruz. Buna rağmen bir sağırlar diyalogudur gidiyor. Öncelikle sormamız gereken sorular şunlar:

Uğruna yıllardır mücadele edilen sosyalizm, tarihsel bir haklılığa sahip midir? Günümüz açısından haklılığı ve meşruluğu devam ediyor mu? Evet. Sosyalizm, hem tarihsel, hem de günümüz açısından haklıdır ve meşrudur. İnsanın kendisine ve doğaya bu kadar yabancılaştığı başka bir dönem bulmak zordur. Dolayısıyla insanlık ya kendisini yok etmek ya da yeniden silkinerek yüceltmek sorunuyla karşı karşıyadır. Bu marazla uzun süre birlikte yaşayamaz. İşte sosyalizm düşüncesini bugün her zamankinden daha meşru ve haklı kılan temel burada aranmalıdır.

Daha somut konuşalım: İnsanlar kaçırılıyor, katlediliyor. Ama kamuoyuna haklılığımızı anlatamıyoruz. Zira egemenler tüm araçlarıyla devrimcileri, "Halk düşmanı", "terörist" gösterme uğraşında ve bu uğraşıda şimdilik başarılı.

Kürdistanda katliamlar oluyor. Devrimcilerin sesi kamuoyunda yankı bulmuyor. İşçiler sokaklara atılıyor, milyonlara varan işsizler ordusu oluşuyor, yine egemenler kalemşörleriyle, politikacılarıyla, haber yorumcusuyla işbaşında! Emperyalist-kapitalist güdümlü iç ve dış politikanın süregitmesinden herkesi memnun ve mutluymuş gibi göstermede pek başarılılar. Devrimci düşünceler, yargılar yine yankı bulmamaktadır. Paranın egemenliği herşeyi pazarda satışa çıkarırken, herşeyi atomize ediyor, ruhunu boşaltıyor. İlkeler, her çeşit değer yargısı paranın egemenliği karşısında secdeye kapanıp, insanın özgürleşme eğilimine ters onca şey gözler önünde yaşanırken, haklının ve meşru olanın sessizliği nerede aranmalı? İşte temel sorun burada.

Haklı ve meşru düşünce gücünü haklı ve meşru eyleminden almadıkça başarı şansı yoktur. Dönüp dolaşıp varacağımız yer hep aynıdır. Toplumsal mücadelede nesnel koşullara denk düşen araçlar ve mücadele yöntemlerini doğru tesbit etmek ve buna uygun davranmak siyaset biliminin ana konusu olma özelliğini bugün de gelecekte de koruyacaktır. Yani strateji ve ona uygun taktikler.

Haksızlığı, yolsuzluğu, soysuzluğu, sorumsuzluğu, adaletsizliği, esareti ve katliamcılığı yüksek sesle haykırabilmek. Umut olmak insanlara. Başka bir dünyayı yaratıp yaşatmanın mümkününü gösterebilmek. Tüketirken üretmek yeni şeyleri! İdeolojik ve siyasi bombardımanı boşa çıkarmak. Akıp gideni, alışlageleni tersine çevirmek. İşte günün temel görevleri bunlar.

Bunları hangi araçlarla başarmak olası? Bugüne kadar yapılan aylık ya da haftalık dergi çıkarma politikasıyla söz konusu görevlerin üstesinden gelinemez. Günlük sosyalist bir gazete hem gerekli hem de aciliyet arz etmektedir. Oyalanmak niyetinde olmayıp, gerçekten devrim ve sosyalizm için birşeyler

yapmak isteyenlerin kafa yorması gereken öncelikli şeylerden birinin günlük bir siyasal gazetenin nasıl örgütlenebileceğidir. Bu konuda ÖZGÜR GÜNDEM yakın zamanlı bir örnek olması itibarıyla (tek yanlılığı ve eksiklerine rağmen) dikkate değerdir. Böylesi bir gazetenin tam teşekküllü olması ilk başlarda olası olmayabilir. Buna rağmen gerekliliği su götürmez. 1980 öncesi DEMOKRAT gazetesinin DEVRİMCİ YOL'un yığınsallık kazanmasının önemli bir aracı olduğu unutulmamalı.

Egemenlerin örgütlü saldırısı ancak örgütlü bir savunma ile savuşturulabilir. Siyasal grupların mevcut amatör çalışma ve marjinal örgütlülük düzeyleriyle söz konusu saldırıları göğüslemeleri, yüzgeri etmesi mümkün olmamaktadır. Devrimci hareket kan kaybına devam etmektedir. Bu anlamıyla devrimci ve yasal bir partinin örgütlenme zorunluluğu vardır. Böylesi bir partinin temel görevi emekçi yığınların haklı istemlerinin savunucusu olmak, düzenin açmaz ve çirkefliklerini sergilemek, egemenlerin çok yönlü saldırılarını örgütlü tarzda ve güçlü olarak savuşturmaktır. Fazla hayallere kapılmaksızın teslim etmek gerekir ki, söz konusu parti, bir haklar ve özgürlükler partisi olacaktır.

Devrimci çevrelerde legal çalışma, legalizm ve illegal çalışma kavramları hep iç içe geçmiştir. Bu konuda devlet bile örnek alınmamaktadır. TC devleti tüm yaptırımlarını legal araçlarıyla yapmaktadır. Ne ki, tüm önemli kararlarını illegal kurumlarıyla almaktadır. Gelgelelim devrimci çevrelerde durum tam tersinedir. Kitlelere yönelmede kullandığı araç ve yöntemler günün koşullarının gerisinde kaldığı gibi, illegal çalışma adı altında yürütülen çalışma tarzı ise, öncelikle düşman sınıfların saldırılarını kolaylaştıran bir yapı arz etmektedir. Örneğin yasal bir yürüyüşte yasadışı bir örgütün pankartını açmak bir çocukluk değilse, basiretsizlik değil de nedir?

Önemli bir nokta: Tüm savaşlarda genel geçer bir kural; düşmanın tüm olanaklarını ve güçlerini tam bilmek ve kendi olanak ve güçlerin konusunda mümkün olan en büyük gizliliği ve tizliği göstermek. Yani düşmanın her aşamada sürprizle karşılama olanağını elde tutmak. Yani gizlilik! Gizlilik, devrimci bir hareketin vazgeçemeyeceği bir silahtır. Onsuz ne ciddi bir muharebeye girilebilir ne de yığınlaraya yönelik açık bir devrimci çalışma yürütülebilir. Eğer, tüm olanak ve güçleriniz düşman tarafından biliniyorsa, yenilgi kaçınılmazdır. Söylemek istediğim şu; gizlenen bir çalışma ve örgüt değil, gizli bir çalışma örgütü.

Egemen sınıfların politikacıları, meslek kuruluşları, kalemşörleri, askeri ve mülki amirleri her ciddi ekonomik ve siyasal krizde " geminin batması ve herkesin boğulması " olasılığından söz ederler. Dolayısıyla gemiye benzetilen bu kapitalist düzenin korunması ve kollanması noktasında herkesin, yani düzenden çıkarı olanların bazı şeylerden fedakarlıklar yapmasını isterler. Bu ortak istem , ortak davranış kazanmada gecikmez. Ne yazık ki, devrimci hareket hiç bir alanda düşmandan öğrenmesini beceremediği gibi bu alanda da öğrenmesini bilmiyor. Geminin batırılmaması yönünde birleşenler, bir başka gemiyi yürütmek isteyenlere örnek olamıyor. Yani devrimci birleşik eylem hayata geçirilemiyor. Limanda demirlenmiş bir geminin elbirliğiyle denize nasıl açılacağı konusunda bile kafa yorma gereksinimi duyuluyor.

Örgüt. Bu kavram yalnız başına hiç bir şey ifade etmediği gibi, toplumsal gerçeklik kazandığında çok şey ifade eder. Egemen sınıfların hükümetleri genel ve yerel yönetimleri sürekli değişir ancak devletin esas iskeletini teşkil eden kadrolar özenle yetiştirilir ve yerleştirilir. Bunu en ufak bir işletmede bile görebilirsiniz. Şirketin üst kademelerine yer-

leştirilenler, şirket sahibinin uzun yıllar, gözetim ve denetiminden geçirilerek yapılır. Dolayısıyla devrimci hareketlerinde elemanlarını seçerken toplumsal mücadelede kayda değer nitelikleri olan işçi önderlerini arayıp bulmada ve onları yetiştirmede azami bir çaba sarfetmesi gerekmektedir. Günümüz açısından ifade etmek gerekirse, bir işsiz, toplumda başka yapacak bir işi olmayanın ya da değişiklik olsun diyerek hoşça vakit geçirme anlayışıyla devrimci dergilerin bürolarında vakit öldürenlerin anlamlı bir mücadele insanı oldukları kanısında değilim. Fabrikasında, atölyesinde, özel işyerinde bir devrimci gibi davranan, örneğin işten çıktıktan sonra bir dergi bürosuna uğramayı severek yapabilen bir insanın çok daha övgüye ve değere layık olduğu orta yerdedir. Kuşkusuz devrimci mücadele, bu tip insanın omuzunda yükseldikçe anamlanacaktır.

Bir başka boyut; yukarıda bir paragraf çerçevesinde aktardığım günün acil görevleri karşısında, kendisini devrimci ve komünist sayan güçlerin arasındaki nüans farkları, anlamlı durmamaktadır. Biliyorum, buna itirazlar yükselecektir. Örneğin, bir Mao'yu savunup savunmanın, demokratik devrimin özünün ne olduğu konusunda farklı anlayışların olmasının, AEP sorusunda, Stalin sorusunda doğru ve yanlış yaklaşımların vb.nin anlamlı ve gerekli olduğu söylenecektir. Kuşku yok ki, tarihsel geçmiş, gelecek ile diyalektik bir bütünlük arzeden ve sonal eylem açısından anlam kazanacağı dönemler gelecektir. Ne ki, günün ihtiyaçlarına cevap vermekten uzaktır bunlar. Günün acil ihtiyacı, birleşik devrimci eylem ve davranıştır. Sosyalist yargıların ortak paydalar altında savunulması, kapitalist düzenin açmazlarının geniş yığınlarca kavranılması ve kavratılmasıdır. Zaten toplumsal psikolojinin devrim lehine şartlanmadığı durumlarda, nüans farklarını anlayabilecek ya da anlamaya çalışacak bir insan

topluluğu bulmak da zor, hatta imkansızdır.

TC devleti entrikacıdır. Yüzyıllara dayanan bir yönetme tecrübesi vardır. Hiç bir zaman açık bir devlet olmamıştır. Ve en büyük düşmanlığı da denetim altında tuttuğu mazlum halklara ve uluslara yapmıştır. Varlığını, bilinç çarpıtmasına; mevcut ulusal ve dinsel inanç farklılıklarını ustaca kullanabilmesine; baskıcı, katliamcı ve zora dayalı yönetme sanatına borçludur. Böylesi bir gücün haksızlığını orta yere koymak, akla aykırılığını sergilemek öncelikli olarak egemen kılınan ideolojiyi ve versiyonlarını deşifre etmekle sağlanabilir. Ve birleşik devrimci eylemin uygun araç ve yöntemlerle gerçeklik kazanabilmesi bu nedenle zorunlu ve gereklidir.

Özetlersek; temel görev, düzenin deşifre edilmesi, emekçi yığınların devrimci bir atılma hazır hale getirilmesidir. Bunun için tüm olanakların ve güçlerin akılcı tarzda birleştirilmesi ve nesneliteye uygun mücadele araç ve yöntemlerinin bulunup uygulanmasıdır. ■

KARYATİDLER

Muzaffer ORUÇOĞLU

"Güzellikleri henüz tam anlamıyla keşfedilmemiş ve de fethedilmemiş bu ünlü yaratıklar, yani çağımızın altın zincirlere vurulan bu narin köleleri, tıpkı Akropol'deki çatıyı başları üzerinde taşıyan ikibin küsur yıl öncesinin kadın heykelleri, Karyatidler'i gibi, hala zulmün ve sömürünün en katmerlisini, ayaklarını arzın harlı toprağına basarak başları üzerinde taşıyorlar. Dünyanın bir bölümünde o, kendi çöl suskunluğunu, kadere boyun eğişini yaşarken bir bölümünde derlenip toparlanıyor, gür bir sesle konuşuyor, sokakları tutuyor uğul uğul. Göğüsleri dimdik ve başları aydınlık bir tarzda yürüyorlar."

**ÇIKTI,
DERGİMİZDEN İSTEYİNİZ**

LİSELERDEKİ ANTİ DEMOKRATİK UYGULAMALARA KARŞI SESİMİZİ YÜKSELTELİM !

13.2.1993 tarihinde R.S adlı öğrencinin okuldan atılması sebebiyle eylem kararı alındı. Eylem 15.2.93 tarihinde okulun hemen önünde gerçekleştirilecekti. Okul müdürü Şaban TÜRK'ün eylemden önceden haberi olması sebebiyle 7 ekip polis çağırmıştı. Eylem polise rağmen, diğer okulların da katılımıyla başarıyla gerçekleştirildi. R.S'nin okuldan atılma sebebiyse, okul dışında alkol almak, çevreyi rahatsız etmek. Asıl sebep ise, bu değildir. Asıl sebep, demokrat öğrencilerle arkadaş olması ve beraber görünmesidir. Eylem, yürüyüş ve alkışlı protesto şeklindeydi. 50-60 kişilik bir kitleyle Bağcılar caddesinde 500 metrelik bir alanda yürünerek gerçekleştirildi. Çeşitli sloganlar atıldı. Bunlar " Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz! " Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!" " Atılmalara Son " " Bilimsel Eğitim İstiyoruz! " Şeklindeydi. Yaptığımız eyleme çevredeki insanlar sıcak bakıyorlardı. Ayrıca okuldaki olumlu tepkiler, idareden ise, tepkiler geldi.

Verdiğimiz mücadele her geçen gün kitleselleşmektedir. Mücadelemize katılım artmaktadır. Anti-demokratik her şeye karşı çıkmamız kitleyi bize yöneltmektedir. İyi bir çalışma yürütürsek, kitleyi rahatlıkla kazanabiliriz. İleriki bir tarihte yapacağımız toplantıda da Liseli Öğrenciler Birliği (L.O.B)'ne geniş bir katılım beklemekteyiz. Her geçen gün kitleselleşmeye karşılık baskılarda doğal olarak artacaktır. Biz bu baskılara sonuna kadar karşı koyacağız. Mücadelemizi güneşlere taşıyacağız.

— Yaşasın Demokratik, Bilimsel Lise Mücadelemiz !

**BAĞCILAR LİSESİ'NDEN BİR GRUP
L.ÖB'LÜ ÖĞRENCİ**

ABİMAEL GUZMAN'IN HAYATINI KORUMAK İÇİN ACİL ENTERNASYONAL KOMİTENİN KURULUŞ KONFERANSI YAPILDI

27-28 Şubat 1993 tarihleri arasında Almanya'nın Duisburg kentinde düzenlenen konferansa çeşitli ülkelerden yüzlerce delege katıldı. Guzman'a özgürlük kampanyasının değişik açılardan değerlendirildiği ve buna ek olarak Yeni Dünya Düzeni, Halk hareketleri ve İnsan haklarının rolü gibi konuların ele alındığı konferans, yürütme komitesinin hatalarından kaynaklanan sert tartışmalara rağmen, kararlılıkla neticelendi.

Bu konferans hakkındaki geniş değerlendirmeyi 22. sayımızda bulacaksınız.

Türkiye'deki Guzman'a Özgürlük Komitesi de konferansa bir destek mesajı gönderdi.

ENTERNASYONAL KOMİTE KURULUŞ KONFERANSI'NA

Dostlar,

Emperyalistler, adına YENİ DÜNYA DÜZENİ denilen hegemonik bir oluşumun oturulması için çalışıyorlar.

YDD ABD'nin önderliğinde dünya halklarına, yoksulluk; ölüm, savaş getiriyor. Kapitalizmin insanlığın son durağı olduğu yalanları tekrarlanıyor.

Emperyalistler ellerindeki muazzam medya araçlarını kullanarak dünya halklarının beynini yıkamaya ve insanların yüreklerini boşaltmaya çalışıyor. Dünya çapında kurmak istedikleri sömürü ve talan mekanizmasının önündeki engellere karşı da tüm güçleriyle saldırıyorlar.

Onlar için, sömürü, talan, savaş ve insanlığın yok olmasına karşı çıkan herkes teröristtir. Emperyalizme karşı hele hele örgütlü mücadeleye girmek, teröristliğin, insan kasaplığının geri dönülmez bir biçimde onaylanmasıdır.

Abimael Guzman, Peru'lu binlerce köylüyü, işçiyi, öğrenciyi, aydını emperyalizmin kuklası Peru Devleti'ne karşı ayaklandırdığı için suçludur! A. Guzman, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı dünya çapında etki uyandıracak bir halk hareketi yarattığı için suçludur! A. Guzman, insanlığın kurtuluş mücadelesinin Peru'daki eli, kolu, kulağı olduğu için suçludur!

Yakalandığında, emperyalistlerin ve

uşaklarının düğün-bayram yapmasının sebebi, bu yakalanmanın sonunda emperyalizmin önündeki engellerden birini daha temizleyeceklerini düşünmeleridir.

Ancak, sonuç istedikleri gibi olmadı. Peru'daki mücadele gerilemediği gibi, A. Guzman'a dünyanın her yerinden büyük bir destek verilmiştir. Fujimori rejimini ve emperyalistleri şaşkınlığa ve kızgınlığa sevk eden bu destektir. Bugün bu kampanya şahsında önemli bir anti-emperyalist, anti-faşist güç YDD'ye karşı harekete geçmiş bulunuyor.

Kampanyayı bu noktada tutmak Filipinler'den Afrika'ya, Kürdistan'dan Yugoslavya'ya oradan Şili'ye genişletmek, daha ileri bir düzeye çıkarmak bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Emperyalizmin tek kutuplu hegemonyasına karşı demokratik bir birliktelik kurmak, insanlığın kurtuluş mücadelesinde atılması gerekli bir adımdır.

Ezilen halklar, YDD'nin kendilerine daha fazla sömürü ve sefalet getirdiğini, bölgesel savaşların bizzat tek kutuplu dünya düzenini tesis etmek isteyen emperyalistlerce kısıktılıp beslendiğini görmeye, hissetmeye başlamıştır.

Kuşkusuz, gerek emperyalizme, gerekse de YDD'ye karşı dünyanın her yerinden daha güçlü tepkiler gelecektir. Bu tepkiler, bir potada eritilebilmeli, değişik bölgelerdeki halk hareketleri arasında bir koordinasyon sağlanmalıdır.

Abimael Guzman, dünya halklarının onur kavgasının değerli bir parçası ve Peru'daki sesidir. O, bizim için gereklidir. Mutlaka faşist Fujimore rejiminin elinden kurtarılacaktır. Emperyalizmin gücü nasıl onu susturmaya yetmediyse, dünya halklarının güdülmesine de yetmeyecektir. Türkiye'li ve Kürdistan'lı devrimciler, demokratlar, insan hakları savunucuları, GUZMAN'ın yanında YDD'nin karşısındadır.

26.2.1993

**A. GUZMAN'A ÖZGÜRLÜK KOMİTESİ
YÜRÜTME KURULU**

Av. Metin CAN

Dr. Hasan KAYA

Kemal KILIÇ

Şiddet, TC'nin geleneksel yönetim biçimidir. Karşı çıkan herkes yokedilmelidir! Ancak tarih, yokedenlerin yokedildiğini bizlere gösteriyor.

Sürüye katılmayıp, insan onuruyla karşı koyanların yaşamı hep yaşanacak başka hayatların tohumudur.

Toprağa düşen tohumlar bizimdir. Onları yaşatacağız.

Cemal AKAR

İÇİNDEKİLER:

* ÇATIŞANLAR VE YEDEKLENENLER.....	4
* NEWROZ, TC'NİN YENİ SALDIRI DALGASINI KIRMA BİLİNCİYLE KUTLANMALIDIR	5
* "KUM"UN BAŞLATTIĞI AÇLIK GREVİNE DESTEK SÜRECİ.....	9
* MUMCU CİNAYETİ VE BAZI GERÇEKLER.....	10
* BOSNA HERSEK, EMPERYALİSTLER KAPIŞIYOR, HALKLAR BİRBİRİNİ KIRIYOR.....	16
* DR. GUZMAN'IN AVUKATI, DR.ALFREDO CRESPO İLE RÖPORTAJ.....	21
* KADINLARIN KURTULUŞU YOLUNDA ASIL SORUMLULUK KADINLARA DÜŞMEKTE- DIR.....	24
* ESKİ DOSTLAR.....	27
* İSTANBUL BELEDİYELERİNDEN HABERLER.....	28
* BİRLEŞİK DEVRİMCİ (BLOK) PARTİ.....	30
* BLOK PARTİ'YE DEVRİMCİ HAREKETİN YAKLAŞIMI.....	35
* CEZAEVLERİNDE TC'NİN YENİ BİR KATLİAM PROVASI MI?.....	44
* YDG'NİN "BOŞ" YAZISI VE GERÇEKLER.....	48
* DEVRİMCİ HAREKETE İLİŞKİN BİR KAÇ SORU VE CEVAP.....	54
* LİSELERDEKİ ANTİ-DEMOKRATİK UYGULAMALAR.....	57
* ACIL ENTERNASYONAL KOMİTE'NİN KURULUŞ KONFERANSI.....	58

KADINLIK BİLİNCİYLE

MÜCADELEYE !

KADINLIK BİLİNCİYLE

MÜCADELEYE !